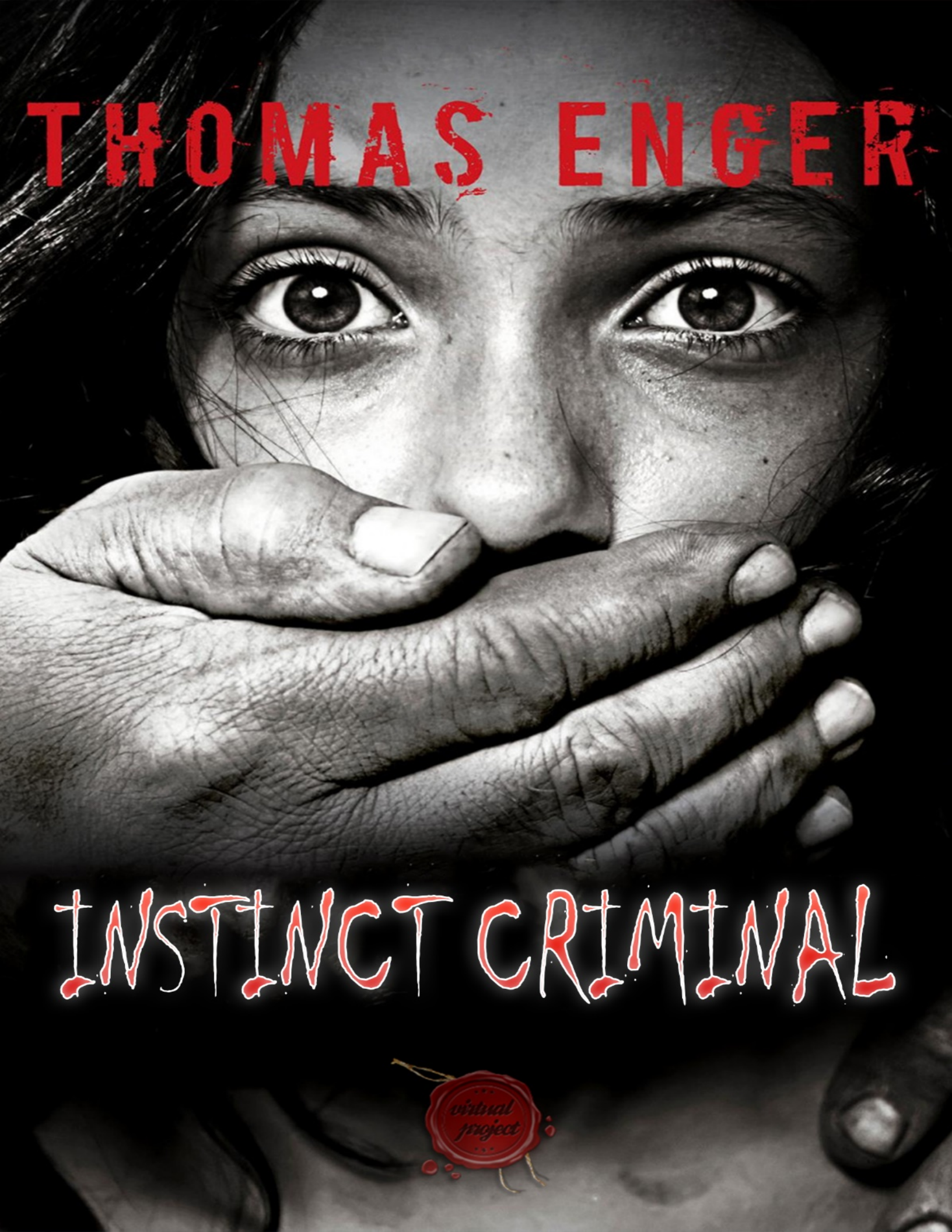
THOMAS ENGER
INSTINCT CRIMINAL
virtual project

THOMAS ENGER

INSTINCT CRIMINAL

Original: *Killerinstinkt* [*Inborn*] (2017)

Traducere din limba engleză de:
EDITH NEGULICI

virtual-project.eu

TRITONIC

2021

Despre autor

Thomas Enger este fost jurnalist. În 2010 a debutat cu romanul polițist *Burned/Ars*[1], care a devenit celebru înainte de publicare și a reprezentat primul roman din seria bestselleruri avându-l ca protagonist pe Henning Juul. Drepturile de autor ale seriei au fost vândute până acum în 31 de țări. În 2013, Enger a publicat prima carte pentru adolescenți, un thriller fantastic și sumbru intitulat *The Evil Legacy,* pentru care a câștigat *U-prize* (*Cea Mai Bună Carte*, la categoria Young Adult). *Killer Instinct,* pe care se bazează ***Instinct criminal*** și care este un alt roman de suspans dedicat tinerilor, a fost publicat în Norvegia în 2017 și a câștigat același premiu prestigios. Thomas Enger scrie acum o nouă serie mystery & thriller în colaborare cu Jørn Fier Horst. Thomas compune muzică și locuiește la Oslo împreună cu familia sa. Îl puteți urmări pe Twitter *@EngerThomas,* pe Facebook *www.facebook.com/thomas.enger.77* sau www.thomasenger.com

Despre traducătoarea ediției norvegiene

Kari Dickson a crescut în Edinburgh, Scoția, dar și-a petrecut cea mai mare parte a vacanțelor de vară în Norvegia cu bunicii care nu vorbeau engleza, așadar ea vorbește limba norvegiană de la o vârstă fragedă. A continuat să studieze literatura scandinavă la UCL[2]. În timp ce lucra într-un teatru la Londra, a fost rugată să traducă două piese de Ibsen, care i-au stârnit interesul pentru literatura norvegiană și au inspirat-o să facă un master în traducere la Universitatea din Surrey. Inițial, ea a lucrat ca traducător de reclame și inclusiv câțiva ani la Banca Națională a Norvegiei, dar acum se concentrează exclusiv pe literatură. Portofoliul ei include opere literare, romane polițiste, non-ficțiune și piese de teatru. Traducerea

thrillerului *Trei secunde,* de Roslund & Hellström, a câștigat CWA International Dagger[3] în 2011. În prezent, Karl predă limba, literatura și traducerea norvegiană la Departamentul de Studii Scandinave al Universității din Edinburgh.

Despre traducătoarea ediției britanice

Edith Negulici absolventă a Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale" București, Facultatea de Teatru, specializările *Teatrologie, Management* și *Marketing cultural și Scenografie.* Edith este o traducătoare cu mare experiență având în portofoliu numeroase volume de dramaturgie, proză, analize literare, comunicare. Dramaturg premiat și jucat pe mai multe scene, ea a publicat un volum de teatru și unul de poezie. Ca promoter și manager cultural a făcut parte din echipa mai multor festivaluri de teatru.

Edith Negulici este secretar literar la Teatrul Evreiesc de Stat din București.

Cel mai recent volum tradus la editura Tritonic este romanul MOR de Johana Gustawsson.

Nota editorului britanic

Instinct criminal se bazează pe thrillerul lui Thomas Enger, *Killerinstinkt,* dedicat tinerilor și tradus din limba norvegiană de Kari Dickson. Noua carte în engleză, **Inborn**, conține o actualizare și o rescriere completă în limba engleză realizată de autor.

Nota editorului român:

Pentru publicul român am optat pentru traducerea cărții **Inborn** (apărută la Orenda Books în 2019), varianta engleză a romanului inițial *Killerinstinkt.* Romanul norvegian se adresa exclusiv celor tineri, iar varianta engleză a fost adaptată pentru a fi recomandată unui public mult mai larg, atât tânăr, cât și matur.

PROLOG

ÎN NOAPTEA ACEEA

Înainte de a face greșeala fatală de a deschide ușa, Johannes Eklund se gândea la concert. Se gândea la uralele și la admirația copleșitoare a fanelor, la berile pe care urma să le bea cu toată lumea la petrecere. La sexul, de care, Doamne-ajută, urma să aibă parte.

În acele minute care se scurseseră înainte să iasă pe ușă și să se uite neîncrezător la ceea ce vedea în față, mintea lui Johannes fusese plină de visuri. Îmbătat de succes și de laude pentru concertul din acea noapte, ochii lui priviseră fix spre viitor, spre avioanele private și concertele cu casa închisă, spre o viață pe care și-o dorise în fiecare zi de când tatăl său îl pusese față în față cu *Stone Temple Pilote* și cu strălucirea rock'n'rollului, acum vreo patru ani.

Chiar înainte să scoată un mic sunet de exclamație neliniștită, lui Johannes nici măcar nu-i trecea prin cap că mâine trebuia să meargă la cursuri și că avea de predat un eseu despre economia socială, spre finalul săptămânii. Liceul n-avea să mai conteze pentru el. Concertul din noaptea asta o demonstrase foarte clar.

Dar îi fusese remarcată prezența și rămăsese locului privind câteva secunde, încercând să înțeleagă ce se întâmpla în fața lui. Apoi simți izul de urină, sudoare și metal și uită totul despre viitorul îndepărtat și trecutul foarte recent. Nici măcar nu reuși să înțeleagă ceea ce vedea. Putea să se gândească doar că nu trebuia să fie aici. Că trebuia să scape.

Acum.

Pantofii, încă uzi de ploaie, alunecară pe podea în timp ce Johannes dădu să alerge, dar reuși să rămână în picioare și să prindă viteză. Sunetul bocancilor, răsunând puternic pe podeaua din spatele lui, îl sili să-și forțeze picioarele să se miște și mai repede. Cu inima care bătea să-i spargă pieptul și plămânii care urlau din cauza efortului fizic, el ajunse la capătul holului. În timp ce era gata să deschidă ușa care ducea la scară, se întoarse și întrezări persoana care fugea după el, cu ochii atât de întunecați, încât îl

făcură pe Johannes să tremure și să scâncească.

Se agăță de ușă și fugi afară. Tocmai când era gata să coboare scara, simți o mână puternică pe umăr. Se întoarse și-și ridică mâinile pentru a se proteja, șoptind o rugăminte care i se stinse pe buze, pe măsură ce o durere intensă îi zdruncină maxilarul, paralizându-i restul mușchilor feței. Picioarele i se desprinseră de pământ și, în momentul când partea din spate a craniului său intră în contact cu capul scării, simți și auzi de parcă ceva din capul lui s-ar fi sfărâmat într-o mie de bucăți.

Nu leșină de durere, deși o parte din el și-ar fi dorit. Încercă să se ridice, dar ceva legat de partea superioară a corpului îl împinse puternic pe scări în jos. Incapabil să-și întrerupă căderea liberă, aterizâ pe spate și pe umăr. Apoi se rostogoli pe scări și se opri la baza lor.

Nu se putea mișca.

Nu putea gândi, cel puțin nu la început. Voia să țipe după ajutor și reuși să-și acopere fața cu brațul, care-i fu dat deoparte brusc. Se strâmbă la persoana care stătea aplecată deasupra lui. Abia atunci Johannes înțelese perfect pericolul în care se afla.

Se gândi la familie și la prieteni, la cântecele care nu fuseseră compuse, la melodiile care nu vor fi niciodată fredonate de fani, și lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. În timp ce simțea lovitură după lovitură distrugându-i fața, cu senzația de amorțeală care i se împrăștia din creștet în tot corpul, mintea lui Johannes se detașa de ceea ce i se întâmpla. Se gândi la toată distracția pe care o plănuise. La visurile care n-aveau să se împlinească niciodată. Și, pe măsură ce luminile albe de deasupra lui începeau să se estompeze, se gândi la gustul buzelor unei fete. Senzația corpului ei. Și atunci când Johannes Eklund nu mai simți nimic, nu se putu abține să nu se întrebe în ce intrase și de ce naiba trebuia să moară.

1.

ACUM

— Nervos?

Grefiera de la Tribunalul Districtual Romerike mă privește cu un zâmbet timid. Stă lângă mine de un sfert de oră, dar asta e prima dată când observ că are dinții galbeni. Renunț să-mi mai frământ degetele transpirate și încuviințez.

— Primul proces? mă întreabă.

Respirația îi miroase a cafea râncedă și a țigări vechi. Încuviințez din nou.

— Al naibii caz! spune ea oftând.

Acum se pare că vorbește cu ea însăși.

Mă gândesc la orele lungi care mă așteaptă. Tot ce am nevoie e să trăiesc din nou și să țin minte. Tot ce voi fi întrebat, tot ce trebuie să mărturisesc, în fața tuturor. Îmi amintesc să rămân la povestea mea. Sunt detalii pe care instanța, judecătorii – și întreaga Norvegie – nu trebuie să le audă.

Ușa din fața mea se deschide. Un bărbat în uniformă îmi face semn să mă ridic și să-l urmez. Respir adânc și mă ridic. Mă uit la ofițerul de poliție și, pentru o clipă, mă întreb ce părere are despre caz, ce crede el despre *mine*. De luni de zile, ziarele și posturile TV relatează cele întâmplate la Fredheim în octombrie anul trecut. Dar nu-mi dau seama ce gândește. Aspectul lui este doar extrem de serios.

Îmi îndrept pantalonii, îmi închei sacoul și-mi las în jos mânecile prea scurte ale cămășii. Mă întreb dacă mă va crede cineva. Trebuie să mă creadă, îmi spun. Pur și simplu, trebuie!

Bărbatul în uniformă mă conduce printr-o ușă largă într-o sală spațioasă. La fel ca la televizor, o mare de fețe se întoarce spre mine. Tăcerea bruscă e urmată de șoapte. Încerc să mă concentrez pe boxa din fața mea, recunoscător că mai am de parcurs vreo șase metri până ajung acolo. Sunetul propriilor pași îmi oferă ceva la care să mă concentrez.

Mama este aici. Văd pe chipul ei că trece prin momente dificile. Mă

întreb cât a trebuit să bea și dacă și-a adus o sticlă cu ea.

Când ajung la boxa martorilor, mă întorc și mă uit la mulțimea de oameni din fața mea. Nu văd pe bune niște persoane, ci doar capete. Fiecare loc din tribunal pare ocupat. Oamenii stau și în picioare în spatele sălii. În timp ce-i privesc cu atenție, văd reporteri, ecranele laptopurilor. Chipuri familiare din Fredheim. Unii dintre prietenii mei, colegi de liceu – dacă îi mai pot numi astfel. Inspectorul-șef de poliție Yngve Mork este aici, la fel și mama lui Mari. Totuși, nu-l pot vedea pe tatăl ei și nici pe vreunul dintre părinții lui Johannes.

Procurorul este o doamnă minionă, suplă. Pare ușor masculinizată în costumul mulat de culoare bleumarin. Nu prea știu nimic despre ea, cu excepția faptului că se numește Håkonsen. Bea o gură de apă din paharul așezat în fața ei și mă privește cu ochi iscoditori. Ca și cum s-ar întreba dacă va putea să mă facă praf sau ceva de genul.

Îmi zice bună dimineața, înainte de a mă ruga politicos să-mi declar numele și adresa – pentru a se consemna.

— Numele meu este Even Tollefsen, șoptesc.

— Te rog să vorbești mai tare! spune judecătorul.

Mă aplec spre microfon și tușesc discret înainte de a repeta informațiile de mai sus. Încerc să le ofer celorlalți doi judecători un zâmbet în chip de scuză. Nu primesc niciunul în schimb. Le spun adresa noastră – Granholtveien 4 – și că locuim în Fredheim.

— E la vreo oră de condus de Oslo.

Nu știu de ce am spus asta. Ei știu unde e Fredheim. După tot ce s-a întâmplat în octombrie anul trecut, toată lumea știe.

— Câți ani ai, Even? continuă procurorul.

— Am șaptișpe ani.

Nu-mi pot controla vocea, așa că încerc să respir adânc. Mă doare pieptul.

Acum procurorul vrea să vorbesc despre familia mea. O zăresc iarăși pe mama. S-a prăbușit pe scaun. Arată de parcă ar încerca să se ascundă.

— Tatăl meu a murit într-un accident de mașină când aveam șapte ani, spun, cu gura uscată de emoție. Practic, am fost crescut de unchiul meu Imo.

— Imo?

— Îmi pare rău. Ivar Morten, zic eu. Toată lumea din Fredheim îi zice

Imo.

În sală se aude un chicotit slab. Mă relaxează puțin.

— Dar ai locuit cu mama ta?

— Da.

— Și cu fratele tău, Tobias.

— Exact.

— Bun. Ai putea spune c-ai avut o copilărie fericită?

O privesc din nou pe mama, înainte de a mă uita fugitiv la pupitrul din fața mea.

— Așa cum v-am spus, tatăl meu a murit când eram foarte mic. Deci nu, n-aș spune c-am fost neapărat, un copil fericit. Depinde cum priviți lucrurile, cred.

— Există alte modalități de a le privi? vrea să știe procurorul.

Mă foiesc pe scaun.

— Evident, mi-a fost dor de tatăl meu, mărturisesc. Și ne-am mutat încoace și încolo, și mama… nu se descurca prea bine, să fiu sincer, dar am reușit să-mi fac o mulțime de prieteni. Așadar, în unele privințe, cred c-am fost un copil fericit. M-a ajutat că joc fotbal.

— Bine, Even. Te superi dacă îți spun Even?

— Deloc.

— În regulă. Mulțumesc! Să mergem mai departe!

Domnișoara Håkonsen se ridică și începe să se plimbe în sus și în jos prin fața mea, de parcă s-ar gândi intens la ceva. Deodată se oprește și spune:

— Mari Lindgren.

Domnișoara Håkonsen mă privește câteva secunde.

— Ai putea spune, te rog, instanței ce fel de relație ai avut cu ea?

Doar auzindu-i numele, mă doare tot corpul. Din nou, respir adânc.

— Mari Lindgren a fost iubita mea, zic eu, cu voce slabă și tristă.

— Pentru cât timp?

— Cam cinci luni.

Sala tribunalului este atât de tăcută, încât se aude chiar și cea mai mică mișcare.

— Dar ea nu mai era iubita ta luni 17 octombrie anul trecut, nu-i așa?

Nu răspund imediat. Aștept doar câteva secunde, apoi clatin din cap.

Domnișoara Håkonsen mă privește sever.

— De dragul procedurilor judiciare, trebuie să răspunzi la întrebare cu voce tare.

— Nu, nu. Nu mai era.

— De ce nu mai era? Ce s-a întâmplat?

— Ea… s-a despărțit de mine.

— Și *de ce* a făcut asta?

Domnișoara Håkonsen pare ca și cum s-ar fi plictisit deja de răspunsurile mele.

— Nu știu.

— Nu știi?

— Ei bine, nu știam. La momentul respectiv.

— Vrei să spui că nu știai în noaptea de 17 octombrie?

Ridic ușor capul, căutând-o din priviri pe mama ei. Ochii ni se întâlnesc. Imediat Cecilie se uită în altă parte.

— Exact, răspund.

— Dar acum știi.

— Da.

Domnișoara Håkonsen mă privește câteva clipe.

— Înțeleg de ce nu vrei să vorbești despre asta, dar mi-e teamă că va trebui să analizăm detaliile despărțirii voastre puțin mai târziu. Doar ca să fii pregătit.

— OK, spun și tușesc în palmă.

— Bine. Când s-a despărțit de tine?

Simt că sudoarea începe să mi se formeze între omoplați. Sper că nu-mi apară și pe față.

— Cu câteva zile înainte…

Mă opresc pentru câteva clipe.

— Cu câteva zile înainte de 17 octombrie?

Încuviințez din cap, furios pe mine însumi că nu sunt mai calm și mai detașat în situația asta. Domnișoara Håkonsen e gata să mă mustre din nou, dar răspund repede:

— Da.

— Bine. În ordine. Să vorbim despre dimineața următoare. Dimineața de 18 octombrie. Povestește-ne ce s-a întâmplat.

2.

ATUNCI

Yngve Mork nu-i vorbise niciodată lui Dumnezeu. Nici măcar nu se gândise c-ar putea sau c-ar trebui; dar noaptea trecută, la ora 02:15, el se ridicase în pat în capul oaselor, își înălțase privirea spre tavan și I se adresase direct pentru prima dată în toți cei 63 de ani ai lui.

Îl întrebase dacă ea era OK acum, dacă-și găsise liniștea. Dacă era încă supărată pe el și dacă El i-ar permite s-o mai vadă încă o dată – cu adevărat. Dar cuvintele sale fuseseră înghițite încet de tencuiala galbenă și decolorată a tavanului. Nici măcar nu-i fuseseră aruncate înapoi, ca un ecou batjocoritor.

În unele dimineți se trezea având în minte crâmpeiele persistente ale unui vis și gândul brusc, panicat, că poate ea venise să-l vadă în timpul nopții; că-i dăduse un semn care-i scăpase sau pe care-l uitase deja – o fluturare a mâinii sau un sărut. Întotdeauna spera că ea chiar încerca să-l contacteze, să-i spună ceva – că găsise în inima ei puterea să-l ierte.

Totuși, astăzi, alarma telefonului mobil al lui Yngve îl luă prin surprindere chiar înainte de ora 7. Fusese încă una dintre acele nopți când somnul îl ocolise. Se întorsese din nou spre partea goală a patului, doar ca să vadă că cearșafurile nu fuseseră recent șifonate și nici nu existau pe pernă pete scurse din pixul pe care ea îl folosise încercând să dezlege un careu din ziar. Adulmecase, căutând un indiciu al parfumului ei, mireasma pe care o avusese lângă el patruzeci și unu de ani; dar tot ce simțise fusese mirosul său, care părea chiar mai îmbătrânit și mai inutil acum, când nu mai avea cu cine să-l împartă.

Toate celelalte femei din familia Åsei îmbătrâniseră. Bărbații erau cei care muriseră prematur – și în cele mai ciudate împrejurări. Un stupid accident de bicicletă sau o cădere urâtă pe o scară, încercând să curețe frunzele dintr-un jgheab. O bucată de carne înțepenită în gât, în timpul unei cine festive. Femeile însă puteau fi bolnave ani de zile, dar cumva, ele păreau să-și revină.

Așadar, de ce Åse nu putuse să facă la fel?

O altă întrebare retorică pe care Yngve o adresase Tavanului.

Se ridică din pat, coborî scările și se așeză la masa pentru micul dejun, având în față o felie de pâine cu unt și o porție generoasă de pate de ficat danez. Avea și cafea și un pahar de suc de portocale, dar îi lipseau sunetele care să-i țină companie, în afară de cele pe care le făcea el însuși: foșnetul unei pagini de ziar, un cuțit așezat discret pe marginea farfuriei. O respirație rapidă și zgomotoasă, pentru a scăpa de o mâncărime, chiar sub vârful nasului. Nu voia să dea drumul la radio, în caz că i-ar întrerupe fredonatul din baie, sunetul pașilor care s-ar putea auzi pe hol, sertarele pe care le deschidea și le închidea ori de câte ori se îmbrăca. Chiar dacă nu va mai face asta niciodată.

Cafeaua lui Yngve avea nevoie de zahăr, așa că se ridică de la masă și deschise dulapul de deasupra aragazului. Acolo se opri și se uită la o cutie de ceai galbenă pe care o cumpărase pentru Åse cu două săptămâni și jumătate înainte ca ea să moară. Era încă învelită în țiplă.

Yngve, vrei, te rog, să pui ceainicul pe foc?

Vocea ei îndepărtată îl făcu să suspine. Dar înainte de a fi absorbit de încă un taifun de durere, sună telefonul. Privi numărul afișat pe ecran și văzu că fusese redirecționat de la secția de poliție, interior 113. Ar fi trebuit să răspundă – era de serviciu. Dar mai întâi, prinse chiuveta din bucătărie cu ambele mâini și-și veni în fire. Apoi răspunse, spunându-și numele complet și gradul.

La început nu auzi nimic, doar respirația. Apoi, din telefon se revărsă un potop de cuvinte. Fu nevoit să-i ceară persoanei de la celălalt capăt să le repete – de două ori.

— E mort, reuși să spună vocea în cele din urmă. Zace acolo. El e… e sânge peste tot.

Vocea, își dădu seama Yngve, era a lui Tic-Tac, portarul liceului Fredheim.

— OK, spuse Yngve. Să nu atingi nimic, du-te la intrarea principală și rămâi acolo! Nu lăsa pe nimeni să intre!

Yngve închise telefonul și respiră adânc. Aruncă o privire la masa cu micul dejun. O singură farfurie. Un singur pahar.

Spusese că e pe drum.

Pe drum către ce?

— *Trebuie să-ți dai seama singur,* îi mărturisise Åse într-o noapte când vorbeau despre viitorul din care ea nu va mai face parte. *Dar vreau să mergi mai departe, Yngve. Nu vreau să mă uiți, dar vreau să-ți continui viața. Poți face asta pentru mine*?

Închise dulapul fără să se mai uite la cutia de ceai și-și îmbrăcă jacheta de piele a uniformei. Era gata să iasă în ploaie, când ea intră pe ușă, aproape speriindu-l.

— Oh, hei! mormăi el.

Nici măcar n-o auzise venind. Chiar și acum, când părea somnoroasă, cu pielea palidă și uscată, el tot era impresionat de frumusețea ei incredibilă. Fusese întotdeauna impresionat, mai ales când Åse era nemachiată. Nicio picătură de ploaie nu părea să-i fi atins capul pleșuv.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec; n-am timp să strâng masa.

Ea îi răspunse, din priviri, că e OK.

— Îmi pare rău, repetă el, cerându-și scuze pentru mult mai mult decât simplu fapt că trebuia să plece.

Privi afară pe ușa deschisă și spuse:

— Dumnezeule, plouă cu găleata!

O auzi întrebându-l încotro se îndreaptă, ce se întâmplă.

— Nu știu încă. Dar nu sună bine.

•

Yngve parcă mașina cât mai aproape de intrarea liceului. Două fete și un băiat stăteau în fața ușii, dornici să intre, când el se apropie. Tinerii îl priviră intrigați.

Portarul îi deschise ușa.

— Am făcut ce mi-ați spus, îngăimă Tic-Tac, cu vocea tremurândă, cu un spasm de durere ce părea să-i contorsioneze chipul. Am stat aici tot timpul.

— Putem intra și noi? întrebă una dintre fetele din spatele lui Yngve. E atât de frig!

— Nu, ripostă el cu o voce fermă.

— Care-i treaba? întrebă băiatul. Ce s-a întâmplat?

— Nu știm încă, răspunse Yngve și închise ușa.

Se întoarse spre Tic-Tac.

— Unde este?

Tic-Tac arătă spre scări. Merseră de-a lungul holului, iar pantofii lor uzi scârțâiră pe podea.

— N-am atins nimic, se bâlbâi Tic-Tac.

Pe la jumătatea holului, Yngve văzu un picior și un pantof. Pe măsură ce se apropiau de scări, devenea vizibilă o parte tot mai mare a corpului. Picioare subțiri, blugi. Pete de sânge roșu-închis formau un model pe degetele delicate ale tânărului. Avea sânge pe haină și, de asemenea, pe cealaltă mână, pe braț. Pe scări, pe perete.

Tic-Tac avea dreptate, se gândi Yngve în sinea lui. Chiar era sânge peste tot.

Fredheim era un orășel mic, dar Yngve văzuse multe grozăvii aici, în timpul mandatului său de polițist. Bucăți de corp prinse în vehicule dezmembrate, cadavre care putreziseră în pădure de-a lungul iernii. Văzuse cum arătau indivizii după ce atârnaseră spânzurați cu o frânghie de tavan timp de câteva săptămâni, imagini care-l bântuiau uneori în nopțile în care somnul era greu de găsit.

Dar aici…

Chipul tânărului arăta ca tocat. Piele, sânge, mușchi. Dinții colorați în roșu.

— E Johannes Eklund, spuse Tic-Tac.

— Cum îți dai seama? întrebă Yngve, fără să-și ia ochii de la băiat.

— Haina lui, răspunse portarul. Sigla de pe piept.

Yngve îl zări acum, brodat pe-un buzunar: un avion vechi luând un viraj, un „S” și un „C” pe fiecare aripă.

— Era solitul trupei *Sopwith Camel,* adaugă Tic-Tac. Avea o voce uimitoare. Ar fi trebuit să-l vedeți aseară în concert. Un adevărat star.

— Ieri a avut loc un concert aici?

— Mda. În amfiteatru. Deschiderea festivalului anual de teatru.

— Când?

— Undeva între orele 20 și 22.

— Și ai fost aici? Ai fost la concert?

Yngve se întoarse să se uite la portar, care își scărpina palma stângă.

— Da, l-am urmărit puțin.

— La ce oră ai plecat?

Portarul păru să se gândească o clipă.

— Nu știu, cu mult înainte de final. Știam că astăzi încep devreme.

— Așadar, n-ai încuiat ușile înainte de a pleca?

Tic-Tac clătină din cap ferm.

— Nu era nevoie. Ușile se blochează automat la ora 23. Toată lumea ar fi trebuit să plece până atunci.

— Deși, evident, nu toată lumea a plecat.

Portarul nu răspunse.

— Ce se întâmplă dacă cineva rămâne după ora 23? Poate să mai iasă?

Tic-Tac ezită o clipă, scărpinându-și tâmpla stângă.

— Poate, desigur, dar declanșează alarma și, dacă alarma se declanșează, firma de pază ajunge aici în câteva minute. Avem și două camere video de supraveghere pe fațada exterioară, ambele orientate spre intrare, așadar e ușor de depistat responsabilul. Și primește nota de plată.

— Alarma nu s-a declanșat azi-noapte, nu-i așa?

— Nu.

— Dacă oamenii vor să evite declanșarea alarmei… pot?

Din nou, portarul păru să stea pe gânduri.

— Cred că oamenii vor găsi o cale de ieșire de aici, dacă au nevoie. Dar nu s-a pus niciodată problema. Oamenii cunosc regulile. În plus, există o atenționare cu zece minute înainte de ora 23, un sunet lung de aproximativ treizeci de secunde produs de sistemul de sonorizare al școlii. Asta îi face pe oameni să se grăbească afară.

Yngve analiză această informație pentru o clipă, în timp ce se întorcea să-l privească pe Johannes Eklund. Nici măcar ciocănitul insistent de la ușa de la intrare nu-l convinse să-și îndepărteze privirea de ceea ce reprezentase chipul unui tânăr foarte arătos. Yngve văzuse fotografii cu Johannes în ziarul *Fredheimsposten*.

— Vrei să vezi cine e? îl rugă pe Tic-Tac.

Tuși pentru a-și drege vocea.

— Lasă-i să intre doar dacă sunt poliție sau ambulanță. Altfel, accesul e strict interzis.

Tic-Tac alergă cu cheile zăngănind pe lanțul care-i atârna la brâu. Yngve mai făcu câțiva pași spre scară, având grijă pe unde pășea. Se ghemui lângă cadavru și-l analiză mai atent. Acum văzu în mod clar tăieturi pe partea stângă a frunții băiatului. Verifică repede scările și holul, în căutarea unei posibile arme a crimei. Nimic.

Sunetele pașilor de la intrare îl determinară să se ridice. Erau colegele sale de la secția de poliție Fredheim: Vibeke Hanstveit și Therese Kyrkjebø. Le chemase, în drum spre liceu. În mod normal, Hanstveit, cea

responsabilă de fiecare anchetă pe care o investigaseră, ar fi stat departe de scena crimei, dar în secunda în care i se spusese că un băiat fusese ucis, ea se îndreptase spre mașină. Kyrkjebø procedase la fel.

Yngve le întâmpină ridicându-și brațele, ca pentru a le pregăti să facă față situației. Apoi se întoarse și le conduse spre scări.

Hanstveit își duse mâna la gură. Kyrkjebø icni. Niciuna dintre ele nu scoase o vorbă timp de câteva secunde.

În cele din urmă, Hanstveit își drese glasul și spuse:

— Ai contactat criminaliștii?

— Nu, tocmai mă pregăteam.

— Mă ocup eu. Ai altele de care să te ocupi.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, Hanstveit își scoase telefonul din buzunar și se îndepărtă câțiva pași. Kyrkjebø trecu dincolo de Yngve, până la capătul scării. Picături de ploaie i se scurseră ușor de pe haine pe podeaua din fața ei, așa că se retrase puțin. Apoi rămase acolo. Și privi. Doar pleoapele i se mișcară. Fața ei își pierdea culoare secundă după secundă.

Simți un nod în gât și înghiți o dată, apoi încă o dată.

— Trebuie să fi zăcut aici toată noaptea, șopti ea.

Își șterse fața udă de ploaie. Își atinse gâtul. Apoi își prinse vârful nasului între degetul mare și arătător.

Yngve îi puse o mână pe umăr. Îi simți mușchii încordându-se pe sub jacheta uniformei.

— Îmi pare rău. Problema e că…

— Știu, încuviință Yngve încet.

Kyrkjebø clipi. O lacrimă își găsi drumul pe obraz. Yngve își ridică privirea spre tavan și-i trimise lui Dumnezeu un alt gând. Unul furios.

— Hai să verificăm restul liceului, propuse el. Din câte știm, criminalul ar putea fi în continuare aici.

3.

Yngve împrumută cheile de la Tic-Tac, apoi îi dădu instrucțiuni să meargă și să păzească ușa de la intrarea principală. Odată ce portarul ajunse acolo, Vibeke Hanstveit acceptă să rămână pe loc, astfel încât să aibă sub ochi atât scena crimei, cât și eventualele mișcări suspecte dinspre ușă.

Apoi, Yngve și Therese începură să cerceteze parterul, verificând fiecare sală de clasă, toaletă, dulap sau coș de gunoi. Dar nu găsiră pe nimeni – sau nimic care ar fi putut fi folosit pentru a-l ucide pe Johannes Eklund.

— Trebuie să aflăm când au făcut ultima dată curățenie aici, spuse Yngve.

— Mă ocup imediat, murmură Therese, în șoaptă.

Yngve o privi. 28 de ani, cu un copil acasă și încă unul pe drum – deși acest fapt era greu de presupus, poate doar prin ușoara rotunjire a obrajilor. Observă cât de mult încerca să se stăpânească, să gândească limpede și profesionist, un stil în care, într-o situație normală, se descurca ușor. Totuși, era imposibil să te pregătești pentru o scenă a crimei atât de brutală, mai ales când victimele erau copii. Fotografiile din cărți, oricât ar fi fost de realiste, nu se apropiaseră niciodată de realitate. Unele situații te puneau să experimentezi drumul cel mai greu.

Vibeke Hanstveit era încă la telefon când Yngve și Therese se întoarseră la scară. Chiar în momentul în care ajunseră acolo, un bărbat înalt, bărbos, cu păr grizonant, ieși din cancelaria situată la celălalt capăt al holului. Yngve îl recunoscu imediat. Era Tor-Olav Brakstad, directorul Liceului Fredheim.

— Cum naiba a intrat? întrebă Therese.

Yngve se îndreptă spre director, ridicând o mână pentru a-l determina să se oprească.

— Aici a avut loc o crimă, îi spuse Yngve. Trebuie să închidem tot liceul.

— Poftim? întrebă Brakstad.

Avea o expresie uluită întipărită pe față.

— Ce s-a întâmplat?

— Deocamdată nu vă pot da niciun detaliu, răspunse Yngve. Abia am ajuns aici de câteva minute. *Dumneavoastră* pe unde ați intrat?

— Pe ușa portarului, explică Brakstad și făcu semn cu capul în direcția ei. În cealaltă parte a liceului.

— Portarul are propria intrare?

Lui Yngve nu-i venea să creadă ce aude.

— Chiar lângă locul său de parcare, spuse Brakstad. Pentru mine este o scurtătură. Dar ce…?

— Îmi pare rău, dar trebuie să plecați. Acum accesul este strict interzis. Doar poliția sau medicii legiști au permisiunea să fie aici.

— Dar…

Brakstad încercă să privească dincolo de Yngve. Polițistul se așeză în fața lui umflându-se ca să-i blocheze câmpul vizual.

— Ați văzut sau ați auzit pe altcineva în clădire – de când ați sosit, vreau să spun?

Brakstad clătină din cap.

— Dar…, începu el.

— Nu aveți voie să fiți acum aici, spuse Yngve cu fermitate, în timp ce aruncă o privire pe ferestre.

Sosiseră mai mulți elevi și le era imposibil să încapă cu toții sub pergola de la intrare. Așa că stăteau acolo în ploaie, îngrijorați, cu semne de întrebare întipărite pe fețe.

— Pot să-mi iau haina mai întâi? întrebă Brakstad. E ghețărie afară.

Yngve se uită la aburii care ieșeau din gurile elevilor și care apoi se evaporau instantaneu.

— Grăbiți-vă!

Brakstad dispăru imediat și se întoarse un minut mai târziu. Din nou, încercă să vadă ce se întâmpla la capătul scării, dar Yngve îi puse o mână fermă pe umăr și-l conduse spre ieșire. Tic-Tac deschise ușa. Ropotul ploii dezlănțuite îl sili pe Yngve să ridice vocea:

— Ne vedem mai târziu.

Brakstad se întoarse din drum și-i aruncă încă o privire întrebătoare.

— Voi avea nevoie de ajutor, continuă Yngve. Cu informații, în primul rând. Dar, mai întâi, trebuie să preluăm controlul asupra situației. Apoi se întoarse spre elevi: Vă rog duceți-vă acasă. Astăzi nu se vor ține cursuri.

— Ce se întâmplă? întrebă unul dintre băieți, aflat cel mai aproape de

intrare.

— Te rog, doar du-te acasă! îl rugă Yngve. Ne îngreunezi misiunea.

Dar nici băiatul respectiv și nici vreunul dintre ceilalți adolescenți nu se clintiră din loc. În schimb, începură să pună întrebări, atât lui Yngve, cât și directorului liceului.

Yngve nu răspunse. Închise ușa și i se adresă lui Tic-Tac:

— Nu mi-ai spus despre intrarea ta separată.

— Hm?

— Ușa aflată în cealaltă parte a clădirii liceului.

— O! *Aceea.*

Râse nervos.

— Nu m-am gândit să zic de asta.

— Pe bune?! Este conectată la sistemul de alarmă?

— Oo, nu.

— Așadar… când te-am întrebat despre alte posibilități de ieșire, nu te-ai gândit să menționezi o ușă pe care probabil o folosești zilnic?

— Sunt singurul care are cheia, răspunse el cu voce liniștită.

— Se pare că și directorul are una.

— A, da, e adevărat. Am uitat.

— Ai uitat, spuse Yngve oftând. Mai există și altceva ce ai uitat să-mi spui, Tic-Tac?

Portarul se gândi câteva secunde.

— Aseară am lăsat ușa deschisă.

— Ai lăsat-o deschisă?

— Da, Imo m-a rugat.

— Imo. Vrei să spui Ivar Morten Tollefsen?

— Exact. Spunea că s-ar putea să fie multe de făcut după concert și nu voia să declanșeze alarma la plecare. Știți, aplauze îndelungate, oameni cu care să discute după aceea. Chiar și presa locală. I-am spus că e în regulă, atâta timp cât nu suflă nimănui nicio vorbă. Imo e un om bun. Îl cunosc de douăzeci de ani. Am încredere în el.

— De ce nu i-ai dat cheia ta?

— Așa cum v-am spus, știam că încep serviciul devreme. Aveam nevoie de cheia mea de rezervă pentru a intra, deoarece ușile liceului nu se deschid înainte de ora 07:30.

Unul dintre adolescenții de afară își făcu mâinile căuș și încercă să se

uite înăuntru. Aburul respirației se întipări pe fereastră.

— Deocamdată, rămâi aici! Păzește ușa! Voi aduce pe cineva care să te înlocuiască în curând. Trebuie să discutăm și altele mai târziu.

— Ok.

Înapoi la scară, Yngve se opri în fața colegei Vibeke Hanstveit, tocmai când aceasta își încheia convorbirea telefonică.

— Poți să le ceri secțiilor de poliție din apropiere să ne dea o mână de ajutor? Probabil zilele următoare va trebui să luăm sute de declarații.

— O să văd ce pot face, răspunse Hanstveit.

— Bine. Mulțumesc! Cât de mult putem obține.

Hanstveit forma deja pe telefon.

Yngve se întoarse spre Therese.

— Trebuie să vorbim cu responsabilul de vânzarea biletelor la concertul de azi-noapte. Trebuie să aflăm exact câți oameni erau prezenți.

Therese se ghemui în fața cadavrului lui Johannes Eklund, cu privirea pierdută în gol. Yngve se apropie câțiva pași.

— OK, șopti ea în cele din urmă cu voce slabă, fără să-l privească.

El așteptă câteva secunde. Apoi o întrebă:

— Ești bine?

Therese se ridică și încuviință, ușor la început, apoi din ce în ce mai puternic, parcă încercând să se convingă pe sine însăși. Își mângâie instinctiv pântecul, evitându-i privirea.

— Să aruncăm o privire sus. Ar putea exista urme pe scară și pantofii noștri sunt încă umezi. Așadar, ai grijă pe unde mergi.

Therese încuviință iar.

Urcară încet scara, ținându-se cât mai aproape de balustradă. Treptele și pereții erau stropiți cu sânge.

— Uite.

Therese îi arătă ușa de la capătul scării, observând o picătură de sânge, chiar lângă clanță.

— Probabil a trecut pe aici după aceea, șopti ea.

Yngve își scoase jacheta de piele a uniformei și împinse ușor ușa spre interior, folosindu-și cotul, asigurându-se că nu atinge sângele. Îi ținu Theresei ușa deschisă, apoi găsi întrerupătorul în cealaltă parte a ușii. Luminile fluorescente de pe hol se aprinseră una câte una.

Era pustiu.

Verificară sălile de clasă și toaletele; toate erau încuiate sau goale. Ajunseră în amfiteatru. Scena din față era acoperită cu un covor gros, de culoare verde-închis. În fața scenei, scaune roșii din plastic erau aliniate în șiruri. Fără să spună nimic, Yngve făcu semn spre o ușă îndepărtată din dreapta.

Era deschisă.

Se apropiară încet și cu atenție, dar pașii lor răsunau pretutindeni. Yngve distinse plăcuța de pe ușă. Scria *MUZICĂ*. Arătă spre clanță și se opri în fața ei. Și mai mult sânge. O pată uscată de sânge.

Intră pe ușă.

Și iar se opri.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Therese în timp ce se ajunse în spatele lui.

Pe podeaua din fața lor zăcea un alt cadavru.

4.

M-am trezit brusc, nefiind sigur cât este ceasul, nici măcar dacă e zi sau noapte. Capul mi se învârtea, îmi pulsa. Am încercat să-mi amintesc când mă dusesem la culcare, dar mi-era greu să rememorez ce făcusem noaptea trecută.

Apoi, mi-a revenit totul.

M-am gândit la *ea,* la ce voiam să-i fac când o vedeam. Cine naiba se desparte de cineva prin sms și apoi se ascunde două zile?

Doar gândul la Mari și inima a început să-mi alerge, dar nu într-o direcție bună. Nu încântat. O senzație ciudată mi s-a răspândit prin tot corpul, o neliniște inexplicabilă. Nu mi-era greață. Nu aveam nici emoții. Mă simțeam… doar ciudat. De parcă intestinele săreau coarda sau cam așa.

M-am ridicat din pat și m-am uitat la ceas. Era încă devreme. Aveam timp să fac un duș înainte de micul dejun. Totuși, nici apa fierbinte, nici două *knekkebrød* cu unt și brânză de capră nu m-au ajutat. Doar lipsa somnului era de vină, mi-am spus. Asta sau mâncarea de rahat pe care mi-o îndes mereu pe gât.

M-am dus în hol și am început să mă pregătesc pentru cursuri. M-am privit în oglindă și m-am întrebat, din nou, ce naiba îi făcusem lui Mari. Spusesem ceva? Greșisem cu ceva? Era ceva ce-ar fi *trebuit* să fac? Sau, pur și simplu, nu mă mai plăcea?

Mi-am trecut degetele prin păr și l-am dat cu ceară. M-am retras un pas și m-am privit în oglindă. Aș fi zis că arăt destul de bine. 1,83 acum. Fără pic de grăsime. Și chiar destul de deștept. N-aș fi avut nicio problemă să-mi găsesc o altă iubită. Treaba era că nu voiam alta. O voiam pe *ea.*

În oglindă am văzut mișcare în spatele meu. Fratele meu mai mic, Tobias, cobora scările, mâinile în buzunare, pantaloni de jogging, aproape de-i cădeau în vine. Se schimbase atât de mult în ultimele șase luni! Acum era aproape cât mine de înalt și pusese ceva mușchi pe el. Își lăsase părul și mai lung și, uneori, și-l strângea în coc, la fel ca mine. De obicei, însă, și-l îndesa sub o șapcă de baseball, de parcă nu i-ar fi păsat. Ca să fiu sincer, puțin îi păsa de orice, probabil cu excepția jocurilor sale online.

Tobias nu era o persoană de care să te apropii ușor. Niciodată nu fusese. Deseori mă întrebasem dacă vorbea vreodată cu cineva din afara școlii. Era

genul care deschidea gura doar când era întrebat. Nu-l ajuta nici faptul că fața lui întotdeauna acoperită de acnee era întunecată și stacojie.

— N-ai mult timp la dispoziție dacă mergi la școală, i-am spus, făcând semn cu capul spre ceas.

Tobias se opri la capătul scărilor, dar nu spuse nimic.

Mi-am tras pantalonii impermeabili. Afară ploua cu găleata, o ploaie deasă, puternică.

— Ei bine, bagă mare! i-am spus, încercând să nu par pisălog. Școala începe într-o jumătate de oră.

Tobias n-a răspuns. Tocmai intrase în bucătărie.

— Apropo, nu mai e lapte, am strigat după el. Și cred că nici fulgi de porumb. Pot lua mai târziu.

— Super, spuse, apoi închise ușa după el.

Dintr-un motiv stupid, începuse să folosească des acest cuvânt în ultima vreme. Super. De parcă ar fi vrut să afirme exact contrariul. M-am întrebat dacă chiar intenționa să meargă la școală. Poate c-ar trebui să aștepți, mi-am impus, doar ca să fii sigur. Mama nu era prin preajmă ca să-l verifice sau chiar să-i pese. Era la Knut.

Apoi m-am gândit din nou la Mari. Voiam să văd dacă o puteam întâlni înainte să sune clopoțelul, s-o conving în sfârșit să-mi vorbească. Am hotărât să-l las baltă pe Tobias.

•

Era o adolescentă, probabil nu mai mult de 16 ani. Zăcea întinsă pe spate, cu ochii larg deschiși. Ten alb pal, buze albastru-deschis. Avea ochii căprui-închis și o mică despicătură în buza de sus. Haina roz de iarnă pe care-o purta era descheiată, de parcă cineva încercase s-o dezbrace.

— Știu cine e, șopti Therese aproape imperceptibil. A trecut pe la secția de poliție zilele trecute. O cheamă Mari Lindgren.

Yngve se întoarse spre Therese.

— De ce-a venit să te vadă?

— Nu pe mine neapărat. Doar a trecut pe acolo, punând întrebări despre un vechi accident de mașină. Cred că lucra la un articol pentru ziarul liceului.

Yngve se întoarse din nou spre fata moartă. Părul îi era răsfirat cu atenție pe podea. De parcă ar fi pozat pentru o ședință foto.

— Are urme întunecate pe gât, spuse Therese. Probabil cineva a

strangulat-o.

Yngve n-o mai asculta. Pentru o clipă, i se păru că Åse era cea care zăcea acolo, privindu-l fix. Așa cum făcuse într-una dintre ultimele sale vizite la spital.

N-o pot face, Åse.

Trebuie. Pentru mine. Te rog.

— Va fi mai urât de tot.

— Hm?

Therese arătă spre fata moartă.

— Două crime într-un liceu din acest orășel? Oamenii vor turba de frică dacă nu-l prindem mai repede pe nenorocit.

Buzele Theresei continuară să se miște, dar Yngve nu reuși să distingă cuvintele pe care le articula. Își ridică privirea de pe chipul Theresei; deoarece o văzuse acolo, rezemată de perete. Åse se uita la el cu acei ochi vii, strălucitori, care-l făcuseră întotdeauna să se simtă cea mai importantă persoană din lume. Clipi de câteva ori. Apoi ea dispăru.

5.

– Verificăm și restul liceului? întrebă Therese.

— Poftim?

— Mai există săli de clasă pe care nu le-am verificat încă. De-o parte și de alta a scenei.

Therese făcu un semn, legănând din cap.

— O, spuse Yngve. Da, desigur.

Ea îl privi câteva secunde.

— Ești bine? întrebă ea.

— Sunt bine, răspunse el. Să mergem.

Coborâră pe holul care ducea înapoi din partea dreaptă a scenei. Podeaua era acoperită de urme de pași și pete de mizerie. Trecură pe lângă o doză goală de Coca-Cola și o cutie cu *snus*. Therese apăsă clanța primei uși la care ajunseseră. Încuiată. Yngve o încercă pe următoarea. La fel. Therese o încercă și pe cea din capătul holului.

Era deschisă.

Therese îl privi pe Yngve, dar nu deschise imediat ușa, de parcă se temea de ceea ce-ar putea găsi dincolo. Yngve veni în spatele ei, gata să spună: «Lasă-mă să intru primul», dar Therese deja deschidea ușa.

Apăsă întrerupătorul.

Nu era nimeni acolo, doar patru birouri pline cu rechizite, produse de papetărie, pixuri, căni de cafea. Pe o tablă albă magnetică de mari dimensiuni, erau scrise măsura 4/16 și câteva cuvinte-cheie dedesubt: EDITORIAL; PIESA DE TEATRU; EVEN TOLLEFSEN; PETRECERE DE CRĂCIUN; REPORTAJ: DIRECTORUL BRAKSTAD.

— Aici trebuie să fie redacția ziarului liceului, spuse Therese. Mă întreb dacă unul din birourile astea e-al lui Mari Lindgren.

Un zgomot îl făcu pe Yngve să se uite în jur. Una dintre ferestre era deschisă; lovea ușor pervazul. Therese arătă cu degetul spre încă o pată întunecată pe perete, în colț.

Mai mult sânge.

— Ăsta trebuie să fie locul în care criminalul a părăsit clădirea, șopti ea

și arătă pe fereastră. Probabil n-ar fi îndrăznit să iasă pe ușa principală de la parter.

— Da, un risc prea mare, a spus Yngve. Prea mulți martori posibili. La care se adaugă și camerele de supraveghere de acolo de jos.

Își scoase manșeta uscată a cămășii de sub mâneca jachetei de piele și o folosi pentru a deschide complet fereastra. Vântul și frigul îl loviră drept în față. Verificând dacă nu existau urme, își sprijini cu grijă mâinile pe pervaz, apoi scoase capul afară și privi în sus. Trebui să clipească repede, în timp ce picăturile de ploaie îl loveau puternic, abătându-se nemiloase asupra lui. Chiar lângă fereastră observă o țeavă de scurgere care ajungea până la jgheab.

Reveni înăuntru și adăugă:

— Trebuie să urcăm acolo și să vedem. Este mai ușor să scapi nevăzut ieșind pe cealaltă parte a liceului. Cred că acolo sus există o scară de incendiu.

— Poate vom avea noroc, răspunse Therese. Poate s-a agățat undeva sau a pierdut ceva care va ajuta la identificarea lui.

— Poate, spuse Yngve și începu să urce pe pervaz.

Therese îl opri.

— Ce naiba faci?

— Mă duc sus.

— Nu, nu urci.

— Ba da, urc. Va dura secole până când criminaliștii se vor ocupa de asta. Nici măcar n-au ajuns aici. Și liceul este imens – câteva mii de metri pătrați, cel puțin. Echipele trebuie să cerceteze fiecare centimetru. N-avem timp de așteptat. Afară plouă cu găleata – s-ar putea să pierdem dovezi importante.

Vedea bine că n-o convinsese destul.

— O s-arunc o privire rapidă în jur și-o să văd dacă găsesc ceva înainte s-o spele ploaia, spuse el.

Ea își reținu un alt protest în timp ce Yngve își scoase din nou capul în frig. Ploaia i se prelinse pe gât și pe umeri în timp ce el privea afară. Se uită în jos. Cel puțin 4,50 metri distanță până jos. Mai jos, la intrarea liceului, se adunaseră și mai mulți elevi. Și presa era acolo. Se strânseseră precum o turmă în jurul perimetrului delimitat de banda.

— Ai grijă! îl imploră Therese în spatele lui.

Yngve se propti în pervaz, apoi se aplecă și prinse cu mâna burlanul, asigurându-se că se ține bine. Își așeză cu grijă bocancul pe un mic inel care fixa burlanul și se asigură că rezistă la greutatea lui. Apoi se împinse afară cu piciorul stâng și se agăță de tubul metalic cu ambele mâini. Într-o clipă, ploaia înghețată îl făcu să tremure de frig.

Yngve se cățără câțiva centimetri și-și sprijini bocancul stâng pe un alt inel. În timp ce era gata să se împingă în sus, talpa bocancului îi alunecă și, pentru o fracțiune de secundă, simți că se va prăbuși la pământ. Reuși să se agațe în ultimul moment, articulațiile degetelor albindu-i-se din cauza strânsorii. Simțea cât de greu devenise, cât de puțin sport făcuse de când Åse se îmbolnăvise.

Therese îl strigă dinăuntru.

— Vino înapoi! țipă ea. Te rog!

Yngve privi în jos și clipi. Din cauza ploii, mâinile îi deveniseră alunecoase. Dar încă se mai ținea bine de burlan și mai era o distanță de doar 1,5 sau 2 metri până la marginea acoperișului. Își propti iar bocancul pe același punct de sprijin, dar de data asta își împinse degetele în inel, cu toată forța. Și încet, centimetru cu centimetru, reuși să avanseze. Curând izbuti să ajungă la jgheab. Se întinse și-l prinse bine. Apoi își trecu un picior peste margine și, cu un ultim efort, ajunse sus teafăr și nevătămat.

Aburii îi năvăleau pe gură. *Ce naiba faci*? *Ai 63 de ani. Încerci să-ți provoci un infarct*?

— Respir, spuse el cu voce tare. Cel puțin, încerc.

Nimeni nu-l putea auzi aici sus, în rafalele zgomotoase ale ploii. Ud și înghețat, Yngve aruncă o privire în jur. Jos, o ambulanță încă mai avea luminile albastre aprinse care dansau pe fațada clădirii liceului, pe copacii din jur. Yngve știa că jacheta uniformei de poliție avea benzi reflectorizante care străluceau în întuneric și probabil arăta ca silueta unui schelet, aici sus. Dar apoi se gândi că nu oricine era în stare să facă ceea ce tocmai reușise el. Cu siguranță, nu fusese o demonstrație excelentă de forță și agilitate, dar aveai nevoie de un pic din amândouă pentru a te putea cățăra astfel pe acoperiș.

Acoperișul propriu-zis era aproape plat, ceea ce înlesnea deplasarea. Suprafața era acoperită cu pietriș. În lumina difuză a dimineții, Yngve văzu că era plin de ace de pin și crengi uscate, aduse de vânt.

Se opri o clipă, încercând să intre în mintea criminalului. El sau ea ar fi

căutat o cale de a nu fi observat sau observată.

Cu pași mici și atenți, Yngve ajunse în cealaltă parte a acoperișului. Nu văzu nicio casă din apropiere care să aibă ferestre orientate spre liceu; erau doar copaci, un câmp deschis acoperit cu iarbă, apoi un alt pâlc de copaci. În spate se afla o grădiniță, despre care Yngve știa că nu fusese deschisă azi-noapte. Erau șanse infime ca cineva să fi văzut ceva, cel puțin pe această parte a clădirii.

Yngve îndrăzni să se apropie cât mai mult de jgheab, încercând să șteargă o parte din apa care-i șiroia pe față. La capătul îndepărtat al acoperișului se afla o scară de evacuare în caz de incendiu. Se îndreptă într-acolo, se lăsă în genunchi, se aplecă peste marginea acoperișului și se uită în jos. O dubă albă era parcată aproape de fațada liceului. Mașina portarului, probabil. Doar un singur loc de parcare. Yngve încercă să-și imagineze în ce direcție o luase criminalul. Existau mai multe căi de evadare posibile. Dar dacă criminalul ar fi fost plin de sânge, se gândi Yngve, după lupta cu Johannes Eklund, ceea ce era cel mai probabil, atunci ar fi încercat să scape cât mai repede de haine. Afară, de preferință. Probabil sub un pâlc de copaci.

Ochii lui Yngve cercetară zona și se opriră asupra unui obiect roșu care părea prins de o ramură din apropiere. O bucată de țesătură, poate. Se hotărî să coboare pentru a arunca o privire mai atentă. Scara era alunecoasă și rece la contactul cu degetele sale. În cele din urmă, de îndată ce picioarele îi atinseră pământul, se îndreptă spre obiectul pe care-l văzuse de pe acoperiș. De aproape, se dovedi a fi o bucată de cauciuc dintr-un balon spart. Yngve înjură printre gâfâieli. Nu observă urme de pași pe pământ, nici vreun semn care să-i arate că criminalul se oprise aici să se dezbrace. Poate își scosese haina, se gândi Yngve. Sau poate reușise să se strecoare nevăzut spre casă, cu hainele năclăite de sânge. Plouase cu găleata noaptea trecută. Și fusese întuneric beznă.

Yngve se îndreptă spre duba albă, examinând-o mai atent. Mașina era, într-adevăr, parcată pe un loc marcat „PORTAR”. Aruncă o privire înăuntru. Era plină cu doze goale de suc și alte mizerii. Nicio urmă de sânge.

Yngve se uită la ușa fără ferestre, chiar lângă parcare. O încercă, dar era încuiată. Pentru o clipă, se gândi la Tic-Tac, apoi merse în cealaltă parte a clădirii, unde fu din nou bombardat de întrebările reporterilor, elevilor și personalului. Yngve „nu comentă” întorcându-se în clădirea liceului.

La intrarea principală, Vibeke Hanstveit îl întâmpină cu o privire întrebătoare. În timp ce Yngve îi explica ceea ce făcuse, pe fruntea ei apărură cute adânci de nemulțumire.

— Ai fi putut cădea. Puteai să te rănești grav.

— Aș fi putut, da. Dar n-am pățit nimic.

— Yngve…

Clătină din cap.

Hanstveit fusese prima persoană căreia Yngve îi povestise despre boala lui Åse. Nu doar pentru că lucraseră împreună atât de mult timp, ci și pentru că Hanstveit era o supraviețuitoare a unui cancer de sân. În fiecare săptămână și după fiecare test făcut de Åse, Yngve îi ceruse părerea, întrebând-o cum se simțise *ea* în aceleași etape ale tratamentului. Hanstveit îi oferise întotdeauna o evaluare sinceră. Și, odată ce știuse că orice speranță dispăruse, rămăsese în continuare sinceră cu el. Sinceră, dar amabilă. Hanstveit fusese probabil singura persoana care-l văzuse la pământ, care – în fiecare zi de când el revenise la treabă – îl observa cum făcea față, indiferent dacă se descurca mai bine sau mai rău.

— Primim ajutor de la patru secții. Jessheim, Årnes, Eidsvoll și Lillestrøm ne trimit fiecare câțiva detectivi.

— Bine, răspunse Yngve, încercând să pară optimist. Când ajung aici, vreau să se instaleze undeva unde e posibil să interogheze cât mai mulți oameni… și cât mai repede. Terenul de handbal ar fi perfect.

— Bună idee.

— Trebuie ca directorul Brakstad să-i avertizeze pe părinți, continuă Yngve. Sunt sigur că are o procedură pentru astfel de situații. Și ar trebui să-i spunem să le comunice copiilor care au fost aici noaptea trecută să vină pe terenul de handbal cât mai curând posibil. Trebuie să avem o imagine preliminară despre cine când a plecat, cu cine era fiecare și ce fel de relație avea cu victima. Mai important, trebuie să aflăm dacă cineva a văzut ceva.

— Dar trebuie să ne asigurăm că elevii au ocazia să vină însoțiți de un adult – părinte, profesor, preot, ce-o fi. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este ca cineva să țipe că drepturile nu-i sunt respectate.

— Sigur. Și trebuie să începem analizarea prietenilor victimei și a rețelelor de socializare.

— Am vorbit cu Weedon. Știam că veți avea nevoie. Deja se ocupă de asta.

— Bun.

Tăcură o clipă.

O femeie îmbrăcată în combinezon de protecție intră în clădire, cu o trusă mică în mână.

— Știați că Mari Lindgren se întâlnea cu Even Tollefsen până acum câteva zile?

Yngve o privi.

— Jucătorul de fotbal?

— Chiar el.

— Futu-i! exclamă Yngve.

— Dap, asta am zis și eu. Trebuie să vorbim cu el. Rapid.

6.

Liceul Fredheim era situat la aproximativ trei kilometri de casa noastră din Granholtveien. Indiferent de vreme, mergeam întotdeauna cu bicicleta. Fredheim era un oraș mic – aici trăiau doar aproximativ 7.500 de oameni. Dar era în plină dezvoltare: de-a lungul anilor, gaterul de la periferie atrăsese mulți muncitori și eram cam la o jumătate de oră de șofat de Aeroportul Oslo Gardermoen.

Mi-a plăcut întotdeauna aici. Aici era locul unde mă născusem și trăisem primii șapte ani din viață. Atunci a murit tata, iar mama n-a mai vrut să rămână aici – să vadă lucruri care-i aminteau de el și pe toată lumea care-o compătimea –, așa că ne-am mutat la Solstad, un alt orășel situat la vreo treizeci de kilometri mai încolo. Imo, unchiul meu, a rămas unde era din cauza fermei sale de porci, dar tot venea să ne viziteze aproape zilnic la volanul vechiului său Mercedes verde.

Mi-a plăcut și la Solstad, dar Tobias a avut probleme la școală, așa că anul trecut mama a hotărât că era timpul să ne întoarcem în Fredheim. Nu știu dacă era pentru că se împăcase în cele din urmă cu ce i se întâmplase lui tata sau pentru că moștenise casa mare a bunicii mele. Probabil o parte din ea nu părăsise niciodată cu adevărat Fredheim.

La început, chiar nu mi-a plăcut să mă întorc în Fredheim. Mi-era dor de prietenii mei. Și mi-era mult mai ușor să ajung la antrenamentele de fotbal plecând din Solstad. Dar mama intenționa să facă lucrurile să funcționeze și nu mi-a trebuit mult timp să leg noi prietenii. Acum, nu cu mult peste un an mai târziu, mă simțeam de parcă știam fiecare centimetru de oraș. Fredheim are un confort specific orașelor mici, presupun că vei spune. Fără clădiri înalte. Magazine mici în centru. Macadam care reduce viteza mașinilor. Cafenele drăguțe care vara sunt întotdeauna pline. Pădurea înconjoară orașul din toate părțile. Dacă ai zbura pe deasupra lui, Fredheim ar arăta de parcă cineva ar fi decupat un cerc mare, în pădure, dincolo de orice pericol. Și mirosul: tot orașul miroase a rumeguș, mai ales când vântul bate dinspre est.

Îmi strânsesem gluga atât de tare să mă protejez de ploaie, încât sunetele

din jur se auzeau estompat. Și, în ploaie, cu greu mai poți distinge ceva; doar culorile cele mai vii ies în evidență. Probabil de aceea mă oprisem la câteva sute de metri de liceu. De la distanță, părea că cineva pictase norii în albastru închis. Dincolo de copacii care despărțeau parcarea de liceu, luminile pâlpâiau intermitent. În spatele meu am auzit un bocet de sirenă – aproape, tot mai aproape.

Am pedalat pe dealul care duce spre liceu, dar când am ajuns la curtea din fața intrării principale, a trebuit să cobor de pe bicicletă – întreaga zonă era împânzită de oameni. Elevi plângând, profesori cu priviri sumbre. Polițiști în uniformă, personal medical. Până și intrarea era blocată de banda alb-roșie. Mi s-a pus un nod în gât și-am perceput neliniștea pe care o simțisem când m-am trezit azi-dimineață. Toată lumea se uita la mine. Cel puțin, așa am simțit.

Picăturile de ploaie cădeau zgomotos pe glugă. Am tras-o de pe cap, ca să aud ce spuneau oamenii din jur.

— … era sânge peste tot…

— … Tic-Tac a chemat poliția…

Un agent de poliție a ridicat banda alb-roșie pentru a permite accesul unui grup – doi bărbați și o femeie, îmbrăcați în combinezoane de protecție. Unul dintre ei avea o trusă mică și neagră. Parcă erau dintr-un film.

Prin zumzetul mulțimii, o voce a ajuns la mine.

— … au găsit-o în sala de muzică.

M-am uitat în jur. Oamenii încă mă mai priveau, eram sigur. Atunci am văzut-o pe Ida Hammer, cea mai bună prietenă a lui Mari, dându-și capul pe spate și hohotind de plâns. Atenția tuturor s-a îndreptat brusc spre ea. Ida s-a aruncat pe jos urlând de durere și, pentru o clipă, asta a fost tot ce-am putut auzi. Era înconjurată de câțiva prieteni, care încercau să o oprească să atingă cu fața asfaltul rece și ud.

N-am observat când am scăpat bicicleta din mână. Doar am auzit-o căzând pe jos.

7.

ACUM

— Așadar, atunci știai că Mari fusese ucisă?

Procuroarea Håkonsen mă privește de parcă într-adevăr nu mă crede.

— Nu *știam,* dar văzând-o pe cea mai bună prietenă a lui Mari plângând în hohote, am cam ghicit ce se întâmplase. Dar n-am vrut să cred asta. Îmi spuneam mereu: *Nu e ea. Nu e Mari. Altcineva trebuie să fi fost ucisă.*

Mă uit pe furiș la oamenii din sala tribunalului, încercând să-mi dau seama ce cred ei despre povestea mea. Greu de spus. Toată lumea mă privește, așteptând să zic mai departe.

— Chiar atunci și acolo, am vrut s-o iert pentru că se despărțise de mine. Nu mai conta.

— Ai vrut să o *ierți*?

Vocea domnișoarei Håkonsen este plină de neîncredere.

Îmi regret imediat afirmația. Nu știu ce să mai spun în continuare. Dar trebuie să spun ceva. Vorbesc fără să mă gândesc:

— Nu… n-o să vă mint, eram foarte supărat pe Mari. Am vrut să… nu știu. Să scot adevărul din ea sau ceva de genul ăsta.

— Voiai să-i ceri o explicație.

— Da. Dar apoi, după ce am văzut-o pe Ida, nu mi-a mai păsat. Voiam doar ca Mari să mai fie încă în viață.

Simt iarăși un nod în gât. Încerc să înghit. Domnișoara Håkonsen mă privește întrebător.

— Bine. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Am vomitat. Bine. Aproape. M-am aplecat în față, de parcă urma să vomit, dar nu s-a întâmplat nimic.

Încerc să mă ridic, ca să arăt instanței, dar nu e suficient loc în boxa în care stau. Domnișoara Håkonsen îmi face semn să stau jos. Fac ce mi se zice.

— Atunci a venit Oskar.

— Care Oskar?

Câteva secunde, mă gândesc cum să răspund la întrebare.

— Oskar este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei din copilărie. L-am întrebat dacă știa ce se întâmplase. Mi-a răspuns că nu, așa că m-am dus și l-am întrebat pe Tic-Tac.

— Tic-Tac, portarul?

— Da. Stătea lângă mașina de poliție, fumând. El… el mi-a spus că Mari și Johannes erau morți.

— Cum ți s-a părut Tic-Tac când ți-a spus asta?

— Vreți să spuneți cum era el?

— Da, asta vreau să spun.

— Șocat, cred, mai presus de orice. De parcă nu știa unde era sau ce făcea. Cred că toți eram așa. Fuma nervos. Ca întotdeauna.

Procurorul încuviințează cu scepticism.

— Și apoi ce-ai făcut? continuă ea.

— M-am dus acasă. Ei bine, am fugit.

— Ai fugit până acasă? În ploaie?

— Nu locuiesc chiar atât de departe.

— N-aveai griji că oamenii ar fi putut crede că fugi departe de scena crimei? De ce nu ți-ai luat bicicleta? Doar veniseși cu ea, nu-i așa?

— Nu știu la ce mă gândeam atunci.

— E ceva ce ți se întâmplă des?

Mă încrunt. Nu știu ce vrea să spună.

— Pare ca și cum aproape ți-ai fi pierdut cunoștința…

— Nu, nu mi-am pierdut cunoștința. Nu cred. Dar eram supărat. Trebuia să plec de-acolo.

— Să fii singur.

— Da, cam așa ceva.

— Așadar, n-aveai senzația că toată lumea te privea așa, deoarece credea că tu îi omorâseși pe Johannes și pe Mari?

— Nu. Atunci nu.

— Dar mai târziu?

— Da… într-un fel, mi-a trecut destul de repede prin minte.

— De ce?

Oftez adânc.

— Fredheim este un oraș mic. Veștile circulă repede.

8.

ATUNCI

Când unchiul meu mi-a bătut la ușă, stăteam întins pe pat, uitându-mă pe pereți. Mi-am dat seama că el era – mereu bătea de trei ori, cu pauze scurte, ultima lovitură fiind întotdeauna mai puternică decât primele două.

A deschis ușa înainte să apuc să-i spun „intră”. Am continuat să mă uit pe pereți.

— Hei, campionule! spuse Imo.

Apoi oftă.

Am respirat adânc și am expirat încet pe nas. Unchiul meu nu închise ușa după el. Doar rămase acolo, în mijlocul camerei. Îi simțeam privirea ațintită asupra mea.

— M-am dus la liceu de îndată ce-am aflat. Dar nu te-am găsit. Am bănuit că te vei întoarce aici.

M-am răsucit și l-am privit, încercând să mă opresc din plâns. Purta o haină bleumarin, descheiată. Pe dedesubt, un tricou alb șifonat, întins peste burtă. Avea pantaloni scurți, ca de obicei, și purta șosete de lână de culoare gri-închis. Imo era unul dintre acei oameni care susținea că nu-i e niciodată frig. Atâta timp cât temperatura era peste 0°C, unchiul meu umbla mereu în pantaloni scurți.

Se așeză lângă mine pe pat. Își puse o mână pe umărul meu, cu blândețe. Câteva picături de ploaie căzură din părul său des și întunecat și se prelinseră pe husa de plapumă.

— Cum ești?

N-am răspuns, pentru că nu știam ce să spun.

— Pot să-ți aduc ceva? O cola sau… orice?

Am clătinat din cap. Imo mi-a dat drumul, m-am ridicat și m-am dus să deschid fereastra. Aerul rece a umplut camera într-o clipă. M-a făcut să tremur.

— Unde este fratele tău? Nu l-am auzit sus.

— Nu știu, am zis.

Unchiul meu închise fereastra, se așeză pe fotoliul din colț și luă chitara care stătea lângă el. Cu degetul mare atinse coarda cea mai groasă, Mi.

Scoase un sunet grav, ale cărui acorduri se răspândiră prin cameră. Apoi, degetele lui începură să danseze pe corzi. Nici măcar nu se uita. Chiar dacă știam că improvizează, părea un adevărat cântec.

Imo se opri brusc și acoperi corzile cu mâna, aducându-le la tăcere.

— Poliția vrea să vorbească cu tine. Acum câteva minute am discutat cu Yngve Mork la liceu.

— Sigur că vor, am zis.

— Vine încoace, cred. Deja a sunat-o pe mama ta. Are nevoie de acordul părinților înainte de a-ți putea adresa întrebări. Susanne tocmai m-a sunat. M-a rugat să-ți spun ce se întâmplă și să fiu aici pe parcursul interogatoriului. Dacă ai nevoie de mine.

M-am ridicat.

— Te-a sunat?

— Da.

Pe mine nu mă sunase.

— Toată lumea va crede că eu am făcut-o.

— De ce-ar crede asta?

M-am uitat la el pentru o clipă, ezitând.

Mi-am luat telefonul mobil de pe pat. Ecranul era plin de mesaje pe care nu le citisem încă.

— Din cauza asta, i-am spus și i-am arătat lui Imo mesajul pe care i-l trimisesem lui Mari noaptea trecută:

Mai devreme sau mai târziu te voi găsi, Mari. Și atunci, va trebui să-mi răspunzi la întrebări, indiferent dacă îți va plăcea sau nu.

Imo nu spuse nimic.

Nu m-am putut abține să nu citesc mesajele primite. Am avut senzația de bolovan în stomac.

— Doamne! am șoptit.

— Ce este?

Valul de mesaje curgea în neștire. I le-am arătat lui Imo.

— Toți vor să știe dacă eu am omorât-o. Nu o spun direct, dar asta mă întreabă cu adevărat.

— De ce naiba ar crede asta?

— Știu că ieri am căutat-o pe Mari. La liceu și în Fredheim, mai târziu. Am căutat-o peste tot.

— În timpul zilei, Mari nu a fost la liceu?

— Nu, nu a fost. Cred că se ascundea de mine.

Imo păru să se gândească o clipă.

— Așadar, ce spun prietenii tăi, mai exact?

Am derulat mesajele. Degetul îmi tremura puțin.

— Vor să știe cum sunt, de ce am fugit mai devreme de la liceu și când am vorbit ultima dată cu Mari. Pun pariu că deja fac grupuri, vorbind despre mine.

— Totuși, ai fost aici azi-noapte, nu-i așa? Înainte să apuc să-i răspund, Imo adăugă: N-ai fi putut s-o omori tu.

Am oftat adânc și m-am legănat de pe un picior pe altul. Mi-am acoperit fața cu mâinile câteva secunde. Oare poliția văzuse deja mesajul pe care i-l trimisesem lui Mari? Începuse să-i interogheze pe ceilalți? Dacă da, probabil deja păream vinovat. Toată lumea știa că Johannes avea succes la fete. Toată lumea o să spună că Mari se îndrăgostise de el și eu îi omorâsem pe amândoi pentru că eram furios și gelos.

Și apoi mi-am dat seama: Johannes ar putea fi motivul pentru care Mari se despărțise de mine.

— Doar spune adevărul, mă îndemnă Imo, și totul va fi bine.

Da, mi-am spus. Adevărul. Cumva, asta nu m-a liniștit.

9.

ACUM

— Atunci a venit poliția să te vadă?

Procurorul Håkonsen mă privește.

— Yngve Mork a venit la tine acasă pe Granholtveien 4?

— Da.

— Dar nu voiai ca Imo – unchiul tău – să fie acolo cu tine, la interogatoriu?

— Nu, m-am gândit că mă descurc singur. În plus, nu făcusem nimic greșit.

Mă uit din nou la oamenii din sala tribunalului. Încă nu există niciun semn dacă martorii mă cred sau nu. Doar fețe care mă privesc cu atenție. Domnișoara Håkonsen încuviințează, de parcă are nevoie de un moment sau două pentru a lua în considerare afirmațiile mele.

— Ca să ne înțelegem, vorbim tot despre dimineața zilei de 18 octombrie.

— Da. Ei bine, nu mai era chiar dimineață când a venit Yngve. Cel puțin, nu cred. Ziua aceea e puțin în ceață.

— Aș zice că ți-o amintești destul de bine, Even, declară ea zâmbind. Potrivit înregistrărilor poliției, interogatoriul a avut loc la ora 11:30.

Încuviințez. Ce-i așa important?

— Îl cunoșteai deja pe Yngve Mork?

— Toată lumea îl cunoaște pe Yngve. Locuiește și lucrează în Fredheim de ani de zile.

— Ți-a plăcut de el?

— Da. Încă-mi mai place.

Îi caut privirea în sala tribunalului. El îmi aruncă o privire absentă. Mintea îmi fuge în altă parte. Soția lui a murit cu patru sau cinci luni în urmă. Mă întreb cum se descurcă acum. Dacă se descurcă. Sigur, părea cam pierdut când ne-a bătut la ușă în ziua aceea. De parcă era încă trist, dar încerca din răsputeri să nu arate.

— Conform înregistrărilor, inspectorul-șef de poliție Mork a vrut să știe dacă cineva i-ar putea confirma că tu ai fost sau nu singur cu o noapte în urmă. În noaptea crimelor. Ai putea spune instanței ce ai răspuns?

Respir repede.

— Cred că am spus că e posibil ca fratele meu să fi fost acasă. Dar dormitorul lui este la etajul II, iar al meu la demisol, așa că n-aș putea ști sigur.

— Mama voastră nu era acasă cu voi în noaptea aceea?

— Nu, era la iubitul ei. Ca de obicei.

— Așadar, în general, ea nu era acolo pentru a avea grijă de voi?

— Ei bine, depinde cum priviți lucrurile, zic.

— Chiar acum te întreb pe tine.

O clipă, mă gândesc ce să răspund.

— Cum am mai spus, unchiul meu a fost cel care ne-a crescut cu adevărat și, când el nu era prin preajmă, fratele meu și cu mine știam să ne purtăm singuri de grijă. Mama ne lăsa de obicei niște bani pe chiuveta din bucătărie, ca să ne cumpărăm alimente și alte lucruri.

— Asta nu ți se pare ciudat?

Clatin din cap și spun nu.

— De ce nu?

— Eram obișnuiți. Presupun că a încetat să fie ciudat cu mult timp în urmă.

— Bine. Vom reveni mai târziu la acest subiect. Ai spune că inspectorul-șef de poliție Mork te-a tratat ca pe un suspect în timpul primului interogatoriu?

— Nu, nu cred. Era foarte politicos. Mi-a dat timp să mă gândesc la răspunsurile mele. Și dacă deja credea că sunt suspect, nu a arătat-o.

— Te-a întrebat despre relația ta cu Johannes Eklund, nu-i așa?

— Da.

— Și ce-ai răspuns?

— Am spus că-l cunoșteam pe Johannes. Că-mi plăcea. Era chiar un solist bun. Ne înțelegeam destul de bine.

— Ați cântat împreună în trupa liceului, este adevărat?

— Da.

— Dar tu nu ai cântat în trupă, în concertul din noaptea crimelor, nu?

— Nu, n-am cântat.

— De ce?

— Mari tocmai se despărțise de mine și eram deprimat. Nu mă credeam în stare.

— Nu te credeai *în stare*… vrei să spui să cânți?

Da. La asta mă refeream.

Obrajii îmi ard.

— Nu mă credeam în stare să fiu acolo pe scenă și poate s-o văd în public. Știam că va fi acolo.

— De unde știai?

— Mi-a spus. Urma să scrie un articol despre deschiderea festivalului, pentru ziarul liceului.

— Stabilise să facă un interviu cu Johannes Eklund după concert, nu-i așa?

— Da. El era vedeta evenimentului.

— Ai fost gelos?

— Că Mari urma să vorbească cu el? Nu, deloc.

Încerc să stau cu spatele mai drept.

— Doar își făcea treaba.

Domnișoara Håkonsen își verifică o clipă hârtiile din față, apoi se uită din nou la mine.

— Potrivit înregistrărilor poliției, inspectorul-șef de poliție Mork te-a întrebat despre zgârieturile de pe mână.

Fără să mă gândesc, mă uit la mâna mea. Zgârieturile au dispărut acum, desigur.

— Da, m-a întrebat.

— Te-ai rănit?

— Când veneam acasă, în dimineața aceea.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fugit prea repede.

— Ai fugit prea repede?

Din nou, pare să nu mă creadă.

— Da. Era ca și cum… mintea mea alerga, iar picioarele n-au putut ține ritmul. Și, pur și simplu, am căzut.

Gesticulez, arătându-i cum am căzut, cum am încercat să-mi amortizez căderea. Îmi dau seama că procurorul consideră întregul incident ciudat. Așa a și fost.

— A fost o cădere abruptă, explic. Pe un drum anevoios.

— Și ai început să sângerezi?

— Da, dar nu mi-a păsat. Îmi doream durerea.

— Îți doreai durerea…

— Îmi doream doar să simt ceva, înțelegeți? Să mă doară în altă parte… decât aici.

Îmi ating pieptul.

Domnișoara Håkonsen se gândește la afirmația mea o vreme. Este ciudat să fiu atât de deschis vorbind despre sentimentele mele în fața atâtor oameni.

— Așa că atunci când inspectorul-șef de poliție Mork te-a întrebat cum te-ai ales cu acele zgârieturi, ți-ai făcut griji că poliția te-ar putea considera cumva suspect?

— Da, mi-a fost frică să nu creadă asta.

— Și de ce ți-a fost frică?

— Știam cum arată situația. Și știam că explicația mea – alergarea și căderea, era stupidă, de parcă aș fi inventat-o. Ca atunci când adulții spun că s-au tăiat în timp ce se bărbiereau, deși toată lumea își dă seama că s-au bătut. Adică sunt obișnuit să alerg. Alerg tot timpul. Nu cad niciodată așa cu fața. Și accidentul s-a întâmplat la mai puțin de jumătate o zi după ce fosta mea iubită fusese omorâtă. Știam că deja trebuia să par suspect. Știam că situația nu arăta bine pentru mine. Dar n-am vrut nici inventez o tâmpenie despre rănile mele. Imo mi-a spus să spun adevărul și asta am făcut.

— Imo ți-a spus asta?

— Da.

Mă gândesc la acea zi – Yngve m-a întrebat dacă știam ceva despre Mari sau Johannes care i-ar putea ajuta să rezolve cazul. Dacă Mari se certase cu cineva, de exemplu. Am spus nu, pentru că atunci nu știam cu adevărat. Atunci și acolo chiar nu știam nimic despre ultimele zile din viața lui Mari.

— Povestește-ne mai multe despre concertul de la liceu, spune domnișoara Håkonsen în continuare. Ziceai că n-ai cântat în trupă în noaptea aceea. Cine te-a înlocuit?

— Imo. Unchiul meu. El era oricum regizorul muzical al concertului. Îi povestisem despre Mari și îi mărturisisem că nu voiam să cânt. La început a încercat să mă convingă să mă răzgândesc, dar cred că a înțeles în ce stare mă aflam și apoi a spus că asta e, va cânta el în locul meu. Oricum, el

compusese aproape toate cântecele.

— Ce convenabil! Că putea cânta în locul tău.

— Ei bine, da.

Domnișoara Håkonsen își potrivește pe nas ochelarii rotunzi.

— Potrivit declarației tale din acea zi, n-ai ieșit deloc în noaptea aceea.

Mă gândesc la răspunsul meu pentru câteva secunde.

— Eu… am crezut că n-am ieșit, spun cu mare grijă.

— Ai *crezut* că n-ai ieșit*?*

— Nu, eu… Ei bine, ce voiam să spun este că la vremea respectivă nu-mi aminteam deloc ce făcusem în noaptea…

Încă mi-este greu să spun cu voce tare.

— Crimelor, îmi încheie propoziția domnișoara Håkonsen.

— Da. Dar mai târziu mi-am amintit că am scos câinele la plimbare. Îi promisesem mamei.

— Așadar, din nou un fel de pierdere a cunoștinței?

— Nu, nu mi-am pierdut cunoștința. Doar că nu mi-am amintit decât mai târziu.

— Dar înainte ți-ai mai pierdut cunoștința, nu-i așa?

— Eu… ce vreți să spuneți?

— Ai mai avut episoade în care ai fost atât de furios, încât nu ți-ai amintit decât mai târziu ce ai făcut.

Înțeleg la ce se referă. Nu credeam că va aduce vorba despre acest subiect în instanță.

— Da, șoptesc.

— Vorbește mai tare, te rog! ordonă judecătorul.

— Îmi pare rău. Da. Eu… uneori îmi pierd cumpătul – mai ales când joc fotbal. Am văzut roșu în fața ochilor în timpul unui meci de fotbal de câteva ori și da, într-un fel, mi-am pierdut cunoștința.

Domnișoara Håkonsen mă privește câteva secunde.

— Așadar recunoști c-ai fost furios în noaptea crimelor. Recunoști că îți pierzi cunoștința din când în când, atunci când ești furios. Și, inițial, nu ți-ai amintit că ai plecat de acasă în noaptea aceea.

Știu cum sună totul, dar n-am de ales – trebuie să fiu de acord cu ea.

— La ce oră ai scos câinele la plimbare?

— Trebuie să fi fost în jur de 23.

— Și la ce oră s-au închis ușile liceului în noaptea aceea?

Aștept o clipă. Apoi spun:
— Întotdeauna se închid la 23.

10.

ATUNCI

Yngve Mork își parcă mașina în fața liceului Fredheim, fără ca întrebările să-i fi dat pace, după interogatoriul lui Even. Chiar nu știa ce să creadă. Even trecea în mod clar printr-o perioadă dificilă și-i era greu să înțeleagă ceea ce se întâmplase. Dar tânărul ar fi putut răspunde mai bine la întrebările lui? Și zgârieturile… mda, explicația pe care o dăduse era într-adevăr o poveste stranie.

Yngve se gândi și la scurta conversație pe care o avusese cu Imo înainte de a merge la Granholtveien 4. Imo confirmase înțelegerea pe care-o avusese cu Tic-Tac privind ușa din cealaltă parte a clădirii liceului. Azi-noapte i se permisese să-și parcheze mașina pe locul portarului, dar declarase că plecase mult mai devreme decât se așteptase – undeva între 10:30-10:40. Și se ținuse de cuvânt: nu spusese nimănui că ușa rămăsese deschisă.

Yngve coborî din mașină. Imediat fu înconjurat de o hoardă de reporteri.

— Mork, ce ne puteți spune despre criminal?

— La ce piste solide lucrați?

— Aveți deja suspecți?

— Va avea loc o conferință de presă în curând?

Yngve nu răspunse niciunuia dintre ei, ci merse mai departe, spre clădirea liceului.

Înăuntru, se simți mulțumit să constate că trupul lui Johannes Eklund fusese deja luat. Patru criminaliști aflați la scena crimei analizau scara, făceau fotografii din orice unghi posibil, înregistrau fiecare detaliu, fiecare pată de sânge, fiecare frântură de dovadă ce putea apărea.

Therese Kyrkjebø stătea la câțiva metri distanță de scară monitorizând acțiunile, în timp ce sorbea dintr-un pahar de carton. Ceai de ghimbir, probabil. Avusese grețuri matinale și, cu siguranță, ancheta n-o ajuta deloc.

— Te așteaptă o cafea, dacă vrei.

— Sunt bine. Cum e?

— N-am întrebat încă, răspunse ea ridicând din umeri. M-am gândit să te aștept.

Yngve îi povesti ce se întâmplase în timpul interogatoriului lui Even Tollefsen.

— N-a fost deloc aici azi-noapte? întrebă ea.

— Așa mi-a spus.

— Ei bine, s-a zis cu *acea* teorie.

— Da, răspunse Yngve. Poate. Cine conduce criminaliștii*?*

Therese îi arătă o femeie scundă aplecată în partea de jos a scării. Yngve se îndreptă spre ea, Therese îl urmă și se prezentă.

Femeia aplecată se ridică.

— Ann-Mari Sara. Coordonez laboratorul criminalistic din Kripos.

— Vă mulțumesc mult c-ați venit atât de repede!

— Cu asta ne ocupăm.

Sara avea un pic peste 50. Din cauza combinezonului alb de criminalist care-i acoperea tot corpul, era imposibil să-ți dai seama cum arată cu adevărat. Singurul lucru pe care Yngve îl remarcă la ea erau pomeții înalți și ochii mai degrabă apropiați.

— Ați descoperit ceva despre care ar trebui să știu? întrebă Yngve.

— Câteva lucruri, răspunse Sara – accentul ei indica faptul că la origine venise din nordul îndepărtat. Victima de pe scară a fost lovită de mai multe ori, probabil cu un obiect ascuțit și destul de greu.

— N-aveți nicio idee ce fel de obiect?

— Nu, răspunse Sara. Cel puțin, nu încă.

— Ce spuneți de cealaltă victimă? întrebă Therese.

— Încă n-am examinat-o cu atenție, dar cel mai probabil a fost strangulată. Cineva a încercat să o resusciteze după aceea.

Yngve ridică sprâncenele.

— Să o resusciteze?

— Va trebui să așteptăm raportul autopsiei preliminare, spuse Sara, dar potrivit unuia dintre colegii mei, cel puțin două dintre coastele victimei erau rupte într-un mod compatibil cu cineva care încearcă să o resusciteze un pic cam violent.

Așadar, făptașul a regretat că a ucis-o, se gândi Yngve. În cazul lui Johannes Eklund, părea exact contrariul.

— E posibil să aflăm cine a fost prima victimă? întrebă el.

— Probabil fata. Oricine a comis crima asta – Sara arătă scara – probabil era deja plin de sânge și nu există nicio pată de sânge pe fată.

Mi se pare corect, se gândi Yngve.

— Încă ceva, menționă Sara. Victima de sex feminin avea o carte de vizită în buzunar.

— Da?

— E a unui reporter.

Yngve se uită la Therese.

— Se numește Ole Hoff, spuse Sara. Voi s-ar putea să-l cunoașteri.

Îl cunosc, se gândi Yngve în sinea lui. Vorbise cu Ole weekendul trecut despre o înjunghiere care avusese loc în centrul orașului.

Nu mai avea întrebări pentru Sara, așa că-i mulțumi pentru timpul acordat și o privi întorcându-se la muncă. Apoi se răsuci spre Therese.

— Vezi dacă poți lua legătura cu Ole, spuse el. El și Mari au fost evident în legătură.

— Mă ocup imediat de asta.

— Vorbește și cu portarul. Vezi dacă aseară funcționau camerele video de supraveghere din exterior. Poate vom avea noroc.

— Și de asta, spuse Therese.

Și exact când ea se îndepărtă, Vibeke Hanstveit sosi.

— Am trimis mai mulți detectivi în sala de handbal.

— Bine.

— Te așteaptă.

— Foarte bine, chiar am de gând…

Åse stătea rezemată de perete la câțiva pași de ei.

Întotdeauna chiar *ai de gând*…

Vocea ei, fie că era amabilă sau dojenitoare, era ca o sursă firavă de lumină ce reușea întotdeauna să străpungă întunericul. El își dorea s-o audă și, totodată, nu voia să zăbovească.

— Yngve?

Clipi. Hanstveit îl privea cu atenție.

— Da? întrebă el, frecându-și fața.

Hanstveit îl privi câteva clipe. Apoi:

— Ești sigur că poți face asta?

— Ce vrei să spui?

— Au trecut doar câteva săptămâni de când ți-ai îngropat soția. Ești

sigur că îți va fi capul la caz?

Yngve privi din nou peretele. Åse nu mai era acolo. El clipi repede de câteva ori, în speranța că ea va reapărea. Dar în zadar.

— Toată lumea știe cât ți-e de greu, continuă Hanstveit. Dar trebuie să rezolvăm totul repede și bine. Mai ales acum, când toată Norvegia ne urmărește.

După ce murise Åse, cineva îi spusese că are nevoie să discute cu oamenii. Prieteni, colegi. „Nu sunteți singurul care trece printr-o perioadă dificilă", i-au spus. Și alții o iubiseră. A rămâne tăcut reprezintă un simptom al durerii și al tristeții. Al întunericului. Al neputinței.

Yngve nu spusese nimănui vreun cuvânt despre durerea sa, nici măcar colegei Hanstveit. Îi împărtășise atât de multe neliniști, încât odată ce Åse murise în sfârșit, se trezise amorțit, incapabil să-și mai exprime durerea.

— Sunt bine, spuse el, și se gândi la cei doi tineri care fuseseră uciși noaptea trecută. Cei doi *copii*. Serios, adăugă el. Îmi face bine să lucrez. Mă bucur să mă gândesc la altceva.

Hanstveit îl privi câteva clipe. Apoi spuse:

— Promite-mi doar un singur lucru: anunță-mă dacă acum e prea mult pentru tine. OK?

E prea mult pentru mine.

Yngve mai clipi de câteva ori. Privi pereții și tavanele, în căutarea ei.

Trebuie să mă ajuți, Yngve. Nu mai suport.

Își înghiți durerea din suflet și nodul din gât.

Trebuie să mă ajuți să mor.

— Sunt bine, spuse el fără s-o privească pe Hanstveit. Serios. Chiar sunt.

11.

ACUM

— Așadar, se pare că inițial, lucrurile nu arătau bine pentru tine, spune domnișoara Håkonsen. De aceea ai scris postarea pe Facebook, după plecarea lui Yngve Mork?

Procurorul își ridică bărbia și mă privește drept în ochi. Mă gândesc la cât de supărat am fost după plecarea lui Yngve Mork. Îmi amintesc că m-am întors în camera mea ca să mă întind puțin. Nu știam ce să fac. Mesajele continuau să curgă. Ori de câte ori mă uitam pe contul meu de Instagram, existau poze cu Mari și Johannes. Printre „odihnească-se în pace", „nu-mi vine să cred că sunt morți" și „mi-e atât de dor de voi", apăreau comentarii despre mine.

— *Unde e Even*?

— *A vorbit cineva cu el*?

— *Aș dori SERIOS să știu ce simte Even despre asta.*

— *Și dacă el e*?

— *ȘTIU că el e.*

— *Îl voi ucide dacă e vinovat*!

Și iată-mă acolo, încercând să mă împac cu ideea că Johannes și Mari erau morți. Nu mi se părea adevărat. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă de aceea nu plângeam în hohote.

Îmi amintesc că răsfoiam fotografiile pe care le postau oamenii. Mari râzând. Mari privind ceva în zare, dar având privirea pe jumătate ațintită spre aparatul foto. O fotografie obișnuită de liceu. Mari ca bebeluș. Mari îmbrățișând-o pe Ida Hammer.

Fotografiile lui Johannes erau toate foarte asemănătoare: superstarul pe scenă, cântând la microfon, având decorul de gheață carbonică în fundal, gesticulând și îndemnându-și publicul: „Let's rock!" Sute de spectatori dăduseră like și acelor fotografii.

Nu mi se părea corect să nu fac nimic. Să nu spun nimic. Chiar nu voiam să-mi împărtășesc oricui amintirile sau gândurile, dar în minte îmi răsunau

întrebările lui Yngve Mork. Și sentimentul că tot Fredheimul presupunea că eu eram cel care comisese crimele era copleșitor. De aceea am hotărât să intru pe pagina mea de Facebook.

— Ai putea spune instanței ce ai scris, te rog?

Domnișoara Håkonsen se apropie de mine cu o bucată de hârtie. Arunc o privire. Iată-le acolo. Cuvintele mele. Privindu-le din nou, nu-mi vine să cred că eu le-am scris. Păreau scrise de cineva care încerca în disperare să convingă oamenii că e nevinovat.

Nu mi-a plăcut niciodată să citesc cu voce tare. Dar acum nu mai contează. Cel puțin două sute de oameni mă privesc.

Îmi dreg vocea înainte de a începe.

— *Cei mai mulți dintre voi știți că eu și Mari fuseserăm împreună până de curând. Și mulți dintre voi vă veți gândi probabil c-am fost supărat și furios când ea m-a părăsit. Și sincer, așa am și fost. Dar n-aș fi putut niciodată – NICIODATĂ – să-i fac rău. Am iubit-o pe Mari. Și l-am respectat și admirat pe Johannes. Lumea e un loc mai sărac fără ei și nu-i voi uita niciodată.*

Gura mi s-a uscat de emoție, așa că iau rapid o înghițitură de apă și las jos bucata de hârtie.

— Care a fost răspunsul la această postare?

— Favorabil. Multă lume a apreciat-o.

— Te-a făcut să te simți mai bine?

— Puțin.

— Dar tot n-ai încetat să te aperi.

Mijesc ochii, nefiind sigur ce vrea să spună.

— Ai fost de acord să-i acorzi un interviu lui Ole Hoff pentru ziarul local, chiar în aceeași zi, nu-i așa? Nu era prea curând – după tot ce se întâmplase, după ce abia dăduseși declarații poliției?

Domnișoara Håkonsen se răsucește ușor pentru a-i privi pe oamenii din jurul nostru, ca și cum toți erau de acord că fusese un lucru neobișnuit.

— M-a sunat. Mi-a spus că va trece pe la mine să stăm de vorbă. O discuție, știți, neoficială. Cred că am spus da pentru că voiam să vorbesc despre Mari. Să încerc să-mi lămuresc gândurile despre ea. Să mi le explic mie însumi, probabil. Și îl cunoșteam pe Ole. Este tatăl celui mai bun prieten al meu. Și mama nu era acasă, așa că…

— Cel mai bun prieten al tău – Oskar, corect?

— Corect.

— Dar Ole nu voia *doar* să-ți vorbească despre relația ta cu Mari, nu-i așa?

Îmi trec o mână prin păr. Se umezise puțin.

— Nu, nu voia.

12.

ATUNCI

Înainte de sosirea lui Ole, am mai făcut un duș și mi-am pus haine curate. M-am simțit puțin mai bine, dar parcă eram stors de vlagă. Obosisem doar urcând scările, din dormitorul meu.

Ole lucra la *Fredheimsposten* de douăzeci și doi de ani. Cu cinci mai mult decât toată viața mea. Îmi plăcea Ole – era întotdeauna vesel, cel puțin când eram eu prin preajmă. Era foarte strict în privința lui Oskar, dar m-am gândit că probabil așa ar trebui să fie părinții adevărați.

Ne-am strâns mâinile afară, pe pragul casei, ceea ce mi s-a părut puțin ciudat. Părul lui Ole se rărea în creștetul capului și se retrăgea în față, dar altfel arăta bine pentru un tip la patruzeci și ceva. În timp ce vorbeam și el a intrat în casă, aveam impresia că mă măsoară din priviri, dar nu ca inspectorul-șef de poliție Mork. Ole părea să încerce să afle cum mă simt, nu dacă eram sau nu dublu criminal.

— Even, a spus Ole, cu o voce amabilă. Putem discuta altă dată, dacă preferi.

Am spus:

— Nu, e în regulă.

Ne-am așezat în bucătărie. Ole și-a lăsat palmele întinse pe masă și s-a uitat în jur.

— Și, cum merge cu fotbalul? a întrebat.

Am ridicat capul.

— Chiar acum nu suntem în sezon.

— Dar încă mai faci antrenamente, nu-i așa?

— Da. De trei ori pe săptămână.

— Faci naveta dus-întors?

— Da, i-am răspuns și am făcut o pauză.

Lillestrøm, clubul meu de fotbal, se afla la patruzeci și doi de kilometri de Fredheim.

— Dar sunt obișnuit. În plus, Imo mă duce de obicei cu mașina, așa că

e-n regulă, serios. O să fie mult mai ușor când o să-mi iau permisul.

— Ești încă în echipa națională sub-17?

— Sincer, nu știu. Nu a mai existat nicio convocare, de ceva vreme.

— Într-o zi vei deveni profesionist.

Am zâmbit. M-am simțit bine să zâmbesc.

— La ce echipă ți-ai dori să joci?

— United, desigur.

— Vrei să spui Leeds?

M-am strâmbat.

— Există un singur United, Ole. Știi doar.

Am rânjit unul la celălalt. Un timp, niciunul dintre noi nu a mai spus nimic.

— Nu trebuie să numim această discuție interogatoriu. Dacă ți se pare incomodă.

Motivul pentru care era acolo m-a readus la realitate cu o lovitură. Aproape mi-au dat lacrimile și a trebuit să mă adun.

— E-n regulă, am zis.

Ole a vrut să încep prin a vorbi despre Mari. Orice îmi venea în minte. I-am spus cum ne întâlniserăm la liceu într-o zi banală de marți. Mari venise în pauza de dimineață și mă întrebase dacă îi puteam acorda un interviu pentru ziar.

— Eu? am zis.

— Da, tu.

— De ce?

— Din câteva motive, de fapt.

— Doar câteva?

Întotdeauna uluiam fetele cu replicile mele interesante și spirituale…

— Joci fotbal la nivel național…

Am clătinat vag din cap în semn de da-nu.

— … cânți la chitară într-o trupă grozavă…

Chipul meu i-a răspuns: *Ei bine, nu știu ce să zic despre asta.*

— … și…

Mari m-a privit ușor emoționată, de parcă n-ar fi fost absolut sigură dacă să continue sau nu.

— … ai mai locuit în Fredheim. Cu mult timp în urmă.

Și-a mușcat buza.

— M-am întrebat cum e să te întorci, mai ales… S-a uitat în jos, adăugând: … La liceul unde a predat tatăl tău.

Faptul că aproape toată lumea din liceu, inclusiv profesorii, știau cine sunt se datora la fel de mult tatălui meu, cât și faptului că jucam fotbal sau eram într-o trupă muzicală. Accidentul de mașină al tatălui meu își lăsase amprenta asupra întregului oraș. Toată lumea știa. Oamenii încă mai vorbeau despre asta.

Mari a crezut c-ar putea fi un articol bun, un fel de portret al fiului risipitor. Și eu – Domnul Mare Șmecher la Doamne – stăteam acolo și rămăsesem mut. Mai dădusem interviuri, nu *ăsta* era motivul. Era vorba de ceva la Mari care… nu știu… rezonase cumva cu mine încă de la început.

Mari avea tenul deschis și fața în formă de inimă. Părul ei era brunet închis și ciufulit, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn și nu s-ar fi deranjat să și-l perie înainte de a ieși din casă. Nu încerca să mă cucerească, ceea ce probabil a fost unul dintre motivele pentru care am plăcut-o. Și părea cam emoționată. De parcă era prima dată când se juca de-a jurnalista și nu știa cum să continue.

Ne-am întâlnit în aceeași zi după cursuri și atunci mi-a spus pentru prima dată numele ei complet: Mari Elizabeth Lindgren. Ca și cum ar fi fost pe jumătate norvegiană, pe jumătate suedeză, și probabil avea o soră pe nume Pippi.

M-am gândit că vom discuta aproximativ un sfert sau maxim o jumătate de oră, dar am ajuns să umblăm pe străzi vreo trei ore. Vremea era grozavă în acea zi, atât de caldă și însorită, și nu s-a întunecat până târziu. Mari mi-a pus tot felul de întrebări despre tot felul de lucruri. După un timp, am început s-o întreb și eu despre viața ei.

Voia să fie scriitoare. Sau jurnalistă. Doar să poată scrie, mi-a spus. Era atât de ușor să vorbești cu Mari. Și, cu cât petreceam mai mult timp cu ea, cu atât îmi plăcea mai mult. Era puțin mai scundă decât mine, și-mi plăcea să-i văd capul înclinat spre mine, plin de curiozitate.

Ne-am salutat de a doua zi, înainte de a începe să schimbăm niște vorbe ori de câte ori ne întâlneam. Apoi, am început să ne trimitem mesaje. N-a trecut mult până când am simțit fluturi în stomac ori de câte ori mă gândeam la ea și-aș putea spune că și ea simțea la fel.

Îmi plăcea zâmbetul ei cald și timid. Și când râdea, întreaga expresie a feței i se schimba – se deschidea, i se zăreau dinții, iar gropițele din obraji

erau atât de delicate. Voiam să le ating. Îmi plăceau mâinile ei, cât de mici erau într-ale mele. Cât de calde erau. Îmi plăcea vocea ei – ezitantă, ori de câte ori îmi adresa o întrebare, încrezătoare, când îmi răspundea la vreuna. Nu părea să se îndoiască niciodată de ceea ce spunea.

Și era atât de dulce și de drăguță.

Cu câteva săptămâni înainte de concert am fost bolnav. Nu la un pas de moarte sau ceva de genul ăsta, am avut doar febră și o migrenă cumplită. Tot corpul mă durea. Așa c-am lipsit câteva zile de la cursuri. Mari venea să mă vadă în fiecare după-amiază, chiar dacă îi spusesem să stea departe de mine, să nu se molipsească. A insistat totuși, spunând că niciodată nu se îmbolnăvise.

— Totul va fi bine. În plus, mama ta nu-i niciodată aici. Cineva trebuie să aibă grijă de tine.

Într-o zi mi-a adus niște supă și, practic, m-a forțat să mănânc. Mă simțeam de parcă aveam din nou doi ani. Și când Mari, desigur, s-a îmbolnăvit câteva zile după aceea, a fost rândul meu să am grijă de ea, deși nu voia s-o văd palidă și cu buzele uscate, rece într-un minut și fierbinte în următorul. Dar nimic nu-mi doream mai mult. Și când a adormit în brațele mele într-o după-amiază, mi-a fost cald și bine în adâncul sufletului. Am avut un sentiment pe care nu-l mai trăisem niciodată.

Mai ieșisem și cu alte fete. Mai ales deoarece credeam că e cool să ai prietenă. Și uneori *crezusem* că sunt îndrăgostit de ele… Totuși, Mari a fost prima fată de care m-am îndrăgostit. Cu adevărat.

Când am terminat de povestit lui Ole despre Mari, a existat o ușoară pauză înainte să mă întrebe:

— Even, știi dacă…? Ole a ezitat din nou, înainte de a continua: – Mari a vorbit vreodată despre… *mine* înainte să moară?

M-am încruntat.

Ole și-a scos repede cartea de vizită din husa de piele a telefonului mobil.

— Poliția mi-a găsit cartea de vizită în buzunarul sacoului ei, a spus el și mi-a întins-o.

Am luat-o și am privit-o.

— Evident, am vorbit de-a lungul anilor, dar nu i-am dat niciodată o carte de vizită.

— Nu?

A clătinat din cap.

— Ești sigur?

— 100%. Mi-aș fi amintit.

Am întors cartea de vizită. Pe spate nu era nimic scris.

— Nu cumva i-ai dat-o tu din întâmplare?

— Eu? De ce-aș fi făcut asta?

— Nu știu, de-asta întreb.

Odată, când eram în vizită la Oskar, Ole îmi dăduse o carte de vizită. Era chiar înainte să joc în echipa națională sub-17, împotriva Maltei și a Italiei. Ole voise să sun la biroul de știri sau chiar mai bine, *să-l sun pe el,* imediat după meciurile de fotbal, așa că îmi dăduse cartea de vizită. Totuși, habar n-aveam pe unde o lăsasem după aceea.

— Mari voia să te contacteze, asta vrei să spui?

— Așa se pare. Încerc să aflu de ce.

M-am uitat la Ole.

— Desigur, s-ar putea să nu însemne nimic, adăugă el.

— Da, am zis. Desigur.

Totuși, cumva, aveam senzația că însemna ceva.

13.

ACUM

— Așadar, Ole Hoff a fost implicat, într-un fel sau altul, de la bun început?

Domnișoara Håkonsen tușește în palmă, apoi își cere scuze. Mă privește, așteptând răspunsul.

Obrajii-mi ard. Nu e ușor să vorbești despre tine și despre ce-ai făcut și ai simțit, chiar dacă nu cu mult timp în urmă. Simți atât de multe priviri pătrunzătoare care te sfredelesc, sesizând fiecare afirmație pe care o faci. Scaunul meu e tare și incomod. Arunc o privire la ceasul de pe perete, cu speranța să se termine mai repede. Nu e nici măcar 09:30.

Îmi cer scuze și o rog pe procuroare să repete întrebarea. În timp ce domnișoara Håkonsen o repetă, tot ce s-a întâmplat cu Ole se prăbușește iar peste mine. Și mi-e teamă și de ceea ce urmează: în curând vom vorbi despre Mama.

Trebuie să mă adun înainte de a răspunde.

— Ați putea spune asta, da.

— Bine. Interviul s-a terminat, te ridici de la masa din bucătărie și Ole Hoff urmează să se întoarcă la redacție pentru a-și scrie articolul?

Dau din cap și spun da în același timp.

— Înainte de a pleca, mi-a spus că mă va suna pentru a-mi citi propriile declarații. Doar pentru a se asigura că nu va publica nimic incorect.

— Ce nobil! remarcă domnișoara Håkonsen.

— Cred că așa e obiceiul.

După o clipă de ezitare, ea pare să fie de acord.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— L-am condus până la ușă. Ole era gata să plece când…

Mă opresc o clipă.

— … mama a venit acasă.

14.

ATUNCI

Ole era gata să iasă în ploaie când mama veni la pas pe aleea de la drum. Nu mă așteptam să apară. Stătuse mult la Knut în ultima vreme. Se grăbea, ghemuită sub umbrelă, în timp ce trăgea câinele după ea. Tropăiau prin noroi. Dură câteva secunde până când ne observă, dar imediat după aceea, se opri.

Mama mea fusese cândva o femeie atrăgătoare. Îi văzusem fotografiile din tinerețe, când începuse să iasă cu tata. Era superbă. Avea părul lung și blond și în fiecare fotografie zâmbea. Aproape strălucea. Și era înaltă și slabă, astfel încât toate ținutele păreau să i se potrivească perfect. Ca și cum hainele – care-i veneau ca turnate – ar fi fost făcute doar pentru ea.

Acum hainele îi atârnau largi, lălâi, pe lângă corp. Își vopsise părul negru, tuns scurt și exagera mereu un pic cu machiajul. În timp ce stătea acolo pe potecă, încruntându-se la Ole și la mine pe sub umbrelă, arăta ca dintr-un film de groază.

— Ce naiba face *el* aici? strigă ea, arătând cu umbrela în direcția lui Ole.

GP, câinele, începu să latre la acest străin din pragul ușii.

— Mamă…

Nu mi-a plăcut niciodată să am musafiri când mama era acasă. Toate întrebările, scandalul – de obicei voiam doar să plece.

— Bună, Susanne!

GP lătră din nou.

— Doar discutam.

— De ce?

Vocea îi era ascuțită în timp ce se îndrepta spre noi.

— Pentru că…

Mama trase de lesa lui GP și urcă repede treptele verandei. Trecu pe lângă Ole fără să-l privească, fără să-l salute și nici câinelui nu-i permise să-l salute. După tot ce se întâmplase, aș fi crezut că mama ar fi putut măcar să se oprească să mă îmbrățișeze sau să mă întrebe ce mai fac. Cu siguranță m-aș fi așteptat de la ea să-i adreseze câteva cuvinte lui Ole; la urma urmei, amândoi erau de-o seamă și el era renumit în oraș. Dar mama trecu pe

lângă noi și deschise ușa. Speram, nu, *mă rugam,* ca Ole să nu observe mirosul de alcool lăsat în urma ei ca un parfum urât mirositor. Odată intrată în casă, mama trânti ușa în urma ei. Încă îl mai auzeam pe GP lătrând și mârâind.

— Scuze. Mama mea, ea…

Nu știam cum să-mi termin propoziția.

— Așa sunt mamele, nu?

— Da.

Îmi făcu semn cu mâna și-mi promise din nou că mă va suna mai târziu.

— Bine.

— Acum fii bun și îngăduitor cu tine. M-auzi?

— O să-ncerc.

Dar nu știam cum.

15.

ACUM

Domnișoara Håkonsen mă privește iar cu ochii aceia iscoditori. De parcă ar crede că mint sau ascund ceva. Fiecare privire, fiecare întrebare, pare cumva un atac, atât asupra mea, cât și asupra familiei mele.

Îmi dau seama că nu-mi place de ea. Nu-mi place deloc.

— Așadar, în acel moment, deja îți dăduseși seama că mama ta avea o relație încordată cu Ole Hoff?

O privesc din nou pe mama. Chiar și de la distanță, pare că n-a dormit de câteva săptămâni. Ceea ce e probabil adevărat. Pungile de sub ochi s-au umflat. Fața i-e cenușie.

— Da, spun puțin mai încet decât intenționasem.

— Dar habar n-aveai de ce?

Clatin din cap.

— Nu, la vremea aia, nu.

16.

ATUNCI

Când m-am întors în casă, mama mă aștepta pe hol, bătând nervos din picior.

— Și ce naiba crezi *tu* că faci?

Din nu știu ce motiv, ea încă mai ținea lesa lui GP. Câinele a venit după mine, ca de obicei. M-am ghemuit să mă joc cu el.

— Nu fac nimic, am spus, mângâindu-l și scărpinându-l pe micuțul nostru monstru drăgălaș.

GP scheuna fericit.

— Vorbeai cu el… cu acel *reporter*.

Mama a pronunțat cuvântul „reporter” de parcă era unul murdar.

— A fost înăuntru aici?

— Și ce dacă a fost?

— Și ce *dacă*?

Mama și-a dat ochii peste cap, de parcă ar fi fost cel mai îngrozitor lucru din lume.

— Ai vreo problemă cu tatăl lui Oskar sau ceva de genul ăsta?

— Nu-i treaba ta.

— OK, atunci, am spus, clătinând din cap.

Scandalul era o prostie, așa că m-am ridicat și am trecut pe lângă mama mea nebună, îndreptându-mă spre ușa care ducea la camera mea de la demisol.

— Tu, dintre toți, Even, nici n-ar trebui să ieși în evidență, acum, că… Gândește-te la ce…

S-a oprit, dar știam ce intenționase să spună. Pentru mama, cel mai important lucru era întotdeauna ce credea sau ce simțea lumea, ea nu se gândea niciodată la Tobias sau la mine. Tocmai deschisesem ușa și începusem să cobor scările, din ce în ce mai supărat.

— Even, doar nu te duci acum în camera ta.

N-am răspuns, doar am continuat să cobor.

— Even!

În cele din urmă, la demisol, am trântit ușa și m-am așezat pe pat. Am

încercat să respir adânc, să mă calmez, dar în zadar. Mi-am lovit mâna de ceea ce credeam a fi salteaua, dar s-a dovedit a fi rama patului. Impactul a făcut ca una dintre zgârieturile din palmă să-mi sângereze.

— Futu-i!

M-am ridicat să iau niște hârtie igienică și mi-am acoperit rana sângerândă, gândindu-mă care era treaba cu mama? De ce își ieșise din minți din cauza lui Ole? O parte din mine voia să fugă din nou la etaj și s-o întrebe, dar o altă parte voia doar să o lase în pace.

Cam după o jumătate de oră sau mai târziu s-au auzit pași pe scări. La început am crezut că era Doamna Nebună, care voia să continue scandalul, dar era Tobias.

— 'ști bine? mă întrebă el, stând în pragul ușii.

— Salut, i-am răspuns, fără să mă ridic din pat.

Fratele meu a tăcut câteva secunde.

— Am vorbit cu poliția. Voiau să știe unde-ai fost azi-noapte.

Am sărit în sus, având brusc senzația de nod în stomac.

— Și ce le-ai spus?

Ezită, apoi răspunse:

— Le-am spus c-am crezut c-ai fost aici.

— Ai *crezut* c-am fost aici?

— Ei bine, da… nu știam sigur. Jucam CoD. Aveam căștile. Și vorbeam cu Ruben în același timp.

Doamne! mi-am spus. Poliția mă suspecta, iar fratele meu idiot nu-mi fusese de mare ajutor.

— Oricum, prietenii tăi sunt aici, mă anunță Tobias, sprijinindu-se de tocul ușii. Vor să știe dacă ai chef de o vizită. Le-am spus că te voi întreba.

— Mama mai e p-aici?

Tobias clătină din cap.

— Cred că s-a întors să-l vadă pe Idiot.

Knut avea multe porecle la noi acasă.

— Ce să le spun?

Acum, mai mult ca oricând, voiam să stau departe de ceilalți, dar apoi m-am gândit că prietenii mei probabil știu ceva despre ce se întâmplase și despre ce spun oamenii cu adevărat, așa c-am răspuns: „da, trimite-i jos!"

Oskar intră primul. Își deschise brațele și mă îmbrățișă. În ultimul timp crescuse și acum era aproape la fel de înalt ca mine.

— Cum e? întrebă el, ezitând.

— Nu prea bine, am zis.

Fredrik și cu mine am bătut pumnul, în semn de salut. Era cu aproximativ un cap și jumătate mai scund decât mine, și obișnuiam să mă joc cu el și să-l tachinez, să-i ciufulesc părul de parc-ar fi fost un copil. Acum nu mi s-a părut potrivit să fac asta.

— Frate, ce nebunie! exclamă Fredrik.

— Mie-mi spui!

Kaiss veni, mă strânse în brațe și mă bătu ușurel pe spate. Kaiss purta întotdeauna negru și se dădea cu aftershave, deși n-avea nici urmă de barbă.

— Ești bine, amice?

— Mbine, am răspuns, deși eram oricum, numai bine nu.

Le-am făcut loc pe pat. Kaiss se așează pe scaunul din colț și luă chitara. Nu știa să cânte deloc, dar eu eram încântat să-mi distragă atenția, deoarece niciunul dintre ei nu părea să știe ce să spună. Și nici eu. Oskar își scoase telefonul mobil. Și Fredrik la fel.

Nu știu cât timp am stat acolo, dar în cele din urmă am spus:

— Niciunul dintre voi nu mă întreabă nimic?

Toți s-au uitat la mine.

— Ce să te întrebăm? spuse Oskar.

— Dacă eu am comis-o. Dacă eu i-am omorât.

L-am observat pe Fredrik aruncând o privire la zgârieturile mele. La ghemotocul de hârtie însângerată pe care-l aruncasem pe podea. Chiar atunci, părea că eu o comisesem. De parcă dovezile ar fi fost chiar acolo, în fața lor. Nu știam cum să explic zgârieturile și sângele, așa c-am spus doar:

— Nu i-am omorât eu.

I-am văzut schimbând priviri.

— Niciodată n-am crezut că tu i-ai omorât, zise Kaiss, dar nu părea să spună ce credea. Altfel, am mai fi aici?

La asta nu știam ce să le răspund.

Pentru o clipă sau două, am rămas cu toții acolo, duși pe gânduri, ascultând cum Kaiss mângâia corzile chitarei.

— Singurul lucru bun în toată chestia asta este că fetele vor să fie îmbrățișate tot timpul, mărturisi Fredrik.

M-a făcut să râd. Fredrik era disperat să aibă o iubită.

— Hai, dă-i drumul! Care sunt zvonurile? Ce spun oamenii? Dar *poliția*?

— Ei bine, începu Oskar, trăgând de timp, poliția nu spune mare lucru. Vor să vorbească cu toți cei care au fost azi-noapte la concert.

— Va dura o veșnicie, a spus Fredrik.

— Dar ce zici de zvonuri – ce spun toți ceilalți? am întrebat.

— Ei…

Oskar schimbă încă o privire cu ceilalți.

— Oamenii… nu știu.

Îmi dădeam seama că minte. Că nu voia decât să mă cruțe.

— Mulți ți-au dat like la postare, spuse el, privindu-și telefonul.

Eram sigur că era pe Facebook. După un moment, se încruntă și mă privi repede.

— Ce este?

Oskar nu știu ce să răspundă. Așa că-mi întinse telefonul lui. M-am uitat pe ecran și mi-am văzut postarea despre Mari și Johannes. Optzeci și opt de like-uri și treisprezece comentarii. O mulțime de inimi și de „odihnească-se în pace”. Am derulat până jos și inima mi-a stat în loc. Cu doar câteva minute în urmă, un tip pe nume Børre Halvorsen scrisese:

Minți. Te-am văzut.

17.

ACUM

— La ce te-ai gândit când ai citit acest comentariu?

Procuroarea îți ține brațele la spate în timp ce se plimbă încet prin fața mea.

— Ei bine, am fost șocat, spun. Nu prea înțelegeam de ce Børre ar scrie așa ceva. Sau ce motive ar avea să creadă.

— În cunoșteai bine pe Børre Halvorsen?

— Nu chiar. Știam că e unul dintre vopsitorii din oraș – puștii care fac graffiti. Dar nu, nu l-am *cunoscut cu adevărat.* Nu i-am vorbit niciodată. Presupun c-ar fi putut să mă cunoască totuși. Datorită fotbalului, probabil. Am apărut destul de mult în presa locală.

Domnișoara Håkonsen își strânse buzele.

— Și, în acel moment, tot nu-ți aminteai dacă ieșiseși noaptea dinainte să-ți plimbi câinele?

Clatin din cap și spun „nu”. Un murmur liniștit se răspândește în sala tribunalului. Procurorul nu mă privește în timp ce-mi adresează următoarea întrebare:

— Cum au reacționat prietenii tăi la comentariul lui Børre?

Îi caut privirea lui Oscar în public. Mă evită.

18.

ATUNCI

M-am uitat la ecranul telefonului și mi-a picat fața. Nu puteam scoate o vorbă. Doar stăteam acolo și mă uitam.

— Ce dracu'? am mormăit în cele din urmă.

Fredrik și Kaiss și-au scos telefoanele pentru a verifica postarea.

— Nu-i adevărat, le-am spus, cu o voce mult mai calmă decât intenționasem.

Niciunul dintre prietenii mei nu răspunse.

— Nu-i adevărat, am repetat, mai tare de data asta. N-avea cum să mă vadă. Am fost aici, în camera mea, toată noaptea. Tobias era acasă, știe, poate să confirme…

Nu, mi-am spus. Nu poate.

I-am întins telefonul lui Oskar. Nimeni n-a spus nimic, doar au încuviințat încet. Șaptesprezece persoane deja dăduseră like comentariului lui Børre Halvorsen.

L-au crezut.

L-au crezut, futu-i!

— Vrei să-l găsim pe dobitoc? întrebă Oskar. Să aflăm despre ce naiba vorbește?

Voiam să-l găsesc eu însumi pe Børre și să-l bat măr, pentru că spusese așa o minciună, dar știam c-ar fi o prostie, așa c-am răspuns:

— Da. Probabil. Și apoi: – Da. De fapt, ar fi super.

Oskar sări din pat.

— Bine, spuse el, privindu-i pe Fredrik și pe Kaiss. Atunci, hai să mergem!

Kaiss lăsă jos chitara. M-am ridicat, sperând să ne îmbrățișăm sau să batem pumnul în semn de salut, în timp ce prietenii mei ieșeau din cameră.

— Vorbim mai târziu, spuse Oskar.

Era deja pe scări. Fredrik își băgase mâinile în buzunare și doar dădu din cap în timp ce trecea pe lângă mine.

— Vorbim mai târziu, spuse și Kaiss și se grăbi să-i prindă din urmă.

— Da, i-am răspuns în șoaptă, cu voce calmă.

Am rămas în camera mea, în timp ce prietenii mei urcau scările, fără să mai spună un cuvânt. Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și, o clipă mai târziu, închizându-se la loc. Liniștea din casă m-a făcut să-mi dau seama că niciodată nu mă simțisem mai singur.

19.

Yngve puse degetul pe sonerie, dar așteptă câteva secunde înainte să apese pe ea. Asta era cea mai neplăcută parte a slujbei sale – să vorbească cu cei care tocmai pierduseră o persoană dragă. O făcuse de multe ori, dar nimic, niciodată, nu te pregătește într-adevăr pentru o asemenea tragedie. De data asta, fiind vorba despre o tânără, era mai rău ca niciodată.

Femeia minionă care deschise ușa păru să tresară când îl văzu. Îi spuse „bună" cu o voce puțin prea sonoră – de parcă s-ar fi bucurat să-l vadă. Se prezentă ca fiind Kari-Mette Bjerkaas, mătușa lui Mari, sora lui Cecilie Lindgren. Avea gura mică, buze subțiri și delicate. Și era atât de slabă, încât îi aminti lui Yngve de un alergător de cursă lungă.

— Intrați, spuse ea cu voce scăzută, de parcă n-ar fi vrut să trezească pe cineva.

Yngve intră și-și desfăcu șireturile de la pantofii.

— Ei ce fac? întrebă el, deși știa că întrebarea era o prostie.

— Cecilie nu mai vrea să iasă din camera lui Mari. De-abia vorbește. Frode este pe verandă.

Kari-Mette îl conduse pe Yngve în living.

— O puteți întreba pe sora dumneavoastră dacă vrea să-mi vorbească pentru câteva minute? Mi-ar fi de mare ajutor.

— Voi încerca.

Femeia îi oferi un zâmbet delicat, înainte de a urca încetișor scările. Yngve aruncă o privire în jur, în timp ce aștepta. Observă pe perete câteva fotografii cu Mari – una în care purta un costum de baie și avea o medalie atârnată la gât. Erau trofee așezate pe șemineu. Un desen cu o casă și un soare. În colțul din dreapta jos scria *Mari, 8 ani.* Fotografia ei de la botez era și ea acolo, chiar lângă o fotografie de familie, surprinsă undeva pe un deal, cu fiorduri și nori în fundal. O altă fotografie o înfățișă pe Mari bebeluș, la doar câteva luni, dar Yngve îi recunoscu ușor trăsăturile. Stătea întinsă pe burtă, ținându-și capul ușor înclinat spre podea. Fără păr. Zâmbitoare. Frumoasă.

În acel moment, Yngve se bucură că el și Åse nu reușiseră niciodată să

aibă copii. Dacă ar fi avut, el n-ar fi fost singurul care ar fi jelit-o. Ar fi trebuit să se gândească să aibă grijă și de altcineva. Era mai mult decât suficient să aibă grijă de el însuși.

Nu că n-ar fi încercat să aibă copii. Dar Åse nu putea rămâne însărcinată. La un moment dat, discutaseră despre fertilizarea in vitro și chiar despre adopție, dar până la urmă hotărâseră că nu le era dat să fie părinți. Părea o prostie, dar cumva părea că se războiau cu natura. Probabil exista un motiv pentru care nu trebuiau să aibă copii.

Curentul de aer venit dinspre o ușă deschisă îl făcu pe Yngve să se întoarcă spre verandă. Văzu spatele unui bărbat așezat acolo. Ieși în curte și-l întâlni pe Frode Lindgren așezat pe scările care duceau pe gazon. Fața îi era cenușie de supărare și avea ochii roșii, umflați de plâns. Își ținea picioarele întinse pe trepte și pe iarbă. Tălpile i se udaseră, dar nu părea să-i pese. Când îl văzu pe Yngve se ridică și-și scoase șosetele ude.

— L-ați prins pe ticălosul care a făcut asta? întrebă el, stând într-un picior, fără să-l privească pe Yngve.

— Încă nu. Dar acționăm cât putem de repede. De-asta sunt aici. E absolut necesar să vă vorbesc. Amândurora. Credeți c-ați putea face asta?

Frode ridică din umeri. Își deschise larg gura, ca și cum și-ar fi stimulat mușchii faciali.

— Da, spuse el în cele din urmă. Haideți să încercăm. Orice aveți nevoie.

Îl îndemnă pe Yngve să se întoarcă în casă.

Când Frode închise ușa verandei în spatele lor, Cecilie cobora încet scările. Se ținea de balustradă, sora ei îi era alături, încercând să o sprijine. Yngve le transmise condoleanțe, dar niciuna dintre ele nu răspunse.

Cecilie se așeză pe canapea. Sora ei scoase o ceașcă și un pahar din sertarul măsuței de cafea și părăsi camera. Yngve își luă din buzunar un blocnotes și un pix.

— Voi încerca să vă iau declarații cât pot de repede.

Cei trei stăteau vizavi unul față de celălalt, ca într-un triunghi, cu masa așezată între ei.

— Încercăm să ne dăm seama ce a făcut Mari în ultimele zile înainte să…

Nu-și termină propoziția.

— Cu cine a vorbit, unde era, dacă era ceva anume care-o deranja sau

nu…

Frode se uită la soția lui. Cecilie privea fix, drept în fața ei. Pleoapele i se mișcau încet, de parcă până și cea mai mică mișcare necesita efort.

Cum niciunul dintre ei nu vorbea, Yngve continuă:

— Presupun că Mari era la liceu?

— Cred că da, spuse Frode. N-am mai trecut pe acolo în ultimele zile.

— Nu?

— Nu, am fost…

Frode nu-și termină propoziția. Se uită la soția sa, care continua să privească în gol.

— Știți dacă Mari s-a certat cu cineva? Prieteni? Colegi de liceu?

Acum, Frode își împături șosetele umede într-un ghemotoc.

— Din câte știm, nu. Mari era…

Se uită în altă parte pentru o clipă.

— Mari avea o mulțime de prieteni, continuă el. Toată lumea o plăcea. Cel puțin, asta era impresia mea.

— Dar dumneavoastră, Cecilie?

Lacrimile îi curgeau pe față, dar femeia nu scoase niciun sunet.

Clătină încet din cap.

— Se întâlnea cu Even Tollefsen până de curând?

Undeva în casă sună un telefon, dar zgomotul încetă aproape imediat. Urmă o tăcere grea.

— Da… se întâlnea, răspunse Frode.

— Știți ce se întâmplase între ei?

Frode își strânse șosetele în pumni atât de tare, încât încheieturile i se albiră. El își privi scurt soția, apoi clătină din cap.

— A fost azi-noapte vreunul dintre dumneavoastră la concert?

— Eu… am fost, spuse Frode.

— V-ați dus singur?

— Da, Cecilie nu…

Din nou, nu-și termină propoziția.

Yngve așteptă un moment înainte de a continua:

— Ați vorbit cu fiica dumneavoastră cât ați fost acolo?

— Doar puțin. Era foarte ocupată.

Yngve folosi pauza care urmă pentru a-și lua câteva notițe, mai mult ca să-și umple timpul. Apoi își ridică din nou privirea.

— N-am găsit nicăieri telefonul mobil al lui Mari, continuă el cu o voce blândă. Nici în geanta ei și nicăieri altundeva la liceu. Aveți idee pe unde ar putea fi?

— Nu știu, spuse Frode.

— E stricat.

Vocea lui Cecilie era calmă și lentă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Știu doar că e stricat.

— Așadar, unde este?

— La service, probabil.

— Știți care?

Ea ridică din umeri.

Yngve încuviință și-și notă în blocnotes.

— Nici cheile nu i le-am găsit. Știți cumva dacă sunt aici?

— Mă duc să verific, spuse Frode și se ridică.

Părea fericit că avea ceva de făcut.

Yngve încercă să stabilească un contact vizual cu Cecilie în timp ce soțul ei ieșea din living, dar mama lui Mari părea aproape în transă.

— Cheile nu sunt în coșul de pe hol, spuse Frode în timp ce revenea în living și se așeza la loc. Acolo le lasă de obicei.

— Bine. Există vreun detaliu în legătură cu cheile care ne-ar facilita identificarea lor?

— Brelocul are un lanț alb cu albastru, menționă Frode. Eu cred că are trei chei.

Yngve își notă și această informație. Apoi așteptă o clipă înainte de a întreba:

— Mari începuse să lucreze la ziarul liceului, nu-i așa?

Încă o dată, își plimbă privirea de la un părinte la altul.

— Da, spuse Frode și-și lăsă din nou privirea în pământ.

Yngve așteptă ca Cecilie să vorbească, dar mama victimei nu scoase o vorbă.

— Potrivit colegei mele, fiica dumneavoastră a venit la secția de poliție zilele trecute, punând întrebări despre un accident de mașină. Știți ceva despre asta?

Cecilie începu să plângă. Frode își strânse din nou șosetele în pumni.

Yngve știa că trebuie să facă presiuni asupra lor.

— Știți ceva despre asta?

De data asta, se întoarse spre Cecilie, de parcă i s-ar fi adresat direct.

Încet, ea își ridică privirea, apoi șopti un „nu” sec. După care se întoarse spre soțul ei, ale cărui maxilare încordate tremurau.

— Nu, nu știm nimic despre asta, răspunse el repede.

Din nou, Yngve nu se grăbi deloc să-și noteze informația.

— Am găsit și cartea de vizită a lui Ole Hoff printre lucrurile lui Mari. V-a mărturisit cumva Mari nevoia de a discuta cu el?

Frode se ridică în picioare și făcu câțiva pași, îndepărtându-se de ei. Cecilie se ridică și ea, cu ochii plini de lacrimi. Frode le întorsese spatele și stătea neclintit cu o mână în șold, iar cu cealaltă în fața ochilor.

Yngve așteptă.

Și așteptă.

— Eu… i-am dat-o, recunoscu în cele din urmă Frode Lindgren. Cartea de vizită a lui Ole.

Se întoarse să-l înfrunte pe Yngve. Lacrimile fierbinți îi curgeau șiroaie pe obraji. Și le șterse cu mâneca de la cămașă și totodată pufni.

— Zilele trecute, Mari m-a întrebat despre acel… accident de mașină.

— Care accident de mașină?

Frode o privi pe Cecilie. Brusc, ochii i se întunecară.

— Accidentul în care a murit Jimmy Tollefsen.

— Tatăl lui Even, confirmă Yngve.

— Da, răspunse Frode. Nu știam prea multe despre accident, așa că i-am sugerat lui Mari să meargă și să-l întrebe pe Ole. Pe atunci, el lucra deja la *Fredheimsposten.*

Vocea lui Frode crescuse în intensitate.

— Așadar… *știați* că Mari lucra la acel articol special.

Yngve rosti această replică undeva între afirmație și întrebare.

Trecură câteva secunde înainte ca Frode să-i spună:

— Da, eu…

Apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău. Acum totul e prea mult pentru noi. Sper că vă dați seama.

— Desigur, zise Yngve.

El așteptă câteva secunde, apoi dădu din cap și se ridică încet.

— Vreau să mă sunați dacă vă mai amintiți ceva ce ar putea fi important

pentru anchetă. Indiferent ce. Sunt disponibil 24/24. De obicei sunt treaz, așa că nu e niciun deranj dacă sunați.

El îi întinse lui Frode cartea de vizită.

— Mulțumesc c-ați acceptat să vorbiți cu mine!

Cecilie nu răspunse și nici nu se clinti în timp ce Yngve se îndrepta spre hol și se încălța. Frode îl conduse afară.

— Este în regulă dacă trimit o echipă să verifice camera lui Mari? Ar putea găsi ceva important.

— Da, sigur. E absolut în regulă.

Yngve îi întinse mâna. Frode o strânse ferm.

— Acum aveți grijă unul de celălalt. Dumneavoastră și Cecilie.

Frode deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar se opri și privi în altă parte.

— Doar… prindeți-l pe ticălosul ăla. Mă auziți, Mork? Puneți mâna pe nenorocit.

— Vom face tot posibilul. Aveți cuvântul meu.

20.

Yngve conduse până la terenul de handbal, aflat într-o clădire separată, la câteva sute de metri distanță de intrarea principală. Ploua atât de tare când sosi, încât îi fu aproape imposibil să vadă ceva prin parbriz.

Yngve parcă în fața intrării sălii de sport. Alergă în sus pe scări pentru a evita ploaia, dar în câteva secunde era ud leoarcă și nu era pentru prima oară în acea zi.

Înăuntru se întâlni cu Vibeke Hanstveit.

— Până acum avem treizeci și patru de declarații, spuse procuroarea de caz.

— Bine, răspunse Yngve în timp ce își scotea geaca uniformei și o atârna la uscat. Ceva interesant până acum?

— Nu știu. Abia le-am adunat.

O elevă cu părul lung și drept ieși dintr-un vestiar, însoțită de o femeie. Yngve presupuse că era mama ei. Amândouă îl priviră cu neliniște.

Își luă o ceașcă de cafea, apoi se așeză să se uite prin teancul de stenograme ale interogatoriilor. Le răsfoi, căutând mențiuni despre momentul în care elevii părăsiseră liceul noaptea trecută, cu cine erau și dacă observaseră ceva neobișnuit – orice informație necesară de care poliția ar putea sau ar trebui să știe. Pe la jumătatea teancului de stenograme, Yngve se opri și privi un extras dintr-un interviu, cu Frida Higraff.

> *Even Tollefsen spune că nu era acolo, dar am auzit că era. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș discuta cu el despre asta.*

Alături, pe margine, detectivul care realizase interogatoriul își notase:

> *Verificați Facebook, contul <u>BØRRE HALVORSEN</u>.*

Yngve tocmai se pregătea să facă asta, când Therese Kyrkjebø intră în sală. Tropăi de câteva ori, ca să-și scuture apa din pantofi. Și părul îi era ud,

la fel și hainele întinse peste pântecul de gravidă.

— Cum a fost la părinții lui Johannes Eklund?

— Așa cum era de așteptat, răspunse Therese oftând. Sunt șocați, evident. Au inima frântă. Johannes nu s-a certat cu nimeni la care s-ar fi putut gândi. Era un puști fericit. Popular.

Therese își luă și ea o cafea.

— Cum a fost la părinții lui Mari?

Yngve le povesti cât de tăcuți deveniseră Cecilie și Frode când el îi întrebase despre Even Tollefsen și despre accidentul de mașină.

— Care accident de mașină? întrebă Hanstveit și Yngve le informă.

— Mari a venit zilele trecute la secția de poliție și a întrebat dacă putea vedea raportul poliției, spuse Therese. Scria un articol despre acest subiect.

Suflă în cafeaua fierbinte.

— De obicei nu facem publice asemenea informații, așa c-am refuzat-o.

Luă o înghițitură de cafea și făcu o față ca și cum ar fi fost încă prea fierbinte.

— Dar acum devine mai interesant, desigur. Mari s-a întâlnit cu fiul lui Jimmy Tollefsen până cu doar câteva zile înainte să fie omorâtă.

Yngve le spuse cum Frode Lindgren declarase inițial că el habar n-avea la ce fel de articol lucra Mari pentru ziarul liceului, dar ulterior recunoscuse că știa.

— Așadar, la început a mințit?

— Așa se pare.

— De ce să minți despre așa ceva?

— De ce să minți în general? Minți pentru a ascunde ceva. În cadrul unei anchete a poliției în curs de desfășurare, în cazul uciderii fiicei lor, mi se pare suspect. Straniu, de fapt.

Se așternu o clipă de tăcere.

— Așadar… credeți că accidentul de mașină are legătură cu…?

Hanstveit nu-și termină propoziția. Nici nu era nevoie.

— Nu văd cum ar putea avea vreo legătură. Chiar eu m-am ocupat de acest caz cu mai bine de un deceniu în urmă. Și mi-l amintesc bine. Nu era nimic suspect la acel accident. Jimmy a avut un fel de criză. Susanne, soția lui, a încercat să preia controlul volanului, dar era prea târziu. Poc, bum…!

Un alt elev intră în clădire, însoțit de un bărbat. Hanstveit se apropie de ei și le arătă unde să meargă.

— Dar cred că n-ar strica să recitești acel raport, spuse ea când se întoarse. Pentru orice eventualitate.

— Cu siguranță. Totuși, nu cred că vom găsi ceva.

Își băură cafeaua în tăcere o vreme. Yngve luă o altă foaie de hârtie din teancul de stenograme și începu să studieze începutul altui interogatoriu.

— Părinții lui Johannes întrebau dacă i-am găsit microfoanele, spuse Therese după un moment. Întotdeauna le ducea într-un fel de cutie. Microfoanele erau speciale. Scumpe.

— Copilul lor a fost omorât și ei te întreabă așa ceva?

— M-au întrebat tot felul de lucruri, dar în ceea ce privește microfoanele, cred că aveau un fel de valoare sentimentală pentru ei; nu mă întrebați în ce fel. Vor să le recupereze totuși, dacă le putem găsi.

Yngve încercă să-și amintească scena crimei. Nu, nu văzuse nicăieri vreo cutie.

Își lăsă deoparte ceașca de cafea și se pregăti să plece.

— Unde mergi? întrebă Therese în urma lui.

— Să vorbesc cu criminaliștii.

— Așteaptă, vin cu tine.

Întorși în liceu, Yngve și Therese reușiră să o găsească pe Ann-Mari Sara – coordonatoarea laboratorului criminalistic de la Kripos – la etajul II, în fața sălii de muzică. Yngve o întrebă dacă găsiseră cutia pentru microfoane. Sara consultă un formular mare din interiorul unui dosar transparent din plastic.

— Nu, confirmă ea. Nicio cutie.

Yngve se întoarse spre Therese.

— Vreau să afli exact cum arată această cutie. Imagini, de preferință din toate unghiurile, ar fi perfecte. Dacă Johannes Eklund era atent la microfoanele sale, probabil că le avea la el când a părăsit incinta, noaptea trecută. Evident, s-a luptat cu criminalul său, așa că acesta ar fi putut să i le smulgă din mâini.

— Și, din moment ce n-am găsit aici nicio cutie…

— … atunci aceea ar putea fi arma crimei noastre.

21.

Mi-am petrecut restul după-amiezii în pat, uitându-mă la tavan, gândindu-mă la criminal – care era încă în libertate. Am încercat să mă gândesc la ceea ce se întâmplase și de ce. Creierul meu funcționa la viteză maximă. Era imposibil să-l întrerupi din activitate. O tot vedeam pe Mari în fața mea. Trăia și era bine. Uneori, mintea mea o lua razna și-și imagina tot feluri de moduri în care fusese omorâtă. M-am întrebat cum arăta când poliția o găsise. Gândurile îmi provocau greață.

Mi-am imaginat fularul pe care Mari îl purta mereu când era frig – un fular mare, roșu, pufos. Era atât de mare, încât semăna cu o pătură. Îi simțeam mâna într-a mea când eram la cinematograf, înfigându-mi unghiile în piele când tresărea speriată din cauza unei scene înfricoșătoare. Mi-am amintit când își prinsese din greșeală degetul în ușă, acasă, și se prefăcuse că n-o doare. Își înghițise durerea, dar lacrimile țâșniră din ochii ei frumoși, strălucitori, doar câteva secunde mai târziu. Și apoi o îmbrățișasem.

Era întuneric afară, vedeam de la fereastra demisolului când Imo mă sună.

— Hei, campionule! strigă el în telefon.

Era în mașină.

— Să fii gata. Trec în trei minute să te iau.

— Să mă iei?

Urmă o scurtă pauză.

— Nu ți-a spus maică-ta?

— Ce să-mi spună?

Unchiul meu oftă adânc la celălalt capăt al telefonului.

— Îți petreci noaptea la mine acasă.

— Da?

— Da. Trebuie să fii cu cineva în seara asta, iar mama ta… ei bine, știi ce părere are ea despre moarte.

Știam la ce se referea. Când murise Buni, mama plânsese zile întregi. Știam că nu plângea doar pentru că mama ei murise – la urma urmei, fusese

bolnavă ani de zile, iar mama spusese în mai multe ocazii că spera că nu va mai continua să sufere prea mult. Motivul pentru care mama fusese atât de supărată, am crezut întotdeauna, era pentru că moartea lui Buni, înmormântarea și întreaga atenție pe care o primise în următoare zile, o făcuseră să-și amintească iar de Tata.

Și acum, moartea era din nou aici – și se apropiase puțin prea mult, scoțându-ne din zona de confort. Una dintre victime era chiar fosta mea iubită. O fată pe care mama mea o întâlnise.

— Dar Tobias?

— Oh, el avea alte planuri.

Îmi imaginam ce fel de planuri. Probabil urma să pună o pizza sau două în cuptorul cu microunde și apoi să stea în camera lui toată noaptea jucând CoD, FIFA ori ce-o fi.

— Nu sunt sigur că vreau să vin astăzi.

— Nu, poate că nu, dar oricum vei veni, zise Imo. Nu e bine să fii singur în seara asta.

M-am gândit pentru câteva clipe.

— Haide, spuse unchiul meu. I-am promis mamei tale că voi avea grijă de tine. Nu-mi strica cheful.

Am oftat și m-am așezat pe pat, dându-mi părul pe spate.

— OK. Dă-mi cinci minute.

Când am ieșit din casă, Imo stătea în mașină cu motorul pornit. Geamul de la portiera pasagerului era lăsat.

— Spune-mi că n-ai mâncat, strigă el.

Sincer să fiu, nu mă gândisem prea mult la mâncare în ultimele zile.

— N-am mâncat.

— Ei bine, atunci te așteaptă o surpriză, spuse el surâzând. În seara asta, îți voi pregăti un Imo Special.

Un „Imo Special” nu era altceva decât lasagna preambalată, pâine cu usturoi și o salată de casă, dar era o masă gustoasă. Mâncasem de multe ori la el.

M-am urcat în mașina care mirosea măcar o dată a proaspăt și a curat. Imo mă luă în brațe.

— Ce mai faci, campionule? mă întrebă el, în timp ce mă bătea pe umăr.

Am oftat.

— Nu prea bine.

Mi-am scos telefonul și i-am arătat comentariul lui Børre Halvorsen de

pe pagina de Facebook. Unchiul meu se încruntă când îl citi.

— Desigur, e absurd. Am fost în camera mea toată noaptea.

Un răstimp, Imo tăcu. Părea că se gândește.

— Atunci ignoră-l, spuse el în cele din urmă și puse mâna pe schimbătorul de viteze. Atâta timp cât spui adevărul, nu există motive de îngrijorare.

— Nici eu nu sunt într-adevăr îngrijorat, deși părea o minciună. Sunt mai mult supărat că a scris așa ceva și oamenii îi dau like-uri sau cred că e posibil să existe vreo fărâmă de adevăr în afirmația lui.

Imo băgă mașina în viteză.

— Nu te necăji. E probabil o neînțelegere. Se va rezolva de la sine.

Am hotărât să-l cred.

Încă ploua torențial. Nu-mi venea să cred câtă ploaie continua să se reverse. Potop! Parcă Dumnezeu era supărat sau ceva de genul ăsta. Farurile desenau cercuri aurii pe trotuarele umede. Și chiar dacă bătea vântul, frunzele zăceau lipite de pământ.

Nu era trafic, dar de fiecare dată când întâlneam o mașină, mi se părea că șoferii și pasagerii se holbau la noi, mai ales la mine. Puținii pietoni păreau, de asemenea, să se oprească și să ne urmărească din priviri. M-am uitat la ei, întrebându-mă cât de multe știau despre ceea ce se întâmplase, dacă vreunul dintre ei era criminalul. Știam că e un gând stupid, dar nu mă puteam abține.

În timp ce ne îndreptam spre centrul orașului Fredheim, m-am întors spre Imo și l-am rugat:

— Putem trece pe la liceu?

M-a privit.

— Vrei să spui acum?

— Da.

— De ce vrei să mergi acolo, Even? Vreau să zic, de ce acum?

Nici eu nu eram sigur, simțeam că am nevoie să revăd locul. Era încă atât de ireal tot ce se întâmplase. Probabil doar aveam nevoie să văd dacă acest coșmar era sau nu real. Imo mă privi lung. Apoi încuviință, fără nicio tragere de inimă.

— O, Doamne! am spus în timp ce urcam cu mașina panta care ducea spre liceu.

Chiar în fața liceului erau parcate mașini cu logouri media pe capote și

camionete cu antene satelit. Am văzut bărbați și femei care probabil nu mai puseseră niciodată piciorul în orășelul nostru, dar acum erau aici într-un număr impresionant, datorită muncii lor. Am văzut fețe pe care le știam de la televizor. Echipe de filmare, oameni de radio cu microfoane în mâini. Alții verificau luminile de pe camere sau vorbeau la telefon. Pentru prima dată m-am gândit că aceste crime nu ne priveau doar pe noi, locuitorii din Fredheim. Ele priveau întreaga Norvegie.

În clădirea liceului accesul era în continuare interzis. În fața intrării erau câteva mașini de poliție. Am crezut că văd oameni întorcându-se spre noi și m-am ghemuit pe scaun. Era ca și cum un zid de ură și suspiciune răsărise brusc în fața mea.

M-am uitat la sala de handbal, unde în mod normal aveam orele de educație fizică. Și acolo erau o mulțime de oameni.

— Acolo interoghează oamenii. Poliția, adică.

Eram prea departe ca să recunosc pe cineva.

— Te-au chestionat deja?

— N-am fost încă interogat oficial, nu. Totuși, am vorbit cu Mork azi-dimineață. Scurt.

— Ce te-a întrebat?

Unchiul meu respiră adânc.

— Voia să știe când am părăsit clădirea liceului, ce ieșire am folosit, dacă am văzut ceva. Doar câteva întrebări de bază, serios. Mai întâi vor să afle cu cine trebuie să vorbească mai mult.

— Și tu ești unul dintre ei?

Imo ridică din umeri și spuse:

— Nu cred, dar… cine știe?

M-am foit pe scaun, ca să-l văd mai bine.

— Ai văzut ceva? Ai văzut-o pe Mari?

— Da. Imediat după concert. Urma să-l intervieveze pe Johannes.

M-am uitat la el, așteptând mai multe detalii.

— Eram ocupat să vorbesc cu oamenii, continuă Imo. Știi cum e după concert. Toată lumea vrea câte ceva. A trebuit să mă ocup și de echipamentele de scenă, așa că într-adevăr n-am dat atenție nimănui. Apoi m-am dus acasă.

— Câți oameni mai erau acolo când ai plecat?

Imo se întoarse spre mine și un zâmbet îi flutură pe buze.

— Asta m-a întrebat și Mork. Greu de spus. N-am numărat. Poate cincisprezece-douăzeci.

— Îi cunoșteai? Crezi că i-ai putea recunoaște?

Imo oftă.

— Eram obosit. Chiar nu m-am gândit la nimic în afară de întoarcerea acasă.

Înțelegeam asta. Imo lucrase zi și noapte înainte de concert.

— Ai văzut destul?

— Cred că da.

— Bine, a spus el și mi-a pus o mână fermă pe coapsă. Atunci hai la masă. Mor de foame!

22.

ACUM

— Te-ai simțit prins în capcană? întreabă domnișoara Håkonsen stând cu spatele la mine.

Ea privește publicul din sala tribunalului, ca și cum s-ar bucura de atenția acestuia.

— Da. Categoric.

— În acel moment, ce părere aveai despre mama ta?

Procurorul se întoarce iarăși să mă înfrunte.

— Adică ea s-a certat cu tine din cauza unui reporter, fără niciun motiv anume, cel puțin din câte știai tu, și s-a îndepărtat de datoria de mamă într-o noapte în care ție, fiul ei, în mod clar nu ți-era ușor.

Nu era chiar o întrebare, dar ea voia evident să-i răspund.

— Așa cum spuneam mai înainte, eram obișnuit ca mama să fie ciudată și… ne-mămoasă, dacă ăsta e un fel de cuvânt.

Domnișoara Håkonsen zâmbește.

— Sunt sigură că se admite.

Îi zâmbesc și eu. Apoi, ca și cum ai apăsa pe întrerupător, redevine serioasă.

— Știai, la vremea respectivă, că mama ta fusese la concertul de la liceu, în noaptea aceea?

— Nu mă gândisem s-o întreb dacă fusese, dar știam că are bilet. Eu trebuia să cânt, iar Imo era regizorul muzical – și știu că mamei nu-i place să arunce banii pe fereastră, așa c-am presupus că va fi în public.

— Aveai pe atunci vreo suspiciune legată de mama ta?

— Ca mama să fie cumva implicată în crime?

— Da, asta te întreb.

— Nu, n-aveam.

Domnișoara Håkonsen pare să se gândească la asta pentru o clipă.

— Bine. Povestește-ne despre seara pe care ai petrecut-o cu Imo. A fost o seară destul de specială, nu-i așa?

Respir zgomotos, apoi expir încet.
— Cu siguranță a fost.

23.

ATUNCI

Casa lui Imo era situată la aproximativ opt kilometri de Fredheim, în mijlocul pustietății. Pe lângă faptul că era muzician, unchiul meu era și crescător de porci. Construise un mic studio muzical lângă adăpostul pentru porci. Prietenii mei și cu mine eram liberi să-l folosim oricând voiam.

Imo își parcă Mercedesul vechi, mare și verde, în fața casei, cât mai aproape de treptele de la intrare. Aici era mult mai întuneric decât în oraș. Copaci de tot felul înconjurau ferma. Unchiul meu nu se deranjase să folosească un sistem de iluminat suplimentar, cu excepția unei mici lămpi pe peretele din exteriorul casei. O rafală de vânt legăna frunzele și ramurile copacilor, ca și cum acestea ar fi dansat. Mirosea a pădure și a pământ jilav. Ploaia se mai domolise puțin. Acum era doar o lapoviță.

L-am ajutat pe unchiul meu să transporte plasele înăuntru și nu m-am putut abține să nu observ că trecuse și pe la alcoolice.

— Mai întâi, spuse el, așezând bunătățile pe blatul din bucătărie, vom mânca. Apoi… scoase o sticlă cu imaginea unui cactus pe etichetă… ne vom trosni.

Am ridicat din sprâncene.

— Hai, nu te preface că nu te-ai mai matolit până acum. Și dacă există vreo noapte când ai nevoie să bei, campionule, acum este momentul. Noaptea asta. Doar nu-i spune mamei tale. E posibil să fie la fel de fragilă precum o frunză în vânt, dar când se supără, e periculoasă.

Imo a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul. Am făcut un pas mai aproape și m-am uitat la sticlă.

— Tequila, Imo?

— Mhmm?

Unchiul meu se mișcă repede prin bucătărie, deschizând frigiderul, întorcându-se spre cuptor, trăgând sertare și scoțând vase, farfurii, oale și tigăi.

— Ai vreo problemă cu tequila?

— Nu știu. N-am încercat niciodată.

N-aveam niciun chef să beau. Furia pe care o simțisem când Børre postase primul său comentariu îmi trecuse, dar Mari îmi revenise din nou în minte și începeam într-adevăr să înțeleg că n-aveam s-o mai văd niciodată. Mi-era greu să mă gândesc la altceva decât la cum mă simțeam când o țineam în brațe, cum capul ei se sprijinea uneori de pieptul meu, cum îi plăcea să-mi asculte bătăile inimii. Brusc, mi-a fost greu să respir.

Am încercat să mănânc ceva, întrucât mă îngrijora felul cum s-ar putea sfârși seara dacă n-aș fi făcut-o. Imo avea dreptate, mai băusem câteva beri înainte, dar sigur nu eram un băutor experimentat. Prietenii mei mă tachinau uneori în acest sens, spunând că fusesem întotdeauna atât de serios în legătură cu fotbalul meu. *Dă-o-ncolo, mai relaxează-te puțin*! îmi spuneau.

Când am terminat de mâncat, Imo a turnat tequila într-un păhărel de șnaps.

— Ar fi normal s-o bem cu sare și lămâie. Dar normalul e plictisitor, așa că în general nu mă obosesc.

L-am privit.

— Așadar… îți displace banalul, motiv pentru care faci ceva plictisitor?

M-a privit întrebător.

— Ai spus că *în general* nu te obosești.

A râs de mine și mi-a zâmbit.

— Știam eu că ești băiat deștept. Hai, ia o înghițitură mică, doar pentru început.

Am făcut ceea ce mi s-a spus. Chiar dacă am înghițit doar o linguriță de tequila, mi-a ars gâtlejul. Am tușit. Unchiul meu a râs din nou.

— Încă una. Te vei obișnui după o vreme.

În viața mea n-am înțeles de ce oamenii beau intenționat așa ceva. Și chiar pretind că le place.

— E bună, așa-i?

I-am aruncat lui Imo o privire dezaprobatoare și am mai luat o înghițitură.

— Dacă-ți place sârma ghimpată, am spus, încercând încă o dată s-o înghit.

Îmi simțeam capul în flăcări.

— Pun miște muzică, zise Imo. Să lăsăm tot ce e de spălat. Pot să fac asta de dimineață. Șoarecii vor fi fericiți.

În curând, muzica se revărsa din boxele enorme aflate în livingul lui Imo. În timp ce mă așezam pe canapea, el scoase un bol cu chipsuri, fredonând și dansând.

— Parc-ar cânta simultan la șapte chitare!

Îl ascultam pe Tommy Emmanuel, chitaristul preferat al lui Imo. Unchiul meu nu se putea opri din dans. Mi-a umplut din nou paharul cu tequila și a vărsat puțin pe lângă. Fără nicio tragere de inimă, am mai luat încă o înghițitură. Tequila continua să-mi ardă gâtlejul și pieptul, dar nu la fel de rău ca înainte.

Am stat acolo o vreme, doar ascultând muzica și bând. Imo a trimis un sms cuiva.

— Doar verific dacă fratele tău e OK.

M-am uitat la sticla de tequila. Băusem probabil un sfert. Începea să-și facă efectul.

— Așadar, Imo, de ce nu te-ai căsătorit niciodată?

M-a privit încruntat.

— De ce întrebi?

Chiar nu știam și am recunoscut. Probabil pentru că mi-era imposibil să nu mă gândesc la Mari tot timpul. Sincer să fiu, înainte să moară, începusem să mă gândesc la ea ca la o persoană lângă care aș fi rămas o perioadă lungă. Știam că e prostie – nu ne întâlneam de atât de mult timp și eram încă prea tineri –, dar nu reușisem să mă abțin.

— Ei bine, începu Imo, apoi se opri. Căsătoria n-a fost niciodată atât de importantă pentru mine. Și oricum, spuse el, bătându-se pe burtă în timp ce râgâia discret, ar fi păcat să-l păstrăm pe tot acest Imo pentru o singură persoană, nu crezi?

Râse de propria-i glumă. Am zâmbit și am mai luat o înghițitură de tequila. El făcu la fel.

— N-a existat niciodată… o persoană specială în viața ta? l-am întrebat, strâmbându-mă din cauza tequilei pe care tocmai o înghițisem.

Imo își înclină capul spre umărul stâng, apoi spre umărul drept. Oasele gâtului îi trosniră.

— Ba da, spuse el și-și plecă privirea. Bineînțeles că a existat.

— Ce s-a întâmplat?

Oftă adânc.

— Nimic. Cred că asta a fost problema.

Imo se aplecă în față și își goli paharul. Își turnă încă unul. În paharul meu mai rămăsese un strop.

— Ea nu m-a vrut, așa că…

Lăsă restul propoziției suspendată în aer.

Mi-a sunat telefonul. Am aruncat o privire spre ecran. Oskar. M-am ridicat și m-am dus în bucătărie.

— Ce faci? am spus și am închis ușa după mine. L-ați găsit pe Børre?

— Da, răspunse Oskar.

— Și?

Așteptă o clipă.

— A spus că te-a văzut azi-noapte.

Am pufnit nervos.

— Și unde eram, mai exact?

— La liceu. La una dintre ferestrele de la primul etaj.

— Ăsta-i căcat! am spus supărat. Am fost acasă tot timpul. Am stat în camera mea. Iisuse!

Oskar tăcea. M-am simțit de parcă nu vorbeam cu prietenul meu. Și el avea îndoieli față de mine. Simțeam asta în vocea lui.

— Așadar…, am început.

Nu știam exact ce să spun. Sau să cred.

— Nu i-am omorât eu, Oskar.

Oscar continua să tacă.

— Dacă tu crezi că eu i-am omorât, recunoaște. Spune-mi drept.

Ezită.

— Haide, l-am îndemnat. Spune-mi la ce te gândești.

— Trebuie să recunoști, Even, totul pare puțin ciudat.

— Da. E futu-i mama mă-sii de ciudat că nu mă crezi când îți spun c-am fost în camera mea toată noaptea trecută.

Fruntea îmi ardea. Nu doar din cauza tequilei. Voiam să lovesc din nou ceva.

Dar n-am făcut-o. În schimb, am spus doar:

— Dacă nu mă crezi, Oskar, mai du-te-n mă-ta!

24.

Când m-am întors în living, Imo îmi umpluse paharul. L-am luat și l-am băut dintr-o înghițitură.

— Uau! spuse Imo. Ușurel!

Am trântit paharul pe masă și am încercat să-mi domolesc flăcările care-mi ardeau în piept. A durat ceva timp.

— Alte vești proaste?

— Ai putea spune.

I-am povestit despre Børre și Oskar. Imo mă asculta atent.

— Și ești absolut sigur că n-ai ieșit azi-noapte?

I-am aruncat o privire atentă și i-am răspuns:

— Iisuse, Imo, cum aș putea să nu fiu sigur? Nici *tu* nu mă crezi?

— Ba da, relaxează-te. Sigur, te cred. Mă gândesc doar la ce-ar putea crede ceilalți. Dacă spui că nu, n-ai ieșit, și apoi îți amintești mai târziu c-ai făcut-o, chiar dacă a fost doar pentru a duce gunoiul sau a-ți scoate câinele la plimbare, atunci toată lumea se va gândi c-ai mințit și în legătură cu restul.

Am respirat adânc.

GP.

Dumnezeule!

Ieșisem azi-noapte. Inima a început să-mi bată nebunește. Cum naiba uitasem?

Am întins mâna după sticla de tequila și mi-am turnat încă un shot, dar am așteptat înainte să-l beau.

— Børre Halvorsen a spus *când* te-a văzut în fereastra de la etajul I?

Am clătinat din cap și am spus nu, înainte de a adăuga:

— Și nu pe *mine* m-a văzut.

— Nu, nu, spuse Imo. Sigur că nu.

Am stat acolo o vreme, sorbind tequila. Imo își luă din nou telefonul și, un răstimp, rămase liniștit. Mi l-am scos pe al meu și am găsit un articol despre conferința de presă a poliției. Căutau o persoană care „după toate probabilitățile, evadase noaptea trecută printr-o fereastră de la etajul I,

undeva după ora 23:00”.

Am avut senzația de nod în stomac.

Poliția făcea, de asemenea, apel la oricine putea oferi informații pentru a găsi cutia pentru microfoane a lui Johannes. M-am amintit că era întotdeauna foarte pretențios în legătură cu microfoanele sale.

— Ele costă o avere, obișnuia să spună. De aceea sună atât de bine. Bunicul mi le-a dat.

Mi-am verificat din nou rețelele de socializare. Voiam să știu dacă mă mai văzuse și altcineva. N-am observat comentarii noi. Dar de fiecare dată când vedeam o fotografie cu Mari sau cu Johannes, aveam senzația că o frânghie mi se strânge în jurul gâtului, storcându-mă de vlagă. Doar spune adevărul, mi-am amintit. N-ai făcut nimic.

Imo și cu mine ne-am ales pe rând ce muzică să ascultăm – întâi pe albume, apoi doar melodii. Și nu știu în ce moment s-a întâmplat, dar dintr-odată, livingul s-a încețoșat în fața ochilor mei. Mișcările mi s-au încetinit. Orice cuvinte încercam să rostesc, ieșeau ca un amestec de scuipat și răsuflare.

Un sunet îndepărtat mi-a răsunat și a durat câteva momente înainte să-mi dau seama că telefonul meu suna din nou. Pentru o clipă am sperat să fie Oskar care suna pentru a-și cere scuze, dar nu. Era tatăl lui. Ole.

M-am ridicat din nou și m-am chinuit câteva clipe, în timp ce livingul se învârtea în jurul meu. Am reușit să găsesc butonul verde, apoi mi-am ținut apăsat telefonul la urechea dreaptă. Sau stângă? N-aș putea spune sigur.

— Salut, Even, sunt Ole Hoff. Sper că nu te deranjez.

— Nu, nu, am spus strigând.

Din fericire, erau cuvinte ușor de pronunțat. Am închis o ușă. Nu știam exact care, dar acum era cu siguranță mai puțin zgomot și asta era cel mai important lucru.

— Ce mai faci?

— Minunat!

Și părea că sunt sincer.

— Al dracului de minunat, am spus, fără să știu din ce motiv.

— N-ai văzut postările despre tine pe Facebook?

Am oftat. Starea mea de spirit era în cădere liberă.

— Ei bine, da, am răspuns eu, în șoaptă.

— Ce părere ai?

Exista o urmă de suspiciune și în vocea lui? Nu eram sigur.

— Ei bine…, am spus, probabil toată lumea crede că eu am făcut asta. Că eu i-am omorât pe amândoi.

Mi se părea că toate cuvintele îmi ieșeau pe gură în același timp.

— Așadar, spui că ieri n-ai fost la liceu? Că Børre Halvorsen nu te-ar fi putut vedea?

Am încercat să aranjez toate cuvintele pe care le rostise astfel încât să aibă sens.

— Hm?!

Ole repetă întrebarea.

M-am gândit puțin.

— Nu.

Urmă o pauză scurtă. Sau lungă? Nu mai știu. Apoi Ole spuse:

— Am scris articolul pentru ziar. M-am gândit să-ți recitesc declarațiile tale, înainte de a-l trimite la tipografie. Ești de acord?

— Da! am strigat.

— OK, atunci voi începe să citesc.

Mi-am dat seama că reușisem cumva să-mi găsesc drum spre bucătărie. M-am ținut de un scaun în timp ce ascultam vocea lui Ole, dar n-am înțeles niciun cuvânt din tot ce-mi spunea. Habar n-am cât a durat până a tăcut și cred, probabil, că pleoapele mi s-au închis încet spre final. M-am trezit din nou când mi-am auzit numele.

— Hm?

— Îți place?

— Da. Nicio problemă.

Pauză.

— Even, totul este OK?

— Totul e-n regulă.

O altă pauză. Mi-am simțit stomacul zvâcnind. Aveam senzația că ceva îmi urca pe gât în sus.

— Ești beat, Even?

— EU? NU!

Am dat drumul scaunului, am lăsat jos telefonul, am răsturnat o sticlă goală care zăcea pe podea și aproape că m-am împiedicat de covorul de pe hol. Dar apoi am văzut ușa de la toaletă. Am reușit să-i apuc mânerul, evitând astfel o cădere. Am apăsat pe el, am văzut porțelanul din fața mea

și – ce noroc! – capacul scaunului de toaletă era deja ridicat, așa că m-am prăbușit pe jos.

Undeva pe drum, mintea mi s-a limpezit momentan și m-am întrebat ce scrisese cu adevărat tatăl lui Oskar. Dar apoi m-am gândit iar la mâinile calde ale lui Mari.

Câteva clipe mai târziu, am auzit pe cineva râzând în spatele meu.

— Amator, declară Imo.

Unchiul meu mă ajută să mă ridic și trase apa la toaletă, strâmbându-se.

— Mama ta o să mă omoare, spuse el, în timp ce apa curgea în vasul de toaletă.

— Hm, am răspuns, acum fiind capabil să mă concentrez pentru câteva clipe. În acest moment nu m-ar deranja s-o fac chiar eu.

25.

Ei bine, acestea sunt opt minute din viața ta pe care nu le vei mai recupera niciodată, se gândi Susanne Tollefsen. Opt minute de mers pe banda de alergat cu panta înclinată la nivelul II, fără nimic altceva de privit în afară de peretele din față și fereastra de la subsol. Aproape că renunțase de mai multe ori. În timp ce avansa sau stătea pe loc, în funcție de cum o priveai, nu se gândea decât că atunci când se va termina totul, se va întoarce la apartamentul lui Knut, să-și prepare o băutură. Îi lăsă gura apă doar la gândul ăsta.

Din fericire, era singură. Nu mulți oameni foloseau această sală de sport de cincizeci de metri pătrați de la subsol, în care nu s-ar fi gândit că va ajunge vreodată. Când începuseră să se întâlnească, cu mai puțin de un an în urmă, Knut insistase ca ea să-și facă o cheie pentru sală.

— Antrenamentul ajută, spusese fraierul. Antrenamentul e bun pentru multe lucruri.

Lui îi era ușor să vorbească; alerga zilnic câte zece kilometri. Însă pe ea sportul n-o ajuta cu nimic. După o zi lungă de muncă petrecută la magazin, își simțea capul și picioarele grele. Ore întregi mărșăluise printre rafturi, chiar dacă clienții fuseseră puțini și rari. Văzuse totuși în mall niște oameni care se întorseseră și arătaseră cu degetul în direcția ei, când credeau că ea nu se uită.

Alți oameni care n-o cunoșteau intraseră în magazin, plini de speranță și visuri despre cum vor arăta viitorii lor nou-născuți îmbrăcați într-o pijama de culoare bleu, purtând o pălărie roz sau câteva perechi de șosete delicate, pufoase. Susanne era fericită pentru ei. Își amintea de acele zile cu afecțiune. Certitudinea că *își creau o familie.* Își întemeiau un cămin pentru tot restul vieții.

Dar în loc să-i ajute pe viitorii părinți, în loc să-i sprijine și să le împărtășească toată experiența și înțelepciunea ei ca mamă, în loc să le povestească amintirile ei minunate, Susanne era copleșită de nevoia de a-i avertiza. Opriți-vă, ar fi vrut ea să le spună. Întoarceți-vă acasă, înainte de a fi prea târziu. Habar n-aveți în ce vă băgați.

Dar deja *era* prea târziu. Toți cei care intraseră în magazin trecuseră de etapa în care împărtășiseră vestea sarcinii cu familia și prietenii. Și oricum,

ce dracu' avea să le spună: că probabilitatea ca ei să meargă pe drumuri separate într-un an sau în zece era imensă? Că nu se vor mai iubi atunci când greutățile vieții de zi cu zi vor deveni prea solicitante sau când alte ispite își vor croi drum cândva în viitor? Că era – că *este* – incredibil de dificil să crești un copil, ca să nu mai vorbim de doi? Că era extrem de al dracului de dificil?

Nu putea face asta.

La ce bun?

Susanne se bucurase că serviciile de asistență socială reușiseră să-i obțină un loc de muncă. Și-ar fi dorit doar să fie ceva diferit, în altă parte. N-avea nevoie de reamintiri zilnice despre cât de bună ar putea fi viața. Cât de bună fusese cândva viața ei.

Nouă minute.

Era transpirată. Sau poate doar încinsă, nu era sigură. Sunetul benzii de alergat aproape o hipnotiza. Se trezi fredonând pe muzica acesteia, încercând să emită un sunet frumos și prelung, la fel ca atunci când cânta în cor cu Cecilie și ceilalți. Totuși, Susanne nu mai cântase de ani de zile și n-avea respirația și nici diafragma potrivită pentru asta. Așa că se opri și urmări în schimb afișajul digital, punctul alb situat la jumătatea drumului unei curse de 400 de metri. Îl îndemnă să meargă înainte, cu un semnal scurt.

Se simțea vinovată față de Tobias, care avea să fie din nou singur acasă. Dar ce importanță mai avea? Tobias era fericit atâta timp cât era lăsat singur în camera lui. În ultimul timp, el nu cobora niciodată în living să se uite la televizor împreună cu ea. La fel era și cu Even; când nu era la antrenamentele de fotbal, își petrecea timpul cu prietenii săi. Dar, cel puțin, el avea prieteni. Tobias n-avea prieteni, poate cu excepția acelui idiot de Ruben din Solstad.

Susanne realizase cu mult timp în urmă că întoarcerea la Fredheim fusese o greșeală. Casa era prea mare și oriunde privea, observa lucruri care trebuiau reparate. Mama ei lăsase tone de vechituri în mansardă și în depozit. Susannei îi vor trebui ani de zile să se ocupe de toate.

Dar Fredheim era casa ei.

Aici crescuse și multă vreme iubise acest orășel: iubise să cânte în cor, să lucreze în grădina lui Myhrvold, să întâlnească oameni în fiecare zi. Să-și petreacă timpul cu Jimmy și copiii. Crezuse că întoarcerea la rădăcini îi

va face bine, că i-ar fi mai ușor să se regăsească. Se gândise că și lui Tobias i-ar fi mai ușor. Sperase că el, că *ei,* ar putea-o lua de la capăt.

În schimb, totul în Fredheim îi amintea de Jimmy, de cum era orășelul înainte să-l părăsească. Accidentul de mașină care lui îi curmase viața pe a ei o distrusese. Dar acum, când îi dăduse orașului o a doua șansă, Susanne nu putea pleca din nou. Nu le putea face asta băieților ei.

Uneori, sunetul izbiturii îi inunda mintea – mirosul copacilor loviți, duhoarea motorului în flăcări îi inundau nările. Uneori, când se trezea, simțea pe buze gust de sânge. Căuta cioburile mici de sticlă spartă, despre care crezuse inițial că erau diamante.

Zece minute.

În sfârșit.

Susanne opri aparatul și coborî de pe banda de alergat. Tăcere, în sfârșit. Expiră și aruncă o privire la covoraşe, greutăți, frânghii, benzi de cauciuc. N-avea chef să folosească nimic; voia doar o băutură. Încă una, să fim sinceri – mai băuse una înainte să coboare la sală. OK, băuse două.

Era, evident, din cauza lui Knut. Knut era o companie plăcută. El niciodată nu-i cerea nimic. Și chiar dacă știa că nu-l va iubi niciodată, Susanne era sigură de dragostea lui, orice s-ar întâmpla, chiar dacă nu putea înțelege de ce. Knut ar fi făcut orice pentru ea. Poate că iubea amintirea ei, se gândea ea. Fata de care fusese îndrăgostit nebunește încă din liceu. Poate că era doar nostalgia pasiunii. Sau poate credea că, în cele din urmă, își câștigase trofeul.

Susanne se opri în fața sacului de box și-l lovi o dată. Nu tare, dar destul de tare încât s-o doară articulațiile degetelor. Îl lovi iar. Se gândi la Ole Hoff și-l lovi iar. Și iar. Acum vedea cum părți din pielea ei începeau să se înroșească.

N-ar fi trebuit să fiu atât de furioasă, își spuse. Nu cu Even. Nu era vina lui că oamenii vorbeau despre el în Fredheim. Că reporterii voiau să-l intervieveze, iar poliția să-l interogheze. Probabil în curând ea însăși va trebui să dea declarații. Toți cei care participaseră la concertul de la liceu, în noaptea trecută, fuseseră încurajați să vorbească cu poliția de bunăvoie. Dar doar gândul la Ole Hoff o făcu să lovească din nou sacul de box. Curând, sângeră.

Ușa sălii de sport se deschise. Knut stătea acolo în prag, ca întotdeauna, îmbrăcat în uniforma lui bleumarin de șofer de taxi.

— Aici te ascunzi.

— Să mă ascund? ripostă Susanne. Nu mă ascund. Fac… sport.

Knut adormise pe canapea când ea ajunsese acasă de la serviciu. Nu voise să-l trezească – lucrase până târziu azi-noapte. Iar când ajunsese în pat, durase o veșnicie până să adoarmă din nou. Ore întregi se foise în așternuturi.

— Gata serviciul?

— Da, răspunse el. Care sunt planurile tale pentru seara asta?

Susanne simți flăcările din pieptul ei reaprinzându-se. Ea aruncă o privire rapidă spre încheieturile ei înroșite și se gândi: Knut, chiar nu vrei să știi.

26.

Yngve încuie ușa din spatele lui, își atârnă jacheta să se usuce – iar – și își scoase pantofii. Apoi ascultă sunetele pe care știa prea bine că nu le va mai auzi niciodată. Nici pantofii ei nu erau pe hol, desigur. Niciunul dintre paltoanele ei nu era pe umerașe. Nicio adiere a parfumului pe care ea obișnuia să-l folosească.

Intră în bucătărie și se uită la mizeria pe care o lăsase în urma lui de dimineață: ziarul, farfuria cu o jumătate de felie de pâine unsă cu pateu de ficat cenușiu. Paharul cu suc de fructe. Curăță masa și apoi își luă o bere din frigider. Hotărî s-o bea în living. Nu voia să dea drumul la televizor. Voia doar că stătea acolo în tăcere și să bea.

Tocmai înghițea o gură de bere, când o observă stând în ușa care ducea la subsol. Åse se întreba de ce era atât de supărat.

E chiar atât de evident?

Ea nu răspunse, dar veni cu un pas mai aproape. Își duse mâinile la spate și se sprijini de perete. Așteptă explicații, așa că Yngve îi povesti ce văzuse și descoperise în timpul zilei, deși știa că Åse fusese cu el tot timpul. Uneori îl ajuta să vorbească cu voce tare. Lucrurile deveneau mai clare. Mai ușor de prins sau de înțeles.

Åse îl privi cu ochii aceia mari și frumoși care păreau că nu clipesc niciodată. Ochi albaștri plini de viață… până când scânteia se stinsese. Ea îi spuse că el are dreptate în tot ce zicea, că acest caz va fi oricum rezolvat și dacă nu va fi *el* cel care să dezlege acest puzzle, avea oameni în jurul lui care puteau. Oameni buni, oameni de ajutor. Și cel mai important – ei aveau propriile soluții.

Yngve își termină berea și se întoarse la muncă. În fața lui, pe masa din living, zăcea dosarul vechi de zece ani, pe care îl alcătuise după accidentul de mașină al lui Jimmy Tollefsen, survenit pe un drum aflat la câțiva kilometri în afara orășelului Fredheim. Nu era un dosar deosebit de voluminos. Lui Jimmy i se făcuse rău cumva, își pierduse cunoștința și, deși Susanne încercase să preia controlul volanului, nu fusese capabilă să evite copacii aliniați pe marginea șoselei. Cel puțin, își spuse Yngve în

sinea lui, asta îi declarase ea după aceea.

Așadar, ce-i atrăsese atenția lui Mari Lindgren în acest accident?

Interogatoriile realizate în sala de handbal în cursul acelei zile, erau, de asemenea, așezate într-un teanc pe masă. În total, erau 112 până acum. *Era ceva în ochii lui Even,* spusese una dintre fete. *O întunecare.* Ea îl observase pe Even și la liceu mai devreme în acea zi, când el o căuta pe Mari. Informațiile nu reprezentau mare lucru de dus la biroul procurorului, dar Yngve văzuse zgârieturile de pe mâinile lui Even și se întrebase dacă băiatul era un actor genial – durerea și neliniștea lui păreau atât de reale. Partea despre Børre Halvorsen, care îl văzuse la liceu – la o fereastră de la etajul I –, Yngve trebui să admită că într-adevăr nu știa ce să creadă.

Din nou, formă numărul mamei lui Børre, Filippa, pe telefonul său. Încercase să o sune de câteva ori mai devreme, în timpul zilei, deoarece telefonul lui Børre părea să fie deconectat.

Filippa răspunse cu o voce lentă și somnoroasă. În sfârșit, Yngve se prezentă și-i spuse că încerca să ia legătura cu fiul ei.

— Ce a mai făcut de data asta? întrebă ea.

— Nimic, răspunse Yngve. Vreau doar să vorbesc cu el.

— Børre nu-i aici. Habar n-am unde e.

— Când credeți că se va întoarce?

— El nu mai locuiește aici, oftă ea. Cel puțin nu permanent. Trece din când în când. Când vrea bani.

Yngve o auzi pe Filippa Halvorsen pufăind lung din țigară.

— Așadar, unde locuiește acum?

— Cu făcătura de taică-su. Sau… cu prietenii. Nu știu.

Vocea ei avea o undă de răutate.

— Câți ani are fiul dumneavoastră?

— 15. Nu, pardon, tocmai a împlinit 16.

Yngve îi spuse Filippei Halvorsen să-l convingă pe Børre să-l sune, dacă îl vedea în seara aceea.

— Sau pot trece mâine pe la el pe la liceu.

— Hm, pufni ea. Baftă!

Yngve tocmai intenționa s-o întrebe la ce se referea, dar Filippa Halvorsen i-o luă înainte.

— M-au sunat de la școala lui săptămâna trecută și m-au întrebat dacă știu unde-a fost. N-aveam nicio idee, credeam că e cu tat-su.

Nu părea supărată, se gândi Yngve. Doar… resemnată. Îi repetă cererea lui și închise telefonul. Apoi se întoarse pentru a reciti comentariul lăsat de Børre la postarea lui Even de pe Facebook. În timp ce îl recitea, apăru un alt mesaj, de data asta de la o fată pe nume Christina Theorin. Și ea îl văzuse pe Even Tollefsen la liceu în noaptea concertului. Pe holul unde avusese loc concertul.

— Dumnezeule, Even! spuse Yngve cu voce tare. Ce dracu' ai făcut?

Se întoarse la stenogramele interogatoriilor. Le ceruse agenților de poliție să-i întrebe pe elevi când părăsiseră clădirea și în compania cui. Cu cât aceștia plecaseră mai aproape de ora 23, cu atât declarațiile lor erau mai interesante.

După concert, o mulțime de oameni rămăseseră în urmă, așteptând ca cei din trupă să se schimbe. Mari și Johannes fuseseră văzuți intrând în sala de muzică, acolo unde Mari intenționa să realizeze interviul după concert.

Cazul se mișcă prea încet, își spuse Yngve în sinea lui, în timp ce se gândea la ce descoperiseră până acum. Criminaliștii se concentraseră mai ales pe scenele crimei și da, existaseră urme de sânge mai mult decât suficiente pentru a stabili clar traseul criminalului după comiterea crimelor. Dar nu găsiseră nimic pe acoperiș sau în cealaltă parte a clădirii liceului. Nicio bucată de țesătură ruptă dintr-o jachetă sau o pereche de pantaloni. Nimic despre care să declare cu un oarecare grad de certitudine că fusese lăsat în noaptea înainte. Precipitațiile abundente distruseseră orice șansă de a descoperi dovezi noi și concludente.

Computerul lui Yngve bâzâi. Primise un e-mail. Yngve se repezi să-l deschidă. Înregistrările telefonice ale victimelor. Îl trimisese pe Weedon, unul dintre tipii de la IT din secție, să recupereze telefonul mobil al Mari de la service-ul din centrul orașului. Telefonul fusese adus sâmbătă, cu două zile înainte de uciderea ei. Potrivit lui Weedon, ecranul telefonului era complet zdrobit, dar urma să încerce să recupereze datele. Trebuie să-l fi zdrobit la ceva timp după ce îi trimisese un sms lui Even, se gândi Yngve.

Deschise fișierele codificate de la compania de telefonie mobilă. Începu să compare lista contactelor lui Johannes cu cea a lui Mari și descoperi că nimeni nu le sunase pe ambele victime. Cu toate astea, era ușor de văzut că Even era dornic să ia legătura cu fosta lui iubită în ultimele ei zile de viață. 27 de apeluri pierdute de la el la ea. Yngve mai observă că Frode Lindgren, tatăl lui Mari, încercase să-și contacteze de mai multe ori fiica în acea

sâmbătă și de câteva ori a doua zi. Ea nu-i răspunsese apelurilor, ceea ce nu era ciudat, având în vedere că telefonul era stricat. Dar oare de ce Frode nu aflase? Cecilie, mama lui Mari, se pare că știa.

Yngve identifică și numerele unora dintre prietenii lui Mari. Părea să fi fost o fată populară.

Reveni la teancul de declarații. Martin Dietrichs, un băiat din clasa lui Mari, spusese că o văzuse vorbind cu tatăl ei în timpul concertului: „Părea că se certau".

Yngve se așeză și formă imediat numărul puștiului. Dură o vreme până când Martin Dietrichs răspunse și imediat opri muzica ce se auzea în fundal.

— O, hei! răspunse el în timp ce Yngve se prezenta.

Se auzi un sunet de sssst pentru cei din încăperea unde se afla.

— Studiam declarația ta din interogatoriul de astăzi, începu Yngve discuția. Declarația ta despre cearta dintre Mari și tatăl ei.

— O, da, spuse Martin Dietrichs. *Aceea.* Cu siguranță părea că se certau.

— Poți descrie ce s-a întâmplat?

— Ei bine, în timpul pauzei, l-am văzut îndreptându-se spre ea. Mari stătea în picioare cu spatele la el, vorbind cu cineva, nu știu cu cine. Când Frode a venit la ea, ea s-a întors și a așteptat o secundă sau două, apoi a trecut pe lângă el. A încercat s-o oprească, dar… Mari s-a dat din calea lui, dacă știți ce zic.

— Și… a încercat s-o prindă?

— Așa mi s-a părut.

— Ai auzit despre ce vorbeau?

— Nu, eram prea departe.

— Ai văzut unde s-a dus Mari după aceea?

— Nu, erau prea mulți oameni în jur.

— Dar tatăl ei – ai văzut unde s-a dus *el*?

— Cred că a rămas acolo unde era. Chiar nu-mi amintesc. Știți, nu prea mă interesa persoana lui. Stăteam la coadă la chioșc să-mi iau o cola.

Yngve își notă câteva idei în blocnotesul său.

— OK, spuse el în cele din urmă. Mulțumesc pentru timpul acordat.

— Nicio problemă. Sper că v-am ajutat.

Yngve închise telefonul. Se gândi la Frode Lindgren și la ce s-ar fi putut întâmpla în familia Lindgren înainte ca Mari să fie ucisă. Se gândi să-l sune

pe Frode imediat, dar se răzgândi brusc. Nu într-o noapte ca asta. Părinții se ceartă tot timpul cu copiii lor. Dar asta nu înseamnă că trebuie să se ajungă neapărat la crime.

Totuși, nu-și putea scoate din minte comportamentul lor ciudat. Răceala pe care o simțise în livingul familiei Lindgren, distanța dintre cei doi soți – felul în fiecare stătea departe unul de celălalt. Și de ce reacționaseră atât de ciudat când îi întrebase despre accidentul de mașină al lui Jimmy?

Revenise. Stătea rezemată de perete.

— Doamne! spuse el cu voce tare.

Doar odihnește-te bine la noapte, spuse ea, *și dimineața vei fi în formă, gata de acțiune. Vei primi răspunsurile pe care le cauți.*

Un somn bun.

Åse îl rugase s-o ajute să aibă parte de un somn bun. Cel mai lung.

Trebuie să mă ajuți. Poți. Te rog.

— N-aș putea face asta. Știi doar.

Ea nu știuse. Tot nu știa.

— Nu fusese niciodată problema dacă voiam sau nu, ci dacă eram în stare. Chiar dacă știam cât de mult te durea, tot nu eram în stare să te ajut.

Yngve clipi și speră că ea va dispărea când va redeschide ochii, dar Åse nu se clinti. Rămase acolo, privindu-l. De aceea el își acoperi ochii cu mâna. Pentru ca Åse să nu-l vadă plângând.

27.

ACUM

— Ai mai fost atât de beat de multe ori, Even?

Domnișoara Håkonsen mă privește pe deasupra ochelarilor.

— Ce vreți să spuneți?

— Adică să-ți fie rău.

— Nu de multe ori, nu. De obicei stau departe de alcool.

— Din cauza fotbalului?

— Da. Și…

Ezit. Nu vreau să spun instanței că obiceiul mamei de a bea alcool nu e unul pe care mi-l doresc și eu.

— Dar *s-a* întâmplat?

— Scuzați-mă; ce anume?

— Ai mai fost extrem de beat înainte?

— Da, mi s-a întâmplat de câteva ori.

— Ai avut vreodată pierderi de memorie în timp ce erai foarte beat?

Nu sunt sigur cum să răspund la întrebare.

— Nu cred, zic în cele din urmă.

— Nu e un răspuns foarte bun, nu-i așa?

— Cred că nu.

— Practic, ceea ce spui este că nu știi? Nu-ți amintești?

Mă foiesc pe scaun.

— Probabil… am uitat câte ceva când am băut prea mult. Doar e destul de normal, nu?

— N-am de unde să știu, spune procurorul. Ceea ce știu este că pare a fi din familie. Și mama ta a avut pierderi de memorie. A mărturisit în timpul declarației de ieri. Și-a pierdut memoria atât în ziua accidentului de mașină în care a murit tatăl tău, cât și în alte ocazii în care băuse.

— Totuși, eu nu sunt mama mea.

— Bineînțeles că nu ești, dar sângele ei îți curge prin vene, Even. Ai ADN-ul ei. Așadar, n-ar fi nedrept să pretindem că voi doi sunteți oarecum

asemănători, cel puțin în această privință.

Îmi rod o unghie.

— Asta e… asta e o întrebare? bâlbâi.

— Nu, este doar o observație. Îți amintești ce s-a întâmplat după ce ți-a fost rău în noaptea aceea?

Aștept o clipă înainte de a răspunde.

— Nu, nu-mi amintesc.

— Atunci, care este următorul fapt pe care ți-l amintești?

— Eu… mi-amintesc că Yngve Mork stătea aplecat deasupra mea.

— Inspectorul-șef de poliție Yngve Mork stătea aplecat deasupra ta?

— Da. În camera mea. Sau… în camera mea din casa lui Imo.

Domnișoara Håkonsen se plimbă înainte și înapoi prin fața mea.

— Și, mai exact, *de ce* stătea aplecat deasupra ta?

Trebuie să respir adânc înainte de a continua:

— Pentru că avusese loc o altă crimă.

28.

ATUNCI

Am fost trezit de un zgomot din cameră. Apoi s-a făcut lumină. Am clipit insistent câteva clipe. Și l-am văzut pe Yngve Mork aplecat deasupra mea.

La început n-aveam idee unde mă aflam sau ce se întâmplase. După aceea, mi-am dat seama: eram la Imo. Mork mi-a rostit numele atât de tare, încât am tresărit și m-am ridicat în capul oaselor. Tot corpul meu a protestat, capul îmi zvâcnea de durere – aveam senzația că e prins într-o menghină – și încă mai aveam gust de vomă în gură.

— Ce e? l-am întrebat, încercând totuși să-mi obișnuiesc ochii cu lumina.

— Unde ai fost în noaptea asta? m-a întrebat Mork.

Întrebarea lui era tăioasă – vocea lui, dură și autoritară. Îmi amintea de un profesor pe care-l avusesem în școala primară. Am încercat să mă adun, dar camera continua să se învârtă cu mine.

— Am fost aici, m-am bâlbâit. De ce vreți să știți? Cât e ceasul?

Prin perdele se vedea că era încă întuneric. Dar în perioada asta a anului, chiar nu însemna mare lucru.

— Este adevărat? întrebă Mork și se întoarse către Imo, care stătea în pragul ușii. Este adevărat că a fost aici toată noaptea?

— Da, spuse Imo și încuviință.

— Tot timpul? N-a ieșit deloc?

— Nu.

— Ești absolut sigur? Ești foarte sigur că n-a ieșit după ce-ai adormit?

— Ei bine, doar am fost aici, nu-i așa? răspunse Imo. Lucram în studio.

Din vocea lui, îmi dădeam seama că începea să se enerveze.

— Am compus o vreme, după ce Even se dusese la culcare. Așadar da, știu. În plus, nu era într-o formă grozavă care să-i permită să se deplaseze prea ușor.

Inspectorul-șef de poliție se întoarse spre mine. Probabil arătam ca dracu', pentru că ceva în expresia lui se schimbă. Părea să reevalueze situația.

— Ce naiba se întâmplă?
Mork respiră adânc și mă privi.
— Børre Halvorsen a fost omorât.

29.

Yngve își lovi mâinile de volan. Teoria sa, care păruse atât de valabilă cu doar o oră în urmă, deja se prăbușea.

Even avea un alibi solid. Cel puțin, așa părea.

Yngve conduse înapoi la Fredheim, gândindu-se la ce avea de făcut mai departe. Trecuseră aproape două ore de când corpul neînsuflețit al lui Børre Halvorsen fusese descoperit și pierduse timp prețios căutându-l pe Even. Mai întâi fusese la casa familiei Tollefsen de pe Granholtveien 4. Tobias deschisese, spunându-i lui Yngve că Even petrece noaptea la Imo. Doar drumul ăsta îl costase pe Yngve aproape o jumătate de oră.

Parcă mașina pe acostament, la piciorul podului peste calea ferată. Se întrebă de câte ori în viață îl traversase. De mii de ori, cu siguranță. Acum însă – și pentru totdeauna – se gândi la bietul puști care zăcea fără suflare cu fața în jos pe terenul pietruit; fusese găsit de un om fără adăpost, care uneori dormea acolo jos.

Chiar dacă era aproape ora 2:30 dimineața, oamenii erau adunați în jurul cordonului pe care poliția îl formase când ajunsese la scena crimei. Aburul respirației mulțimii de curioși strălucea în lumina lămpilor de stradă, ca și cum spectatorii erau captivi într-o ceață revărsată din bârlogul trolilor. Imaginea părea desprinsă dintr-o scenă sumbră, misterioasă. În spatele lor, de cealaltă parte a podului, se afla Fredheim – acum liniștit, dar în curând urma să vuiască din cauza vocilor supărate, înspăimântate.

Yngve se întrebă cât de mult va dura până când vor începe să curgă plângerile. La conferința de presă din ziua precedentă, el declarase că, după toate probabilitățile, crimele din liceu reprezentau un eveniment izolat. Acum credibilitatea lui va fi pusă la încercare. Mass-media va începe să se întrebe dacă e omul potrivit pentru această misiune. La fel și locuitorii din Fredheim. Vibeke Hanstveit, jurista poliției, probabil n-ar pune la îndoială nivelul său profesional de implicare sau capacitatea sa operativă, dar, în calitate de persoană în mod oficial responsabilă de anchetă, ar fi supusă cu siguranță unei mari presiuni.

Mai bine rezolvă repede acest caz, își spuse Yngve în sinea lui.

În timp ce Yngve îl căutase pe Even, Therese Kyrkjebø se ocupase de scena crimei. El o întâlni sub pod, împreună cu cei de la criminalistică. Therese stătea la câțiva metri de cadavru, ținându-și mâna așezată pe pântecul ușor rotunjit.

— Trebuie să întrebăm martorii, spuse el în timp ce se apropia. Oricine a traversat podul într-un anumit interval de timp după miezul nopții. Trebuie să verificăm și trenurile; să vedem dacă circulau după miezul nopții. Ia legătura cu potențialii conductori de tren, cu pasagerii.

Oftă adânc.

— De parcă nu aveam deja destule pe cap, spuse Therese.

Era zgribulită și avea umerii ridicați până la nivelul urechilor. Buzele îi păreau vinete, în contrast cu chipul ei palid. Moartea brutală a unui alt tânăr era greu de înțeles și în cele mai bune vremuri, dar, în starea de acum a Theresei, părea cumva amplificată.

— Ți-e frig? întrebă Yngve.

— Sunt bine. Doar că nu mi-am pus destule haine.

— Atunci *nu* ești bine.

— O să fiu în regulă, insistă ea.

Din fericire încetase să plouă. Dar în aer încă mai sufla un fior rece.

Se uită la băiatul mort. O șapcă verde, cu pete de sânge, zăcea aruncată pe jos, lângă capul lui. Victima avea ochii deschiși și fața acoperită cu răni multiple. Geaca îi fusese parțial distrusă – unele cusături fuseseră sfâșiate. În spatele lui, pe pereții podului, erau pete de sânge uscat.

— Se pare că i-a zdrobit craniul de perete, spuse Therese, arătând spre petele de sânge. Repetat, până când…

Se opri și privi în altă parte, cu fața albă ca varul.

În jurul lor, blițurile aparatele foto străluceau și unul dintre criminaliști părea să filmeze scena.

— Dacă e aceeași persoană care l-a omorât în bătaie pe Johannes Eklund, continuă ea, atunci cu siguranță pare cuprins de o furie incredibilă, incontrolabilă. El nu se poate opri până când…

— Sau ea, spuse Yngve.

— Crezi? întrebă Therese, cu o voce mai neliniștită. Chiar crezi că o femeie sau o fată ar putea omorî în bătaie doi adolescenți?

Åse îi adresase aceeași întrebare aseară.

— Nu știu, spuse Yngve, același răspuns pe care i-l dăduse și lui Åse.

Dacă cineva este destul de furios, cred că e în stare de aproape orice. Dar, pe bune, habar n-am.

Therese nu mai comentă. Yngve îl observă pe omul fără adăpost – stătea pe un bolovan, chiar în afara perimetrului delimitat de polițiști. Avea o pătură gri pe umeri și ținea strâns în mâini o ceașcă de cafea fierbinte, iar încheieturile i se albiseră.

— Ai vorbit deja cu el? întrebă Yngve, dând din cap în direcția lui.

— Doar pe scurt. I-am spus să stea liniștit și să te aștepte.

— Bine.

Omul fără adăpost era Ulf, un personaj cunoscut de toată lumea din Fredheim. Mergea mult prin oraș, ocazional cerșind bănuți ici-colo. Era complet inofensiv și, în ciuda faptului că avea doar treizeci de ani, arăta întotdeauna de parcă ar mai fi avut două luni până la pensionare. Hainele lui uzate și ponosite păreau să alunece de pe el și nu părea să fi mâncat sau să se fi spălat cum trebuie de câteva luni, ceea ce probabil nu era prea departe de adevăr.

— Hei, Ulf! spuse Yngve în timp ce se apropia de el. Îmi pare rău că te-am lăsat să mă aștepți. Te las să pleci imediat. Voiam doar să știu când ai ajuns aici?

Ulf suflă ușor în ceașca de cafea fierbinte și sorbi o înghițitură.

— Nu știu, răspunse el cu o voce obosită. Ar fi putut fi aproape de 1.

— Și din ce direcție ai venit?

Ulf arătă spre șinele care duceau sub pod, către gara aflată la câteva sute de metri distanță. Era posibil să mergi de-a lungul șinelor, dar nu mai mult de un metru și ceva de fiecare parte, deoarece erau arbuști și copaci peste tot.

— Ai văzut vreo mașină în parcarea din fața gării? întrebă Yngve.

— Câteva. Știu sigur că era un taxi parcat acolo. Și niște mașini obișnuite.

— Ai văzut pe cineva înăuntrul lor?

— Nu, domnule.

— Nimeni nu se îndepărta de gară când ai ajuns aici?

— Există întotdeauna oameni primprejur. Dar n-am observat pe nimeni în mod special.

Ulf mai luă o înghițitură de cafea. Aroma ei ajunse până la Yngve.

— A mai fost pe aici?

Yngve arătă spre cadavru, care acum, din fericire, era acoperit cu o pătură albă.

— De multe ori. Nu bea, nu se droga, nimic de genul ăsta. Doar îi plăcea să stea cu noi.

— Bine. Îți mulțumesc că ne-ai chemat atât de repede! Și îți mulțumesc pentru răbdare!

— Unde naiba mă duc acum? scânci Ulf. Ați încercuit întreaga zonă.

— N-ai alt loc unde poți rămâne în noaptea asta?

— Urma să rămân aici. Sacul meu de dormit este chiar după colț.

Își șterse buzele și-și ridică privirea spre Yngve, cu gura deschisă de uimire. Avea mai mulți dinți negri decât albi.

— Îmi pare rău. Acum chiar nu te pot ajuta cu asta.

Încă o dată îi mulțumi pentru ajutor. Ulf se ridică în picioare și își recuperă sacul de dormit, înainte să se clatine până pe trotuar. Începu să meargă încet spre centru. Părea că poartă pe umeri toată greutatea orașului.

Yngve se întoarse spre Therese, ai cărei dinți clănțăneau acum de frig.

— Să terminăm odată! Să mergem la mama lui.

Erau gata să se întoarcă la mașinile lor, când unul dintre criminaliștii îi strigă. Bărbatul stătea aproape de zidul podului unde Børre Halvorsen fusese probabil omorât.

— Ce este? întrebă Yngve, îndreptându-se spre el.

— Asta ar putea fi utilă, spuse criminalistul, ridicând o pensetă, de care atârna o bucată de piele maro-închis.

— Pare o bucată de mănușă sau așa ceva, spuse Therese.

— Dap, răspunse criminalistul. De fapt, sunt gata să pariez.

30.

În următoarele câteva ore, eu și Imo ne-am așezat în livingul lui, uitându-ne în telefoanele noastre mobile, verificând în permanență actualizările. Între timp, am citit interviuri ale oamenilor pe care îi cunoșteam, dar și ale necunoscuților. Toți declarau presei cât sunt de triști și de speriați. Se gândeau la familiile lui Mari și Johannes. Unii erau îngrijorați în legătură cu propriii lor copii și cu ce ar trebui să facă în timp ce poliția își desfășură ancheta. Trebuiau să-și țină copiii acasă? Să-i însoțească peste tot?

Dură ceva timp ca oamenii să se trezească, dar odată treziți, rețelele de socializare se activară. Am verificat comentariul postat în ziua precedentă pe pagina de Facebook a lui Børre și am observat că și mai mulți oameni îl citiseră. Câțiva mă susțineau, spunându-le celorlalți să-mi acorde prezumția de nevinovăție, dar după ce Christina, una dintre prietenele lui Mari, declarase că mă văzuse pe holul liceului în timpul concertului din noaptea aceea, toate comentariile erau pline de ură și de neîncredere.

Am clătinat din cap. Nu e adevărat, mi-am spus. Futu-i, nu se întâmplă pe bune! Cineva îl ucisese pe Børre. Și, având în vedere comentariul Christinei, fără îndoială că oamenii din oraș mă vor acuza tot pe mine. Børre mă „văzuse”. Mă văzuse făcând ce? Ce mama mă-sii!!!

Totuși, habar n-aveam ce mi se mai întâmplase după ce vomitasem. Presupuneam că adormisem în patul lui Imo. Teoretic, aș fi putut ieși cât timp Imo compunea muzică în studio, dar n-avea niciun sens. Nu mă puteam mișca. Cum naiba aș fi putut ajunge până în Fredheim și înapoi fără să-mi dau seama?

Voiam să le spun Christinei și celorlalți că deja fusesem interogat de poliție și nu fusesem arestat. Oare inspectorul-șef de poliție Mork nu m-ar fi arestat sau nu m-ar fi acuzat dacă ar crezut că eu îi omorâsem? Voiam să ripostez sau să le spun prietenilor mei și tot restului orașului Fredheim că eram nevinovat, dar cumva, nu eram sigur că mă vor crede.

La un moment dat am lăsat telefonul deoparte și m-am îndepărtat de el. Fiecare vibrație a fiecărei notificări o simțeam ca pe o lovitură sau ca pe un

atac. Dar mi-era imposibil să nu citesc comentariile. Oamenii voiau să știe unde sunt, unde fusesem. *Haide, Even, vorbește cu noi.* Am dezactivat sunetul telefonului. Apoi l-am lăsat deoparte, dar imediat l-am luat iar. Din ce în ce mai mult, aveam senzația că cineva încerca să-mi distrugă viața. În acel moment, reușea.

Mi-a atras atenția o știre de pe website-ul VG Nett. Era un interviu cu Oskar, cel mai bun prieten al meu – sau fostul meu cel mai bun prieten. Se pare că era unul dintre ultimii martori care îl văzuse pe Johannes în viață. Și Børre, acum mi-am dat seama. Îi cerusem lui Oskar să-l găsească pe Børre și să-l confrunte.

Gândul mi-a dat fiori. Am dat clic pe articol. Mi-era teamă să citesc mai departe, dar nu mă puteam opri. Oskar și câțiva dintre fanii lui Johannes plecaseră împreună după concert, dar Johannes își uitase telefonul în sala de muzică unde Mari îl intervievase. Se întorsese după el. „Dacă Johannes și-ar fi amintit de telefonul mobil", îi spunea Oskar intervievatorului, „ar mai fi fost și astăzi în viață". Titlul de prima pagină: „Victimă din întâmplare?"

De ce naiba Oskar nu-mi spusese nimic?

Am făcut un duș și am găsit câteva analgezice printre tabletele din dulapul pentru medicamente al lui Imo. Le-am înghițit cu apă. M-au ajutat puțin, dar tot mă simțeam de parcă aș fi jucat trei meciuri de fotbal unul după altul, fără nicio pauză între ele. Aveam o sesiune de antrenament mai târziu în acea zi, dar nu mă puteam duce. Am hotărât să-mi sun antrenorul să-i explic, dar am închis telefonul înainte ca el să apuce să-mi răspundă.

După aceea, m-am așezat pe podeaua toaletei, cu spatele rezemat de perete, gândindu-mă la Mari, Johannes și Børre, dar mai ales la Mari. Nu-mi venea să cred că n-o voi mai vedea niciodată. Că nu-i voi mai simți niciodată pielea lipită de a mea. Buzele ei. Atingerea ei. Ce naiba a spus sau a făcut atât de nasol, încât a trebuit să fie omorâtă?

— A sunat mama ta, spuse Imo când m-am întors în living. Vrea să te duc acasă cât mai curând posibil.

— De ce?

— Cred că vrea să-și ceară scuze pentru cearta pe care ați avut-o ieri, răspunse el.

— Nu *eu* m-am certat cu ea. Ea s-a certat cu mine.

— Mă rog.

Imo întoarse unul dintre bușteni din foc, care era gata să se stingă.

— I-am spus că mai întâi îți pregătesc micul dejun și apoi te duc acasă. Ți-e foame?

Am clătinat din cap, puțin prea tare – simțeam că totul mi se dezmembrează în căpățână.

— Cred că nu-mi va mai trebui mâncare niciodată.

Imo zâmbi și își duse mâinile la spate în timp ce se ridica. Una dintre mâini îi tremura. Mai remarcasem înainte, dar nu voiam să-l întreb ce e în neregulă – dacă e bolnav sau ceva.

— Oricum îți voi pregăti micul dejun, spuse Imo, îndreptându-se spre bucătărie. S-ar putea să te răzgândești.

Nu așteptam cu nerăbdare să ajung acasă. Mama exploda din senin destul de des, pentru ca mai apoi să regrete, când se trezea din beție.

L-am urmat pe Imo în bucătărie și m-am forțat să beau cafea. M-am întrebat încă o dată ce vor crede oamenii din Fredheim despre crime – și despre mine. Am verificat periodic Facebook și alte rețele de socializare. Senzația de a fi strangulat încet se înrăutățea dintr-o clipă în alta, pe măsură ce tot mai mulți oameni făceau referire la numele lui Børre și la al meu.

— Mai târziu are o comemorare la liceu. Te gândești să mergi?

— Da, am spus. Trebuie.

— Ești sigur că este o decizie înțeleaptă? Adică…

Se opri, dar știam la ce se gândește.

— Nu mă voi ascunde, am spus cu fermitate. La dracu', nu!

Imo mă privi câteva secunde.

— OK, spuse el și-și ridică mâinile împăciuitor, lăsându-se păgubaș. Nu voi încerca să te opresc. Mai vrei cafea?

— Nu, mersi, sunt bine!

Am hotărât să-i trimit un mesaj Idei Hammer, cea mai bună prietenă a lui Mari. I-am scris simplu: doar o întrebam dacă puteam vorbi. Desigur, voiam să știu cum se simte – dacă își revenise după reacția violentă pe care o avusese cu o zi în urmă.

Dar trebuia să știu și cum fusese Mari în ultimele zilele înainte de a fi omorâtă. Probabil Ida știa de ce Mari se despărțise de mine și de ce avea în buzunar cartea de vizită a lui Ole Hoff, atunci când fusese găsită fără suflare.

A trecut un minut, apoi mi-a vibrat telefonul. Un răspuns de la Ida:

Nu chiar, ținând cont.

Sigur. Nici nu mă deranjam să-i cer explicații; eram sigur că le știu deja pe de rost.

— Îl cunoști pe Ole Hoff, jurnalistul? i-am zis lui Imo.

— Mhm.

Imo apăruse des în ziarul local, datorită pasiunii sale pentru muzică, și era aproape de-o seamă cu Ole.

— Știi ce ar putea avea mama împotriva lui?

— Împotriva lui Ole? râse Imo. Nu, habar n-am. De ce întrebi?

— Ieri n-a fost încântată c-am vorbit cu el.

— Probabil pentru că lucrează la *Fredheimsposten,* spuse Imo. Mamei tale nu-i place atenția ziarelor în privința problemelor de familie. Și, cu siguranță, nu-i place genul de atenție pe care o vei primi acum.

Poate că asta încercase mama să-mi spună. Nu știam. Nici măcar nu eram sigur că-mi pasă.

31.

Yngve își dădu seama că Therese voise să spună ceva în timp ce se îndreptau spre intrarea din secția de poliție. Dar nu avusese ocazia: Yngve încercase să alunge presa, însă jurnaliștii se țineau după ei ca niște câini vagabonzi după un os.

— Lăsați-mă să intru și să mă întâlnesc cu echipa mea, le spuse Yngve reporterilor. Apoi voi reveni pentru scurte declarații.

Therese îi deschise ușa, în timp ce Yngve căra sacoșe grele, pline cu rapoarte și dosare pe care le adusese de acasă. Odată ajunsă înăuntru, Therese vorbi în cele din urmă:

— Trebuie să existe un alt motiv pentru care Børre Halvorsen a fost ucis. Altul decât declarația lui în care spunea că-l văzuse pe Even Tollefsen la o fereastră la liceu, în noaptea aceea.

— Și eu m-am gândit la același lucru.

Începură să urce pe scara care ducea către birourile lor.

— Și oricum, această observație nu dovedește nimic, continuă Therese. Chiar dacă Even Tollefsen a mințit că fusese acolo în noaptea aceea, asta nu-l transformă automat într-un criminal.

— Nu, dar îi diminuează considerabil credibilitatea.

— Totuși. Și de ce să-l omoare? Noua crimă îl face pe Even să pară și mai vinovat.

Yngve trebui să fie de acord.

— Ai de gând să povestești presei despre bucata de piele pe care-am găsit-o? întrebă Therese.

— Da. O singură remarcă ar fi suficientă, cineva care a văzut o persoană purtând o mănușă care se potrivește cu descrierea generală.

— Vom primi mii de apeluri.

— Știu.

— Și va trebui să urmărim fiecare pistă.

— Știu și asta.

Detectivii pe care Vibeke Hanstveit reușise să-i adune se strânseseră în sala mare de conferințe. Toți își luaseră cafea sau ceai, în timp ce Yngve li

se alătură. Îi salută pe toți și le mulțumi tuturor pentru eforturile lor din ziua precedentă. După cum stăteau lucrurile, unii dintre ei avuseseră nevoie să se relaxeze puțin noaptea trecută. Simți în sală un miros vag de alcool. Dar atâta timp cât oamenii își făceau treaba, se gândi Yngve, lui nu-i păsa. Toți aveau propriile mecanismele de adaptare.

Le dădu aceeași misiune obositoare ca în ziua precedentă: chestionarea tuturor de la liceu, de data asta accentul fiind pus pe locația unde se aflaseră noaptea trecută.

Sala de handbal era folosită pentru comemorarea programată la ora 11. Așa că Yngve ceruse permisiunea să folosească Centrul de Arte din mijlocul orașului, care dispunea de mai multe săli de conferințe potrivite pentru discuții. Acum aveau nevoie să poată comunica schimbarea adresei către toți oamenii cumsecade din Fredheim. Yngve conta pe ajutorul domnului Brakstad, directorul liceului Fredheim.

— Aseară am făcut ceva progrese în privința înregistrărilor surprinse de camerele video de supraveghere, afirmă unul dintre detectivii din Lillestrøm. Cred că am găsit ceva interesant.

— Foarte bine. Voi transmite presei o informare rapidă și apoi voi veni să mă uit.

Detectivul încuviință.

— Therese, vrei să te asiguri că presa primește o fotografie cu acea bucată de piele pe care am găsit-o?

— Mă ocup.

Yngve coborî scările. Se părea că se răspândiseră zvonurile că urma să iasă și să dea declarații, pentru că acum erau cel puțin douăzeci și cinci de reporteri adunați în fața intrării. Microfoanele lor aproape că-l loviră peste față și observă după logouri că și jurnaliști din Suedia și Danemarca veniseră la Fredheim. Vibeke Hanstveit îl sunase cu o seară în urmă, pentru a-l anunța că orașul era pe prima pagină a ziarelor din toată Europa.

Inspectorul-șef de poliție le oferi ziariștilor o actualizare rapidă, care într-adevăr nu consta în detalii pe care nu le știau deja. Îi asigură că poliția lua toate măsurile posibile și că avea toată încrederea că vor reuși să rețină persoana sau persoanele responsabile pentru crime.

— Cele trei crime sunt legate?

— Aveți vreun suspect?

— Domnule Mork, veți apela la specialiști care să vă ajute în derularea

anchetei?

El nu răspunse la niciuna dintre întrebările care-i fuseseră adresate, dar insistă că se află încă în primele etape ale anchetei și că presa va fi informată de îndată ce vor apărea noutăți în evoluția cazului.

— Îmi pare rău. Asta este tot ce vă pot spune în acest moment.

În timp ce Yngve se grăbea să se întoarcă înăuntru, o găsi pe Åse așteptându-l la capătul scărilor.

— Știu. M-aș fi putut descurca mai bine.

Cred că te-ai descurcat destul de bine. Știu că nu-ți plac mulțimile, mai ales cele care au camere de filmat. Arătai bine în fața tuturor acelor reporteri.

— Ha! pufni Yngve. Sunt foarte sigur că nu.

Înăuntru, Yngve își lăsă jacheta pe scaun, înainte de a intra în biroul lui Weedon. Analistul IT era un bărbat cu păr brun-roșcat, masiv, puțin peste treizeci de ani. Când Yngve intră în birou, fața masivă a bărbatului era atât de aproape de unul dintre cele trei ecrane ale computerului său, încât aproape că-l atingea. În spatele lui, aplecat, urmărind peste umărul lui Weedon, se afla detectivul din Lillestrøm care se ocupase de înregistrările surprinse pe camerele video de supraveghere. Biroul mirosea a mâncare veche și a transpirație.

O imagine de pe ecranul lui Weedon fusese mărită până aproape de punctul în care nu mai putea înțelege nimic, dar pe măsură ce Weedon o micșora, figura surprinsă acolo devenea din ce în ce mai clară. Era un bărbat și părea să fie de înălțime medie. Purta o jachetă probabil neagră sau albastră, fără logouri clare sau desene semnificative. Pantalonii lui aveau o culoare aproape identică. Un grup de adolescente, în picioare, lângă el. Imaginea fusese preluată de una dintre camerele video de supraveghere din exteriorul liceului Fredheim, orientată spre intrare.

— Cine e?

Detectivul din Lillestrøm – Yngve își aminti acum că se numea Davidsen – spuse:

— Am urmărit înregistrările, încercând să stabilesc dacă toți cei care au *intrat* în liceu între orele 22:30-23:00, au și ieșit. Am numărat pe toată lumea. Cu excepția acestui tip aflat chiar aici.

Arătă spre ecran.

— A intrat în liceu la ora 22:49.

— Și nu a mai ieșit?

— Ei bine, dacă a ieșit, cu siguranță n-a ieșit pe unde a intrat. Am verificat de trei ori înregistrările. Nu apare în niciuna dintre ele.

Tipul din fotografie stătea cu spatele la camerele video de supraveghere. Era ceva oarecum familiar în legătură cu el, dar Yngve nu reușea să-și dea seama ce anume. Stătea cocoșat. Slab. Păr șaten.

— Un părinte, probabil? sugeră Weedon.

Derulă din nou imaginea video, cadru cu cadru. Pe ecran, bărbatul își așeza mâna dreaptă pe clanța ușii și o trăgea spre el. Apoi intra în liceu.

— Poți mări cadrul fotografiei cu mâna, te rog?

Yngve arătă iar spre ecran.

Weedon încuviință, dând clic și mișcând mouse-ul. Apoi inversă înregistrarea și făcu așa cum îi ceruse Yngve. Imaginea era neclară, dar degetele bărbatului erau încă vizibile.

— N-are verighetă, remarcă Yngve.

Își aminti o imagine. Frode Lindgren, strângându-și șosetele în pumni. Yngve nu observase atunci, dar acum, când ajunsese să se gândească la asta, era aproape 100% sigur că Frode nu purtase verigheta în ziua aia.

Yngve studie mai atent fotografia. Într-adevăr, nu putea spune că-l cunoștea bine pe Frode Lindgren, dar era posibil să existe o oarecare asemănare, cel puțin ca înălțime și postură.

— Printează cât de bine poți, îi ceru Yngve lui Weedon. Pentru început, copiaz-o în opt, zece exemplare, și apoi îi vom interoga din nou pe toți cei care erau încă la liceu la ora aceea.

Weedon începu să caute imediat pe înregistrare.

— Să vedem dacă reușim să le identificăm și pe fete, continuă Yngve și arătă spre ecran, deși ele nu mai apăreau acolo. Află dacă l-au observat pe tip în timp ce trecea pe acolo. Probabil una dintre ele îl cunoaște.

— Voi vedea dacă pot obține o fotografie a feței lui, reflectată în fereastră.

— Aș fi foarte încântat dacă ai reuși. Excelent lucrat, domnilor!

Întorcându-se la birou, o sună pe Therese Kyrkjebø și o informă rapid despre descoperirile surprinse pe înregistrările camerelor de supraveghere.

— Vreau să iei legătura cu câțiva prieteni ai lui Børre Halvorsen. Trebuie să știm ce făcea în ultimele zile din viață. Dacă avea probleme cu cineva – conflicte de care mama lui nu știa.

— Mama lui habar n-avea de-o mulțime de lucruri.

— Știu. Dar trebuie să știm dacă cineva l-a văzut pe Børre la liceu. Dacă Børre l-a văzut pe Even Tollefsen acolo, atunci înseamnă că cineva trebuie să-l fi văzut și pe el acolo, nu-i așa? Ce făcea acolo? *Nu* învăța acolo. Frecventa cursurile Școlii gimnaziale Fredly. Unde l-au văzut? Dacă a vorbit cu cineva?

— Și dacă da – cu cine*?*

Therese părea să înțeleagă încotro se îndrepta Yngve.

— Trebuie să aflăm exact ce făcea Børre între concert și azi-noapte. Deocamdată, avem toate motivele să credem că uciderea lui are legătură cu celelalte crime, ne lipsește doar un numitor comun. Un motiv comun. Și Even Tollefsen are un alibi pentru noaptea trecută, așadar, faptul că Børre l-a observat pare irelevant. Cel puțin pentru moment.

— Mă ocup de asta.

— Bine.

Yngve își luă jacheta.

— Unde te duci? întrebă Therese.

— Să-l văd pe Frode Lindgren.

32.

ACUM

— Așadar, Imo a spus că nu știa nimic despre cearta mamei tale cu Ole Hoff?

— Da.

— Și l-ai crezut?

— Desigur. De ce nu?

— Cred că n-aveai motive să nu-l crezi.

Domnișoara Håkonsen îmi zâmbește în treacăt.

Simt că încep să-mi pierd răbdarea – atât cu ea, cât și cu tot procesul. Nu mă așteptam să se concentreze pe fiecare informație, pe fiecare detaliu mărunt. Mi-e cald, sunt trist, mi-e sete, sunt… sunt stors de orice vlagă.

— Așa că te-ai întors acasă să-ți vezi mama.

— Da, spun, expirând în timp ce vorbesc.

— Bine. Spune-ne cum a fost!

33.

ATUNCI

Era o dimineață rece, dar din fericire nu ploua. Nori groși pluteau pe cer, dar ici-colo apăreau pete de un albastru răzleț, iar soarele atât de necesar trecea printre ele, scăldând iarba udă într-o lumină aurie, strălucitoare. Un vânt ușor legăna ramurile copacilor, făcându-le să freamăte, de parcă ar fi încercat să se scuture de ultimele zile ploioase. Pentru Susanne Tollefsen era ca o muzică.

Își înfășură haina mai strâns în jurul ei, întrebându-se când va veni anul ăsta Regele Iarnă. Anul trecut nu avuseseră aproape deloc zăpadă. Nu c-ar fi deranjat-o – nu practica schi fond și nici nu-i plăceau neapărat chestiile albe. După părerea ei, singurul lucru bun în privința iernii erau zilele întunecate. Putea sta în casă toată ziua, fără ca măcar să se simtă vinovată. Nu exista o voce interioară care să-i spună să iasă în curte, să lucreze sau să repare ceva. Nu trebuia să curețe magazia sau să arunce unele dintre vechiturile mamei sale. Uneori însă, ca acum, avea nevoie să iasă.

GP își băga botul în tot felul de gunoaie de pe marginea drumului. Și, la fiecare patru metri sau cam așa ceva, își ridica piciorul drept și se ușura. Era obiceiul lor de dimineață, constând într-o plimbare cam de cincisprezece-douăzeci de minute prin cartier, în funcție de starea ei de spirit sau de ce adulmeca el. Astăzi îi făcea bine să ia aer proaspăt. Noaptea trecută adormise târziu și dimineața începuse puțin prea devreme. Knut intrase în dormitor imediat ce-și terminase tura noaptea târziu și o trezise din somnul de dimineață, somn care, măcar o dată, nu fusese un coșmar plin de zgomote și imagini oribile. Apoi îi spusese ce se întâmplase sub Podul Fredheim.

Susanne se ridicase imediat din pat și făcuse un duș. Knut o condusese acasă, iar ea îl sunase pe Imo și-i ceruse să-l aducă imediat acasă pe Even. Se simțea atât de vinovată că n-avusese grijă de el noaptea trecută! Chiar dacă nu se putea revanșa complet față de el, cu siguranță va încerca.

Even și Imo încă nu sosiseră când Susanne și GP se întoarseră acasă de

la plimbare. Ea hotărî să-i aștepte pe treptele din fața casei. Își aduse o pernuță și se așeză pe suprafața rece. GP se întinse la picioarele ei. Curând, adormi.

Susanne aruncă o privire în jurul ei, la tot ce-i aparținea acum. Casa mare, stejarul din față, care stătea în mijlocul aleii rotunde. Garajul, șopronul, care cândva fusese folosit ca grajd.

Ce naiba avea să facă acum cu toate astea?

Pofta de a bea un pahar deveni puternică, aproape irezistibilă, dar nu, nu avea de gând să cedeze tentației. Oricum, nu încă.

Sunetul unui motor îl făcu pe GP să se trezească și să-și ridice capul. Curând, vechiul Mercedes verde al lui Imo opri în fața casei. Parcă în spatele stejarului și opri motorul. Ca întotdeauna, Imo ieși din mașină cu pas nerăbdător. GP alergă să-l întâmpine, dând din coadă înainte și înapoi, ca un metronom. Even avu nevoie de ceva mai mult timp pentru a coborî din mașină. Părea că suferă cumva.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Se grăbi spre el și-l strânse la piept. Îi simți parfumul șamponului și aroma de mentă a respirației.

— Cum te simți? întrebă ea, odată ce încetă să-l sărute și să-l îmbrățișeze.

Arăta atât de frumos! Bărbia lui era exact la fel ca lui Jimmy. Avea chiar și ochii lui.

— Sunt bine, spuse Even. Bine. Pe cât se poate, cred.

— Doar că…

Susanne încuviință și-și șterse o lacrimă.

— E îngrozitor.

Părea atât de puternic, se gândi ea. Așa fusese întotdeauna. Chiar și atunci când Jimmy murise, Even avusese o anumită duritate de oțel. De parcă n-ar fi vrut să lase pe nimeni să vadă cât de mult suferea de fapt.

— Mulțumesc c-ai avut grijă de el azi-noapte! îi spuse ea lui Imo.

— Nicio problemă. Am fost o noapte destul de reușită, nu-i așa, campionule?

Susanne îi privi pe amândoi. Părea că întrezărește un zâmbet pe chipul lui Imo.

— Ar fi mai bine să plec. Sunați-mă dacă aveți nevoie de ceva. Oricare dintre voi.

Susanne încuviință și-i mulțumi încă o dată. Îl privi plecând. Mașina lui

întoarse la colț și se făcu liniște.

— Intrăm și să fac o ciocolată fierbinte sau ceva?

Susanne îi dărui lui Even cel mai frumos zâmbet posibil.

— Nu pot. La liceu va avea loc comemorarea morții lui Mari și Johannes. Eu… trebuie să fiu acolo. Adică, vreau să fiu.

Susanne încuviință și se gândi din nou la Mari. Mari Lindgren. Fiica Ceciliei. Even nu-i spusese niciodată deschis că avea o iubită, dar Susanne își dăduse seama când îi remarcase fericirea bruscă, evidentă, atunci când se oferea să-l scoată la plimbare pe GP sau s-o ajute mai des la treburile casnice. Totuși, Tobias fusese cel care îi spusese despre Mari, într-o seară când Even era la antrenamentul de fotbal.

Întâi, fusese fericită pentru el. Chiar fusese. Apoi, începuse să se îngrijoreze din cauza Ceciliei – dacă cumva ar fi încercat să reia legătura.

— Și totuși, ce-i între tine și Ole Hoff?

Întrebarea o luă pe nepregătite. Fusese bine dispusă că fiul ei cel mare ajunsese în sfârșit acasă, dar ochii i se întunecară. Simți un nod în piept.

— Las-o baltă, Even. Nu mai e așa important.

— Ieri nu mi s-a părut așa. D-aia ești întotdeauna atât de expeditivă cu Oskar, ori de câte ori e aici?

Susanne îl privi.

— Nu sunt!

— Ba da, ești. Abia dacă îl saluți, nu-i zâmbești, nu-i vorbești niciodată când e prin preajmă și nici nu-l întrebi ce mai face. Ai ceva împotriva întregii familii Hoff? Asta e?

Susanne nu știu ce să-i răspundă. Oare chiar așa se comportase?

— Îmi pare rău. Și sper ca Oskar să nu simtă la fel. N-a fost niciodată intenția mea. Nu e vina *lui* că…

Se opri. Privi în pământ în timp ce se străduia să găsească o modalitate bună de a încheia propoziția.

— Ce nu e vina lui?

Susanne clătină din cap și închise ochii, supărată pe sine însăși pentru că-și permisese să vorbească sincer. Apoi îi deschise din nou și-și ridică bărbia.

— Oskar este bine-venit oricând, spuse ea, și încercă să zâmbească.

Dar acest lucru păru să n-aibă niciun efect asupra lui Even. El era chinuit de mai multe întrebări, Susanne își dădu seama și se pregăti.

— Și mai e ceva.

Susanne oftă.

— O cunoști pe Cecilie. Mama lui Mari.

Susanne își înghiți durerea din suflet.

— Ai mai luat legătura cu ea de când…

— Nu, replică ea.

Even se încruntă.

— Nici măcar nu știi ce voiam să te întreb.

— Bineînțeles că n-am mai luat legătura cu ea de când a murit Mari. Pentru numele lui Dumnezeu, Even, n-a trecut decât o zi de când… Sunt sigură că Cecilie are și așa destule pe cap, fără mine…

Susanne se stăpâni.

— Nu mă referam *acum,* mamă, mă referem după ce ne-am mutat înapoi.

Susanne respiră adânc, se întrerupse, apoi spuse:

— Nu.

— De ce nu?

— Ei bine, spuse ea, și ezită, n-am avut chef.

— Dar n-ați fost cândva cele mai bune prietene?

Susanne oftă din nou.

— Even, de ce mă întrebi acum despre toate astea? De ce sunt, brusc, atât de importante pentru tine?

— Mi se pare puțin ciudat că voi două nu mai aveți nimic de-a face una cu cealaltă, răspunse Even. Mari și cu mine vorbeam despre asta. Și ei i se părea ciudat.

— Știi ce? Și mie. Dar pot să-ți spun că nu e vina mea. La un moment dat, Cecilie a încetat să mai vorbească cu mine, și există o limită a încercărilor de a relua o prietenie, nu-i așa? Să suni, să faci invitații la cafea sau la o plimbare sau… ceva.

Susanne îl trase pe GP spre ea.

— Ar trebui să te obișnuiești, spuse ea și-și privi câinele supărată. Prietenii vin și pleacă. Nu e nevoie de un motiv anume, se întâmplă. Te îndepărtezi. Apoi îți faci prieteni noi și-i uiți pe cei vechi. Păstrezi doar câțiva, pe tot parcursul vieții. Și asta dacă ai noroc.

Even păru pierdut pe gânduri pentru o vreme.

— N-ar fi bine să-i trimiți flori sau ceva de genul ăsta? Acum, vreau să

spun? S-ar putea să aibă nevoie.

Susanne oftă.

— Da, încuviință ea în cele din urmă cu o voce slabă. Cred c-ar trebui să fac asta.

34.

Deoarece cu o zi în urmă îmi lăsasem bicicleta la liceu, a trebuit să merg pe jos, dar chiar nu mă deranja. Îmi prindea bine să-mi dezmorțesc puțin picioarele, să-mi folosesc din nou corpul. Parcă aerul proaspăt mă curăța cumva pe dinăuntru.

Totuși, mi-era groază să ajung acolo. Știam că vor veni mulți oameni și eram stresat de primirea pe care mi-o vor face. În drum spre liceu, telefonul meu continuă să sune. Fusesem destul de prost să activez sunetul. Primeam notificări ale postărilor în care fusesem etichetat, postări în care *deveneam* etichetat acum, în timp ce mergeam, dar până și după ce mă dezabonasem, cineva îmi adăugase numele într-un răspuns ulterior. De parcă oamenii, băieți și fete pe care odinioară îi considerasem prieteni, voiau să știu că vorbeau despre mine.

Roger Midtbø, un tip dintr-o clasă paralelă, chiar declarase că avea să mă trântească la pământ, să mă pocnească și să mă forțeze să spun adevărul. Până în prezent, comentariul său primise patruzeci și opt de like-uri și destul de multe răspunsuri de la cei care-și doreau răzbunare. Nu credeam că cineva ar fi destul de prost încât să mă ia la bătaie, dar de fapt nu poți ști niciodată cu adevărat.

Primul lucru pe care l-am observat când am ajuns la liceu a fost că perimetrul delimitat de poliție fusese înlăturat. O singură mașină de poliție staționa la intrare. Știam că probabil era încă prea devreme pentru ca liceul să-și reia activitatea, dar la prima vedere totul părea normal. Aproape ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Când eu și Mari eram încă împreună, întotdeauna primul lucru pe care îl făceam dimineața era s-o caut. De obicei stătea lângă fântână, ascultând distrată discuțiile prietenilor ei, dar știam că m-așteptа. Și când mă vedea, zâmbetul din ochii ei îmi încălzea inima. Acum, când am trecut pe lângă fântână – care era oprită iarna –, mi s-a părut că Mari stătea acolo nemișcată, zâmbindu-mi. M-am luptat să nu plâng.

Chiar dacă era încă devreme, erau destul de multe persoane adunate deja în fața clădirii terenului de handbal. Am văzut-o pe Elise, una dintre

prietenele lui Mari, stând lângă două fete pe care le știam din vedere, dar cărora nu le cunoșteam numele. Elise era una dintre fetele care încercaseră s-o consoleze pe Ida Hammer cu o zi în urmă.

M-am dus la ea și am salutat-o. S-a întors și m-a privit ușor șocată. Am încercat să trec peste.

— Știi dacă Ida vine mai târziu?

— Nu, a spus ea, ridicând din umeri.

— Nu, nu știi dacă vine, sau nu, nu vine?

— Nu știu dacă vine.

— OK. Dac-o vezi, ai putea să-i spui că trebuie să vorbesc cu ea?

— De ce?

Vocea ei avea un ton tăios care mă făcea să vreau să spun ceva sarcastic.

— Doar… transmite-i ce-am spus, OK?

Elise nu mi-a răspuns. I-am mulțumit și m-am îndepărtat, simțind pe gât fiorii privirii ei glaciale. Și alții s-au uitat la mine, înainte de a privi repede în altă parte. *N-ai făcut nimic,* am continuat să-mi repet. *Fii mândru*! *Fruntea sus*!

Ca să-mi umplu timpul cât așteptam să se deschidă ușile, mi-am luat telefonul. Am văzut că avusese loc o conferință de presă despre asasinarea lui Børre. Se părea că poliția găsise la locul crimei o bucată de mănușă din piele, de culoare maro-închis. Yngve Mork nu dorise să speculeze despre cum ar fi putut fi smulsă, dar nu era greu să ne imaginăm cum Børre încercase să se lupte cu atacatorul său, probabil mușcându-l în încăierare.

Tocmai terminasem de citit articolul când m-a strigat cineva. M-am întors. Ole Hoff venea spre mine.

— Salut!

— Ce mai faci? a întrebat Ole.

Părea să mă studieze atent. Știam că arăt ca naiba după întâlnirea de aseară cu sticla de tequila a lui Imo.

— Am avut și zile mai bune.

I-am povestit despre beție – voiam să știe cât mai mulți oameni că am un alibi pentru asasinarea lui Børre.

— În mod normal, nu beau atât de mult.

Ole clătină din cap și îmi spuse că încă nu publicase articolul despre mine.

— Voiam să-l revizuim împreună când ești treaz. S-ar putea să mai fie

încă loc pentru el în ziarul de mâine.

I-am mulțumit că avusese grijă de mine. Am aruncat o privire în jur; sosea tot mai multă lume. Câțiva se holbau în direcția noastră, fără îndoială întrebându-se despre ce naiba discutam și cum de îndrăznisem să vin.

— Ieri, când am venit la tine, mi-ai spus că Mari te abordase inițial pentru că voia să scrie un articol despre tine. Despre tatăl tău.

M-am uitat la el, încruntându-mă.

— Ea nu ți-a vorbit doar *ție* despre tatăl tău, a continuat Ole. A discutat și cu tatăl ei despre acest subiect.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior la altul.

— L-a întrebat despre accident, iar el i-a spus să vină să mă vadă. De aceea Mari avea cartea mea de vizită. El i-o dăduse. Am cumpărat trei mașini de la Frode în ultimii douăzeci de ani.

Am dat din cap încet, încercând să mă gândesc la ce însemnau toate astea.

— Probabil voia doar să știe ce-mi amintesc despre accident. I-am oferit o relatare destul de amplă.

— Da, am zis. Poate.

Părinții ei fuseseră întotdeauna distanți cu mine, fără îndoială pentru că mă întâlneam cu fiica lor. Dar, cel puțin, tatăl lui Mari era interesat de jocul meu și de ceea ce voiam să fac în viață. Mari încerca întotdeauna să-l oprească să-mi adreseze prea multe întrebări.

— Ssst! spunea el mereu, în glumă. Vorbesc cu bărbatul care mi-ar putea fi ginere.

Afirmația lui punea presiune pe Mari și întotdeauna o stânjenea.

— Vă interesează o anumită abordare?

— Ei bine, cred că încerc doar să limpezesc lucrurile, la fel ca toți ceilalți.

M-am întrebat ce părere are despre articolul *Victimă din întâmplare* în care Oskar fusese intervievat. Totuși nu l-am întrebat, când mi-am văzut fostul cel mai bun prieten venind spre sala de sport, însoțit de Kaiss și Fredrik. Le-am întors spatele.

— Ce mai face mama ta? mă întrebă Ole.

— La fel ca de obicei. Greu de spus cum lucrează uneori mintea ei.

Am zâmbit în treacăt.

Ole încuviință.

— Ne vedem înăuntru. Și probabil te voi suna mai târziu, dacă este în regulă.

— Sigur.

La ora 10:45, ușa sălii de handbal se deschise. Înainte de a mă alătura mulțimii, am așteptat până am fost sigur că prietenii mei intraseră. M-am simțit împins de la spate. La început am crezut că era doar din cauza aglomerației. Apoi s-a întâmplat iar. Și iar. Cineva mi-a aruncat ceva în ceafă, probabil o pietricică. Nu m-a durut, dar am simțit-o. M-am întors pentru a înfrunta oamenii din spatele meu. Nimeni nu m-a privit în ochi.

M-am întors din nou. Curând, altcineva a aruncat ceva în mine. Cineva a tușit chiar în spatele meu și am fost sigur că am auzit cuvântul „criminal" murmurat în același timp. Am decis să-l ignor. Nu voiam să fac o scenă. Dar am auzit șoapte și am simțit că vreau să fug. Să mă ascund. Din nou, am încercat să-mi fac curaj și m-am detașat de tot. Am continuat să privesc drept înainte până când am ajuns în sfârșit înăuntru.

În mijlocul terenului de handbal fuseseră amplasate de fiecare parte a unui pupitru două fotografii A4 cu Mari și Johannes. Atunci am înțeles în sfârșit. Era adevărat. Mari *era* moartă. Am stat acolo uitându-mă la fotografia ei. Era o fotografie din liceu. Purta părul prins în coadă, avea ochelari și un zâmbet încordat. Am simțit un nod în gât. Mi-era greu să mai respir.

În schimb, am hotărât să privesc fotografia lui Johannes. El poza ca întotdeauna – ca rock-starul ce era. De fapt, întotdeauna îl invidiasem puțin pe Johannes, pentru că era al dracului de bun în tot ce făcea. Era centrul atenției, oriunde s-ar fi dus.

Tic-Tac se plimba pe terenul de handbal tot aducând fire și prelungitoare pentru cablul boxelor. Mi-am găsit un loc în rândul din spate, în mijlocul unui grup de necunoscuți. Totuși, era ciudat și incomod. Mă simțeam de parcă toată lumea mă privea. Din nou, mi-am umplut timpul uitându-mă în telefon. Fiecare site de știri era plin de articole despre Fredheim. Chiar nu mă puteam ascunde nicăieri.

Curând, intră directorul. Barba gri-închis a domnului Brakstad părea potrivită cu starea lui de spirit. Era foarte înalt, dar acum părea aplecat, ca și cum o greutate mare l-ar fi apăsat pe umeri.

Chiar îmi plăcea domnul Brakstad. Întotdeauna mă privea în ochi când ne întâlneam pe hol. Dădea din cap, îmi zâmbea, mă saluta călduros și mă

întreba amabil ce mai fac. Întotdeauna am simțit că într-adevăr îi pasă de noi. Acum schimbă câteva cuvinte cu Tic-Tac, înainte de a se așeza în spatele microfonului, atingându-l ușor cu un deget. Zgomotul unui scârțâit sfâșie aerul sălii.

Toată lumea tăcu și-și concentră atenția asupra domnului Brakstad.

— Bună ziua!

Sunetul era înfundat. Tic-Tac reglă câteva butoane ale stației de amplificare.

— Puteți să vă găsiți un loc și să vă așezați, vă rog?

Acum, sunetul era mai bun. Mai clar. Domnul Brakstad se uită la Tic-Tac, încuviință și îi făcu semn cu degetul mare în sus. Unii oameni le spuneau celorlalți să facă liniște și, în curând, toată lumea tăcu.

— Mulțumesc!

Trebuie să fi fost cel puțin două sute de oameni în sală – elevi și jurnaliști. Erau și unii părinți, dar nu-i vedeam pe ai lui Mari. Am întâlnit în treacăt privirea lui Oskar, înainte să se uite în altă parte.

— Aș vrea să încep această comemorare cu două minute de tăcere. Unul în memoria dragei noastre eleve și prietene, Mari Elizabeth Lindgren. Și unul în memoria dragului nostru elev și prieten, Johannes Eklund.

M-am uitat în podea, la picioarele mele. Eram destul de sigur că toți ceilalți au făcut la fel. Am încercat să mă forțez să nu mă gândesc la ce se întâmplase, pentru că știam că, dacă îmi las mintea să rătăcească, aș plânge precum un copil. Nu voiam să plâng, nu aici. Nu în fața tuturor.

Din când în când mă uitam la ceasul de pe perete. Parcă niciodată două minute n-au trecut atât de greu. În jurul meu oamenii plângeau, își trăgeau nasurile. Tușeau. Își trăgeau nasurile din nou. Când domnul Brakstad spuse în sfârșit „mulțumesc”, părea că vocea lui e gata să cedeze, iar el, să izbucnească în lacrimi. În sală se auzi un suspin de ușurare. Era aproape ca și când nimeni n-ar fi îndrăznit să respire în timpul momentului de reculegere.

Domnul Brakstad afirmă cât de dificil era, cât de greu ne era să înțelegem că un astfel de incident se întâmplase în orășelul nostru.

— Nu este ușor să înțelegi sensul a ceea ce se întâmplă când te afli în mijlocul tragediei. Totuși, oamenii au o abilitate remarcabilă de a trece chiar și de cele mai cumplite momente și a merge mai departe. Oricât de dificil ar părea acum, asta trebuia să facem și noi. Ca societate. Ca liceu. Ca

prieteni. Acum trebuie să avem grijă unii de alții. Să ne ajutăm reciproc. Golul pe care Mari și Johannes îl lăsaseră în urma lor va fi imposibil de umplut și nici nu vom încerca. Însă nu-i vom uita. Nu ne vom preface că moartea lor nu s-a întâmplat niciodată, pentru că s-a întâmplat. Îi vom pomeni și ne vom aminti întotdeauna de ei, atât timp cât vom trăi.

Apoi dădu cuvântul unui psihoterapeut care, practic, doar repetă ceea ce spusese domnul Brakstad, pomenindu-i pe dragii noștri prieteni plecați în ceruri. Vocea ei era blândă și plictisitoare, așa că, din cauza epuizării, mi-a fost greu să mă mai concentrez. Curând, domnul Brakstad reveni la microfon.

— Aș vrea să închei această scurtă comemorare cu un cântec care știu că este pe placul multora dintre voi sau poate chiar îl iubiți. Cred că este destul de potrivit pentru o astfel de ocazie. În atât de multe feluri!

Mă temeam că domnul Brakstad intrase online să găsească un hit despre pierdere și durere. Ar fi trebuit să ghicesc totuși ce melodie urma să transmită Tic Tac în boxe.

Era cea pe care Imo o compusese special pentru concert. Cântecul pe care-l interpretase Johannes. Hitul, balada care îi permisese lui Johannes să demonstreze întreaga gamă a vocii sale; melodia îi determinase pe toți să se gândească ce talent avusese, ce potențial. Era un cântec despre Fredheim, despre cât de mult iubise locul în care trăise, cât de fericit fusese ori de câte ori se întorcea, cât de mult îi lipsise când era plecat. De îndată ce am auzit primele note – acordurile pe care le cântasem pe chitara mea, cele pe care le interpretasem ca trupă –, nu m-am putut abține. Am început să plâng. Și, când am ascultat versurile scrise de Imo, a fost ca și cum ele s-ar fi referit direct la Mari și Johannes.

35.

La fel ca în ziua precedentă, sora Ceciliei Lindgren deschise ușa când Yngve sună la sonerie.

— Frode este aici?

— Ufff, nu! zise Kari-Mette Bjerkaas.

— Unde este?

— Nu știu.

Afirmația îl făcu pe Yngve să se încrunte.

— A petrecut noaptea aici?

— Nu.

— Bine… sora dumneavoastră, este aici?

— Da, dar…

— Trebuie să vorbesc cu dânsa.

Bjerkaas ezită o clipă, înainte de a deschide ușa și a-l lăsa să intre.

— Rămâneți aici, permiteți-mi să urc la etaj și să o chem!

Yngve așteptă pe hol ca mama lui Mari să coboare. Când Cecilie apăru în sfârșit, arăta ca un cadavru viu – slăbită, cu buzele uscate și părul desfăcut. Cecilie Lindgren părea că nu dormise deloc de foarte mult timp.

— Îmi pare rău că vă deranjez din nou! începu Yngve și se opri la câțiva metri distanță de ea. Am doar câteva întrebări, dacă îmi permiteți.

Cecilie își încrucișă brațele pe piept, așteptând să înceapă interogatoriul.

— Încerc să iau legătura cu soțul dumneavoastră. Știți unde se află acum?

Cecilie își umezi buzele cu limba.

— Nu.

— Nu aveți nicio idee?

Dură câteva secunde înainte ca ea să răspundă.

— Cred că s-ar putea să fie la Oslo, cu fratele său.

— Ce face acolo? Acum?

— Nu… nu știu.

Este o minciună, se gândi Yngve.

— De ce nu e aici, Cecilie? Cu dumneavoastră?

Ea închise ochii și-i ținu așa câteva secunde, înainte de a clipi brusc.

— Frode și cu mine, noi… eram probabil la un pas de despărțire înainte…

Se stăpâni.

— Nu știu. Totul este așa de…

Nu reuși să-și încheie fraza. Probabil nici nu avea răspunsuri, se gândi Yngve. I se păru că familia Lindgren nu se confrunta doar cu o singură tragedie. Se confrunta cu două.

— Am nevoie să schimb câteva cuvinte cu soțul dumneavoastră, spuse Yngve, regretând că trebuia să se roage de ea. Nu-mi răspunde la apeluri. Aveți cumva numărul de telefon al fratelui său din Oslo?

Cecilie își șterse lacrimile.

— Vi-l aduc imediat.

Se răsuci pe călcâie și se duse în camera alăturată. Curând, se întoarse cu un post-it galben. Yngve citi clar numărul de telefon și numele: Reidar Lindgren.

— Așa cum v-am spus, nu știu dacă Frode e acolo, dar… este un punct de plecare, în lipsă de altceva.

Yngve îi mulțumi, apoi adăugă:

— De cât timp a plecat?

— A plecat sâmbătă.

— La ce oră?

Cecilie oftă adânc.

— Nu știu. Poate doisprezece? De ce – e important?

— Cred că nu, spuse el. Voiam doar să știu.

Yingve zâmbi în treacăt. Era gata să plece, când se răzgândi și se întoarse încă o dată spre ea.

— Cecilie, știți dacă…?

Își căută cuvintele potrivite, realizând că probabil nu existau într-o astfel de situație.

— Frode a vorbit cu Mari în pauza de la concertul de luni noapte. Sau… părea c-ar fi încercat să-i vorbească, dar Mari nu voia. Știți de ce?

Ochii Ceciliei se îngustară.

— Problemele din familia noastră nu au nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Sunteți sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură! răspunse ea tăios. Credeți că soțul meu a omorât-o? Asta spuneți? De aceea vreți să discutați cu el? Credeți că el a omorât-o?

— Nu, nu e…

— O iubea! strigă ea. Frode mă iubea… *pe mine.* Pe noi. Familia noastră. Niciodată n-ar fi putut s-o rănească pe Mari.

— Îmi cer scuze, nu am vrut să sugerez asta…

— Vă rog, plecați!

Vocea îi tremura. Și avea lacrimi în ochi.

— Voi n-aveți un criminal de prins?

Buza inferioară îi zvâcnea.

— Sunt sigură că Even a omorât-o. Asta e ceea ce crede toată lumea și dumneavoastră stați aici, spunând că…

Își duse o mână la gură. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Îmi pare rău! șopti Yngve. Nu am vrut să insinuez…

Cecilie îl privi cu ochii umflați și roșii de plâns.

Yngve își ridică mâinile împăciuitor.

— A fost… Plec. Îmi pare rău. Acum plec. Vă mulțumesc pentru… mulțumesc!

•

— *N-o poți condamna,* spuse Åse.

Stătea pe bancheta din spate a mașinii, privindu-l în oglinda retrovizoare. Nu se știe din ce motiv, purta o cămașă de noapte.

— Dar eu nu…, începu el. N-am vrut să sugerez că Frode a omorât-o.

A pierde pe cineva așa cum au pierdut membrii familiei Lindgren era o experiență complet diferită de cea prin care trecuse el. El avusese timp să se pregătească pentru pierderea suferită. Însă Cecilie și Frode nu primiseră niciun avertisment. Probabil plecaseră la muncă în dimineața aceea, fără să se gândească la nimic, doar ca lumea lor să fie spulberată într-o clipă, ca și cum ai apăsa pe întrerupător. Murmură iar o scuză, sperând că într-un fel sau altul Cecilie putea să-l audă.

Yngve respiră adânc și formă numărul de telefon pe care ea i-l dăduse.

Un bărbat răspunse imediat.

Yngve se prezentă.

— Încerc să iau legătura cu fratele dumneavoastră. Este cu dumneavoastră?

— Nu știu, spuse Reidar Lindgren. Nu în clipa asta, oricum. Frode a stat la mine câteva zile, dar momentan sunt la serviciu, deci nu știu dacă este acolo chiar acum.

— Câteva zile, spuneți. De când, mai exact?

— Hm… sâmbătă? Da. Sâmbătă. În seara aceea, mergeam la o reuniune cu colegii de liceu. Douăzeci și cinci de ani. Vă vine să credeți?

— Sunteți departe de apartamentul dumneavoastră?

— Vreți să spuneți în timp ce vorbim?

— Da, la asta mă refer.

— Puțin.

— V-ar deranja să vă întoarceți acasă să verificați? spuse Yngve. Chiar trebuie să vorbesc cu el. Ați putea să-i spuneți să mă sune? El are numărul meu.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Reidar Lindgren. Altceva, vreau să spun?

Părea nesigur.

— Depinde ce vreți să spuneți. Dar am câteva întrebări pentru dânsul și, în acest stadiu al anchetei, este imperios necesar să vorbesc cu persoana care ar fi putut să o cunoască pe Mari cel mai bine.

Bubuitura puternică din fundal păru să-l facă pe Lindgren să tresară.

— Sunt pe un șantier de construcții, explică el. Dar mă voi grăbi spre acasă. Să văd dacă pot lua legătura cu Frode pentru dumneavoastră.

— Vă sunt recunoscător, mulțumesc!

•

Înapoi la secție, Yngve o întâlni pe Therese Kyrkjebø lângă dozatorul de apă. Bău un pahar, apoi îl umplu din nou. Își puse o mână pe pântecul tot mai pronunțat, parcă pentru a ne asigura că totul e în regulă.

— Am vorbit cu un prieten al lui Børre Halvorsen. Se numește Victor Ramsfjell. Victor nu era cu Børre în noaptea în care a fost ucis, dar afirmă că Børre i-a spus că-l văzuse pe Even Tollefsen la o fereastră a liceului, în noaptea crimelor.

— Știa ce fereastră?

— Cea din extrema dreaptă. Cea pe care te-ai cățărat. Potrivit declarațiilor lui Victor, Børre era sigur că-l văzuse pe Even.

Yngve se gândi câteva secunde.

— Acest caz devine din ce în ce mai ciudat.

— Știu, răspunse Therese.

— Mai bine mă duc să văd dacă am primit ceva pe linia de urgență. Vreun indiciu despre mănușa de piele?

— Deocamdată niciunul. Cu excepția faptului că jumătate din populația Norvegiei deține una.

36.

După comemorare, se părea că mulți oameni ar fi avut nevoie de un fel de distracție. La ieșire, am auzit că se organizau sesiuni de jocuri online. Alții mergeau la una din cafenelele din centrul orașului, doar ca să se relaxeze. Câțiva dintre ei au menționat că au nevoie de fum. Nu eram sigur de care.

Mă îndreptam spre bicicleta mea, pe care o lăsasem sprijinită de un felinar, când o voce familiară din spatele meu îmi strigă numele. M-am întors și i-am văzut pe Oskar, Fredrik și Kaiss venind spre mine.

Am respirat adânc când s-au oprit în fața mea. La început, niciunul dintre ei nu vorbi. Kaiss tropăia. Oskar își trecea o mână prin păr și se uita oriunde, numai la mine nu. Fredrik își frământa degetele.

— Cum e? spuse Oskar după un timp.

— Nu știu.

Îmi simțeam furia care răzbătea din voce.

— Corect, zise.

Nu aveam de gând să-i ușurez sarcina, așa c-am stat în picioare acolo, privindu-l, așteptând să înceapă primul.

— Așadar, am vorbit cu tatăl meu, începu el. Și mi-a spus că azi-noapte ai fost praf.

— Al dracu' băftos! mormăi Kaiss.

Lui Oskar încă îi era greu să vorbească coerent, dar continuă:

— Dacă erai praf când Børre a fost omorât, tu… n-ai fi putut s-o faci, spuse el repede, fără să mă privească.

— Ăsta e felul tău de a-ți cere scuze?

— Presupun, spuse Oskar.

— Știm că nu poți să omori pe nimeni, adăugă Kaiss.

— De unde știți? Cum puteți să știți? Oare cum poate ști cineva ce e capabil să facă dacă e provocat?

Habar n-aveam de ce tocmai spusesem asta.

— Vrei să spui…?

— Nu vreau să spun nimic, l-am întrerupt. Știu doar că în acest oraș

toată lumea se grăbește să tragă concluzii și eu mă confrunt cu probleme grave. Aveți idee cum e? Aveți vreo idee cum e să simți că cei mai buni prieteni ai tăi se îndoiesc de tine?

Niciunul dintre ei nu spuse nimic.

— Nu-i deloc plăcut, atât vă pot spune, am continuat.

Îmi simțeam obrajii arzând.

— Ne pare rău oricum, spuse Fredrik. Dacă vrei să plecăm, plecăm. Noi doar… voiam să te ajutăm, cu tot ce putem. Dacă ai nevoie de ajutor, adică sau dacă tu…

— Fredrik, am spus. Taci!

M-a privit cu oarecare nesiguranță. Am oftat adânc.

— Doar… Bine. Mulțumesc! Apreciez!

Am mai rămas acolo câteva clipe. Aerul era rece, dar era plăcut să-l simt răcorindu-mi obrajii înfierbântați.

— Nu-mi vine să cred porcăria asta, spuse Kaiss.

— Nici mie, adăugă Fredrik. Mai ales că Børre a fost omorât chiar după ce am vorbit cu el.

M-am uitat la ei pe rând, unul după altul.

— Cum…?

Nu eram sigur ce voiam să-i întreb.

— Cum a reacționat Børre? Ar fi putut minți?

Prietenii mei schimbară priviri rapide.

— Nu părea să fi mințit, spuse Kaiss. Vreau să spun, chiar nu exista niciun motiv pentru care s-o fi făcut, nu?

Am clătinat din cap.

— Nu pricep. Pur și simplu, nu pricep. Chiar nimic.

Un grup de fete trecu pe lângă noi. Fredrik le aruncă o ocheadă seducătoare, dar niciuna dintre ele nu întoarse capul după el.

— Atunci trebuie să fi fost altcineva, spuse Oskar. Nu există altă explicație.

Am încuviințat, dar nu m-am putut gândi la cine ar putea fi criminalul.

Dintr-un motiv bizar, m-am gândit la ceva ce spusese Imo despre mama mea. „Susanne e posibil să fie la fel de fragilă precum o frunză în vânt, dar când se supără, e periculoasă”. Mama fusese la concertul din noaptea aia.

Nici nu mă gândisem s-o întreb. Pe la ce oră plecase. Ce văzuse. Cu cine discutase, dacă discutase cu cineva. Nu mă gândisem că era important.

— Ce ai? întrebă Oskar. Ești palid ca o fantomă.

— Da?

Îmi simțeam inima bătând puternic.

Gândul la mama îmi amintise de tata. Accidentul de mașină. Pe Mari o preocupa. Vorbise cu tatăl ei despre asta. Urma să discute și cu Ole. Și mama fusese în mașină în ziua aceea.

— Nu-i nimic. N-am prea mâncat în ultima vreme. A văzut-o vreunul dintre voi pe Ida acolo?

Toți clătinară din cap.

Gândul la mama mă făcea să vreau să ajung acasă și să-i vorbesc – să văd ce știa. Dar, mai întâi, aveam ceva mai important de făcut.

37.

– Bine, vă mulțumesc pentru telefon!

Yngve închise și se frecă la ochi. Bărbatul care tocmai sunase la linia de urgență îl informase că vecinul său de alături obișnuia să poarte mănuși din piele în fiecare zi când ieșea să ia ziarul de dimineață, cu excepția zilei de astăzi.

— Nu știu dacă vă este sau nu de ajutor, dar… m-am gândit să vă anunț doar…

Yngve era pregătit s-audă o mulțime de bazaconii, dar sperase să dea peste ceva mai important. O femeie, probabil în vârstă de peste șaptezeci de ani, sunase să sugereze că uciderea lui Børre Halvorsen ar fi putut avea legătură cu crimele comise în liceu.

Îi sună telefonul mobil. Era Reidar Lindgren.

— Frode nu este în apartamentul meu. Nu știu unde e. Nu mi-a lăsat niciun bilet, nimic.

— Așadar, are o cheie a apartamentului dumneavoastră?

— Da, i-am dat una aseară, înainte să iasă.

— Știați unde se duce? Aseară, vreau să spun?

— Nu, dar… am avut impresia că iese, știți, doar să petreacă o seară în oraș. M-a întrebat dacă știu vreun bar ieftin. Eu nu prea ies în oraș, dar știu câteva. Pe aici totul e atât de al dracului de scump!

Nu era neobișnuit să-ți îneci durerea în alcool, se gândi Yngve în sinea lui. După ce murise Åse, băuse și el, dar preferase să fie singur. Oamenii fac pace cu moartea în diferite feluri.

— În primul rând, de ce a venit la dumneavoastră? întrebă Yngve.

O clipă, la telefon se lăsă tăcerea.

— Nu știu ce s-a întâmplat, mărturisi Reidar Lindgren în cele din urmă. Dar cred că avea de-a face cu familia. Cu Cecilie. Avuseseră un fel de cădere. Cel puțin, asta am crezut.

— Au mai existat vreodată probleme în căsnicia lor?

— Nu, din câte știu eu. Nimic grav, oricum. Însă de data asta… Nu l-am văzut niciodată astfel. Atât de… furios. Atât de tulburat.

— L-ați întrebat de ce?

— Da, dar nu a vrut să vorbească despre asta. I-am respectat dorința.

— Bine. Vă mulțumim pentru telefon și ajutor! Dacă îl vedeți, îl rugați să mă sune?

— Așa voi face.

— Mulțumesc!

Așadar, Frode Lindgren era supărat, se gândi Yngve. Pe soția lui, în primul rând. Dar chiar dacă era supărat pe Cecilie, Frode se întorsese totuși în Fredheim la două zile după ce părăsise domiciliul conjugal, pentru a merge la concert. O sunase de câteva ori pe fiica sa, dar Mari nu-i răspunsese la apeluri, așadar, probabil tocmai de aceea era supărat. Voise să-i vorbească. Dar fiica lui, dintr-un anumit motiv, nu acceptase să discute cu el.

Raportul preliminar al autopsiei veni puțin mai târziu. Mari murise asfixiată și avusese și trei coaste fracturate, nu două, după cum sugerase inițial coordonatoarea echipei de criminaliști.

Mai era un detaliu care i se păru suspect lui Yngve.

Mari fusese bătută înainte să moară. Nu foarte tare, dar suficient încât buza superioară să-i fie spartă. Probabil nu fusese mai mult decât un pumn. Apoi criminalul își pusese mâinile în jurul gâtului ei și o strangulase. Totul sugera că acesta devenise furios, apoi violent și, ulterior, își regretase faptele. Nu la fel se întâmplase în cazul lui Johannes Eklund sau al lui Børre Halvorsen.

Uciderea lui Mari e cheia tuturor crimelor, se gândi Yngve. Trebuie să fie.

Autopsia lui Johannes Eklund nu dezvălui nimic din ceea ce nu deduseseră deja. El fusese omorât în bătaie cu un obiect ascuțit și dur, dar până acum nu avuseseră niciun indiciu solid referitor la locul în care ar putea fi cutia pentru microfoane.

Tipul surprins în imaginile camerelor de supraveghere rămăsese încă neidentificat, dar foarte mulți încă nu fuseseră intervievați pentru a doua oară. Încet, dar sigur, avansau în direcția cea bună. Cel puțin, așa îi tot spunea Åse.

Optsprezece persoane – optsprezece bilete vândute în noaptea concertului – încă nu fuseseră verificate. Fie ele nu contactaseră încă poliția – deoarece considerau probabil că n-aveau ceva special de declarat și prezentau prea puțin interes; fie *prezentau* interes, pentru că nu se grăbiseră să ajute. Asta însemna că aveau ceva de ascuns sau protejau pe cineva.

Telefonul fix sună din nou. Yngve se pregăti pentru încă un „sfat valoros”.

Totuși, sări în picioare când apelantul își spuse numele: Ivar Morten Tollefsen. *Imo.*

După o scurtă pauză, Imo vorbi:

— Trebuie să vă mărturisesc ceva.

38.

ACUM

Procurorul, domnișoara Håkonsen, se plimbă în sus și-n jos prin fața mea cu un pahar cu apă în mână. Al meu este gol, așa că-l umple.

— Așadar, chiar dacă Ida Hammer refuzase să te întâlnească sau să-ți vorbească, te-ai dus totuși la ea acasă?

— Da.

— De ce?

— Fusese cea mai bună prietenă a lui Mari. Am crezut că mă poate ajuta.

— Și te-a ajutat?

Mă gândesc la Ida o secundă. N-o văzusem în sala tribunalului. Știam că îi fusese greu după moartea lui Mari și după…

Îmi dreg vocea și spun:

— Păi, da. Și nu.

39.

Mai fusesem o dată la ea acasă. La câteva săptămâni după ce Mari îmi luase interviul. Mă invitase s-o însoțesc la o petrecere. Fusese prima dată când făceam cunoștință cu prietenii ei. Îi mai văzusem, desigur, la liceu și prin Fredheim, dar nu făceau parte din cercul meu de prieteni; însă după noaptea aceea, brusc, ei au început să facă parte și din anturajul meu.

A doua zi aveam un meci de fotbal, așa că am refuzat băutura care era la discreție. Nici nu puteam rămâne până târziu. Aveam un meci important cu Ham-Kam, echipă de top.

Eu și Mari ne-am sorbit din priviri toată seara și ne-am simțit de parcă amândoi știam că ceva urma să se întâmple mai târziu în noaptea aceea. Când eu a trebuit să mă retrag, ea a plecat împreună cu mine și privirile pe care i le-au aruncat prietenele ei, cele care spuneau „vrem să știm *totul*”, doar mi-au confirmat bănuielile.

Am condus-o acasă.

În noaptea aceea, au fost câțiva stropi de ploaie, dar nu era frig. Tunetul bubuia în depărtare, cu fulgere ciudate ce străpungeau norii întunecați. Părea că cerul reflecta tensiunea electrizantă dintre noi. Și, undeva pe drum, mâinile ni s-au întâlnit.

Ne-am oprit în fața casei ei și am vorbit ore întregi. În șoaptă, pentru că nu voiam să ne audă nimeni. Și acolo ne-am sărutat pentru prima dată. Un sărut nevinovat, la început, apoi din ce în ce mai intens. Emoțiile din mine creșteau și descreșteau la cote maxime, și în timp ce mă întorceam acasă după aceea – mult mai târziu decât voia antrenorul meu –, mă simțeam ca și cum tot corpul îmi zâmbea.

M-am întins în pat cu gândul la Mari. Am retrăit sărutările, căldura corpului ei, vocea ei tandră și tristă când mi-a spus că trebuie să plece, c-ar fi trebuit să fie demult în pat. „Taică-miu o să mă omoare”, spusese ea.

Acum, nimeni nu a răspuns când am sunat la soneria Idei. Am făcut un pas înapoi și am privit ferestrele de sus. Perdelele nu se mișcau. Niciun sunet nu răzbătea din interior.

— Ida?

Am tușit și am încercat din nou, strigând-o ceva mai tare de data asta, înainte de a suna la ușă încă o dată. Am auzit pe cineva deschizând fereastra de la etaj.

Ida scoase capul afară. Ochii îi erau roșii și umflați de plâns.

— Bună! am spus, cam stângaci.

Ida n-a răspuns, dar ochii i se întunecaseră de furie.

— Pot să vorbesc cu tine?

— Despre ce?

Vocea ei era întotdeauna puțin nazală, dar acum suna și mai rău, venind de sus.

Am ridicat din umeri.

— Ce crezi?

Ea nu răspunse.

— Nu i-am omorât eu.

— Și de ce ar trebui să te cred?

— De ce nu?

M-am uitat fix la ea.

— Chiar am ținut mult la Mari, știi doar. Cred, probabil…

Nu, nu puteam folosi cuvântul pe care eram gata să-l spun. Era atât de ușor să folosești cuvinte mari despre cei morți.

— Cineva a spus că te-a văzut la liceu.

Am oftat.

— Nu-i adevărat. Am fost acasă toată noaptea.

Ida nu răspunse.

— Te rog, coboară! Am nevoie să vorbesc cu tine.

Nu părea că va închide fereastra. Cel puțin, nu la început. M-am uitat în sus, implorând-o din priviri. Nu intenționam să renunț. Apoi, ceva din masca ei dură s-a schimbat. Fața i s-a îmblânzit, iar Ida și-a dat ochii peste cap.

— Atunci așteaptă un minut.

A fost nevoie de cinci minute până să întredeschidă ușa și să-și scoată capul afară. Mi-am dat seama că se aranjase. Ochii îi erau mai strălucitori, își dăduse cu fond de ten. Și purta alt top. M-am abținut să mă uit la sânii ei; păreau să fi fost îndesați într-un sutien mult prea mic.

Ida nu-mi deschise ușa larg și nici nu mă invită să intru. Părea că voia să mă țină la distanță, astfel încât să poată închide repede ușa, dacă mă

hotărâm s-o atac din senin.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Despre Mari, evident, am spus eu, oftând. Încerc să aflu ce s-a întâmplat.

Oare? Nu eram sigur.

— Dar asta nu e treaba poliției?

— Da, dar și eu am nevoie de niște răspunsuri. Și tu ai cunoscut-o cel mai bine.

Ida se mulțumi doar să mă privească.

— Nu putem discuta măcar? am insistat. Să vedem dacă nu ne vine o idee nouă?

Din nou, Ida se mulțumi să mă privească din cap până-n picioare. Mă evalua. Știam că mă plăcea, pe bune. În cele din urmă, îmi deschise larg ușa și mă lăsă să intru.

— Bei ceva? mă întrebă ea în timp ce mă descălțam. Cred că avem doar cola și lapte.

— Nu, mulțumesc!

— Hai să ieșim prin spate, vreau să fumez.

Am urmat-o prin casă și am ieșit pe verandă. Se părea că Ida stătuse toată ziua aici, sub o pătură. Telefonul ei mobil era pe bancă. Pe unul dintre scaune se aflau pernuțe. Scrumiera era aproape plină, gata să dea pe dinafară.

Ida a găsit o altă pernuță pentru mine și ne-am așezat.

— Ida, ce naiba se întâmplă?

Ida oftă adânc.

— Nu știu.

— Probabil Mari ți-a spus ceva despre… mine. De ce s-a despărțit de mine, așa, din senin. De ce nu mi-a mai vorbit după aia.

Ida mă privi în treacăt; bătu cu degetul pachetul de țigări și-și scoase una. O aprinse.

— Sincer, atitudinea ei mi s-a părut cam dură.

Am așteptat să continue.

— Și a fost cam ciudat că n-a vrut să spună nimic.

Suflă fumul de țigară.

— Dar i-am promis că o voi ajuta să…

Oftă.

— Să ce?

— Să te țin departe de ea.

Am simțit cum ochii mi se măresc de uimire.

— Ce vrei să spui?

— În ultimele zile înainte… să fie omorâtă, Mari a fost aici, cu mine.

— A fost?

— Da.

— Deci…?

Nu mă puteam hotărî ce întrebare să-i pun mai întâi.

— A dormit aici?

Ida încuviință și trase încă un fum.

— Nu cred că era în relații bune cu părinții ei. Sau… nu știu.

— Mari a fost… aici, când ar fi trebuit să fie la liceu?

— Da, zise Ida

— Dar… era bolnavă?

— Nu. Nu părea.

— De ce nu voia să-mi vorbească? Ți-a spus?

Ida respiră adânc.

— Chiar nu știu. Dar, hei, Mari a fost prietena mea! Dac-o puteam ajuta în vreun fel…

Am avut nevoie de câteva secunde pentru a asimila ce-mi spusese Ida.

— Îi era teamă de mine? Nu-i așa*?*

— N-a fost vorba de asta. Cred că pur și simplu nu voia să-ți vorbească.

— Nu era… altcineva, nu-i așa?

— Vrei să spui – dacă era îndrăgostită de altcineva?

Ida a zâmbit când am încuviințat.

— Nu, Even. Nu era. Mari mi-ar fi spus *asta.*

Ida mai trase un fum de țigară. Pentru câteva clipe, am rămas acolo în tăcere.

— Era foarte diferită în ultimele zile, mărturisi Ida în cele din urmă.

— Cum diferită?

— Ca și cum… ei bine, ca și cum n-ar fi fost în apele ei, dacă știi la ce mă refer.

Ida suflă fumul de țigară drept în sus. M-am uitat cum vântul care adia blând îl destrăma ușor, îndepărtându-l în văzduh.

— La un moment dat s-a pierdut.

— Cum așa?

— Toate apelurile telefonice – de la tine. De la tatăl ei. Nu voia să vorbească cu nimeni, iar telefonul ei nu se mai oprea din sunat. Brusc, a dat cu el de pereți. Ecranul i s-a spart aproape complet și probabil și ceva din interior, pentru că mai târziu nu l-a mai putut deschide.

M-am prăbușit pe scaun. Nu mi-o puteam imagina pe Mari acționând astfel.

De ce nu-și închisese telefonul?

Ida se frecă la ochi, de parcă fumul de țigară o deranja.

— Când s-a întâmplat asta?

— În ziua în care s-a despărțit de tine.

Sâmbătă, mi-am spus.

— Apoi a regretat. A început să plângă și tot tacâmul. M-a convins să-i duc telefonul la service.

— N-a vrut să se ducă singură?

— Nu, n-a vrut să iasă din casă. Nici din camera mea.

— Pentru că îi era teamă să nu mă întâlnească din întâmplare, nu-i așa?

— Da, a spus Ida. Ceva de genul. Sau să nu dea peste părinții ei. Nu știu.

— Ce se întâmpla cu părinții ei?

— Habar n-am. N-a vrut să vorbească despre asta. Cecilie mi-a trimis mesaje întrebându-mă dacă știu unde este Mari.

— I-ai spus?

— Bineînțeles. Trebuia. I-am spus și despre telefonul stricat, astfel încât să nu-și facă griji dacă nu va primi un răspuns.

Telefonul Idei vibră. Ea verifică să vadă cine era, dar nu răspunse.

— Ai fost la concert?

— Da.

— Ai vorbit cu Mari după aceea?

— Nu, știam că urma să-i ia interviu lui Johannes, așa că eu și Elise am plecat.

— N-ai observat nimic suspect la ieșire?

Ida clătină din cap.

— Poliția m-a întrebat același lucru și am încercat să mă gândesc. Dar nu s-a întâmplat nimic – nu era nimic diferit. Toată lumea era fericită. Fusese un concert reușit.

M-am foit puțin pe scaun.

— Atunci criminalul trebuie să fi plecat printre ultimii. Cu excepția cazului în care cineva și-a uitat ceva și s-a întors.

— Posibil.

M-am gândit la declarația lui Yngve Mork, de la conferința de presă – despre criminalul care ieșise pe una dintre ferestrele de la etaj.

— Cine să fi rămas în urmă, în afară de tipii care făceau parte din trupă? mi-am spus mai mult mie decât Idei.

— Probabil portarul.

M-am uitat la ea.

— Tic-Tac?

Ea încuviință.

— Era acolo în noaptea aceea. L-am văzut. Și are toate cheile.

M-am gândit. Și mi-am amintit că observasem ceva în ochii lui în dimineața în care ajunsesem la liceu și o văzusem pe Ida prăbușindu-se pe jos de durere. Crezusem că era în stare de șoc, dar ar fi putut fi altceva? Teamă? Remușcare? Neliniște?

Tic-Tac era genul de tip despre care-mi puteam imagina că stă cu ochii pe toate fetele din liceu. Oare o văzuse pe Mari în noaptea aceea, vorbise cu ea și apoi… se dăduse la ea?

N-aveam de unde să știu.

— Cât de bine îi cunoști pe părinții lui Mari?

— Ei bine, știi, eram acasă la ei tot timpul. Cecilie este pentru mine ca o a doua mamă.

— Cred c-aș putea merge să-i văd, am zis. Vrei să vii cu mine?

40.

Din nu știu ce motiv, Ida trebui să-și schimbe din nou hainele. Când, în cele din urmă, reveni lângă mine, îmi spuse că nu voia să meargă, dar știa că la un moment dat tot va trebui să-i vadă pe părinții lui Mari, așa că de ce să nu termine odată?

Și eu mă temeam. Mă întrebam cum se vor simți Frode și Cecilie să mă revadă. Dacă vor suporta să dea ochii cu mine să-mi vorbească. Mă bucuram că Ida mă însoțea.

Când ne-am apropiat de casa lor, m-am gândit la prima dată când Mari mă invitase la cină. Cum ne-am așezat la masă și am început să mâncăm – file de cod la cuptor cu mazăre, cartofi și șuncă –, și cum toți mă studiau cu atenție. Abia după masă am înțeles de ce.

— N-ar trebui să ții tacâmurile așa, spusese Mari, tachinându-mă.

— Așa cum?

— Așa ca și cum ai schia, iar cuțitul și furculița ar fi bețele tale de schi.

— A, da?

Mari râsese.

Se părea că părinții mei nu se deranjaseră niciodată să mă învețe cum trebuie să țin tacâmurile. M-am asigurat c-am învățat bine lecția, pentru data viitoare când voi lua masa cu iubita mea. Totuși, de atunci n-am mai fost niciodată invitat la masă și de fiecare dată când mergeam acolo s-o iau pe Mari sau doar s-o vizitez, simțeam întotdeauna o anumită răceală dinspre părinții ei. Cecilie, mai ales, era foarte rezervată.

— Tu și Mari erați diferite, i-am spus Idei, în timp ce mergeam alături de ea, împingându-mi bicicleta.

Mari nu era deloc interesată de blogging sau modă; era serioasă în privința îndatoririlor școlare și știa deja ce voia să facă cu viața ei. Se pare că cea mai mare îngrijorare a Idei era cum să se îmbrace și dacă hainele respective o făceau să pară destul de sexy.

— Cum adică, diferite?

Am încercat să găsesc cuvintele potrivite – unele care nu păreau condescendente sau lipsite de respect.

Ida mi-a sărit în ajutor.

— Cred că suntem. Sau… cred că *eram*. Dar nu e un lucru bun? Să fii

complet diferit și totuși să-l placi pe celălalt?

M-am gândit o clipă la prietenii mei. Dintre noi toți, doar eu jucam fotbal. Fredrik era singurul copil la părinți și era foarte răsfățat. Kaiss era musulman credincios. Oskar era schior de fond.

Dap, era un lucru bun.

— Așa că zi-mi, am început, ce făceați voi în ultimul timp la liceu?

— De ce vrei să știi?

— Mă interesează ce făcea Mari în ultimele zile…

Ida se gândi o clipă.

— Studiam *Strigoii* la literatura norvegiană.

— Ibsen.

— Da, cred că ăsta era numele tipului.

Ida își dădu ochii peste cap.

— Atâât de plictisitor!

Am zâmbit.

— Făceam ceva rahaturi la gramatică în limba engleză. Ne luam probe de sânge și chestii d-astea la biologie. Probe de sânge una alteia. Grețos!

Mi-am amintit că făcusem aceleași ore anul trecut. Chiar îmi plăcuse.

Curând am ajuns acasă la Mari. Am respirat adânc și am încercat să-mi fac curaj. Așa cum spusese Ida mai devreme, mai bine să terminăm odată.

După ce am sunat la ușă, ne-a deschis o femeie pe care n-o mai văzusem.

— Bună ziua! Mă întrebam dacă părinții lui Mari sunt acasă? Sunt Ida – cea mai bună prietenă a lui Mari.

— Sigur, spuse femeia, înainte de a-mi arunca o privire lungă, ca și cum se întreba ce căutam și *eu* acolo.

Dacă nu știa deja cine sunt, n-aveam să-i spun.

— Frode nu e acum aici, dar mă voi interesa dacă Cecilie vă poate primi. Așteptați o clipă.

Femeia închise ușa. Ida și cu mine am schimbat o privire. Niciunul dintre noi nu știa la ce să se aștepte. Auzisem unii oameni spunând că pierderea unui copil era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Că era imposibil să-ți imaginezi durerea, doar dacă ai trăit-o chiar tu.

Am așteptat câteva minute, apoi ușa s-a deschis din nou. Cecilie stătea acolo, în fața noastră. Întâi n-a avut ochi decât pentru Ida, apoi i-au dat lacrimile. După aceea a început să suspine, la fel și Ida. S-au îndreptat una

spre cealaltă și s-au îmbrățișat un minut sau chiar mai mult. Se părea că amândouă se agățau una de cealaltă cu îndârjire, plângând și îmbrățișându-se. Eu stăteam acolo în fața casei, pe ultima treaptă, neștiind unde să mă uit sau ce să fac.

Când se desprinseră din îmbrățișare, Cecilie îi șterse Idei lacrimile de pe obraji și-i aranjă o șuviță rebelă pe după ureche.

Apoi mă văzu.

Și totul se schimbă.

O împinse deoparte pe Ida. Tristețea copleșitoare făcu loc unei furii oarbe, care părea să crească în fiecare secundă. Se chinui să-și găsească cuvintele, în timp ce se holba la mine. Ca un boxer care așteaptă să sune clopoțelul la sfârșitul unei runde de box. Voiam să spun ceva, să găsesc cuvintele potrivite pentru a calma durerea pe care o vedeam în ochii ei. O durere pe care credea că eu i-o provocasem.

Cecilie se uită cu groază la mine, apoi la Ida – ca și cum nu înțelegea cum Ida – *Ida* – ar fi putut s-o trădeze astfel.

— Cecilie. Eu nu…

— Du-te! spuse ea, cu vocea tremurândă. Doar pleacă! Amândoi. Dispăreți de aici!

— Cecilie, încercă să-i explice Ida, dar mama lui Mari îi aruncă o privire la fel de aspră precum cea pe care mi-o adresase mie.

Ida își ridică mâinile împăciuitoare și coborî scările.

— Plecăm. Am vrut doar să…

Se stăpâni să continue. Mama lui Mari îmi mai aruncă o privire plină de ură. Apoi intră în casă și trânti ușa.

41.

ACUM

Am nevoie la toaletă, dar știu că mai e mult până la finalul interogatoriului. Alung gândul departe.

— Serios, spune procurorul Håkonsen. Ce te așteptai să se întâmple? Îți imaginai că mama lui Mari te va primi cu brațele deschise? Nu credeai că auzise zvonurile?

— Recunosc, a fost o tâmpenie. Dar căutam răspunsuri și chiar am crezut că Cecilie poate mă putea ajuta.

— Chiar și în momentul ei de durere?

— Păi, da. Și am simțit că era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

— Cel mai bun lucru pe care-l puteai face, repetă domnișoara Håkonsen, de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Știu că pare o prostie, dar sperasem că se va uita în ochii mei și va *vedea* că nu i-aș fi putut ucide fiica.

— Sună cam naiv, dacă mă întrebi.

— Acum îmi dau seama. Dar atunci mă gândeam că dacă ar putea doar să mă vadă și să-mi vorbească, ar înțelege. Un criminal ticălos, cu sânge rece, n-ar fi putut merge la părinții victimei sale.

— Și acela nu erai tu.

— Nu, nu eram eu.

— Cum te-a făcut să te simți reacția ei?

Am oftat lung.

— De rahat. Scuze! adaug imediat. Sigur, am fost trist și rănit. Și puțin șocat, oricât de ciudat ar părea.

— Dar în ziua aceea, pentru tine șocurile erau departe de a se fi terminat, nu-i așa?

Îmi dau seama că se referă la Imo. Încuviințez și spun:

— Da, așa-i.

42.

ATUNCI

Ida și cu mine de abia dacă am scos un cuvânt la întoarcere.

— Vrei să intri? m-a întrebat ea când am ajuns iarăși în fața casei ei. Fac un smoothie excelent, dac-ai chef.

Tonul vocii ei sugera că întrebarea exprima mai mult decât simpla îngrijorare și nevoia de a fi cu cineva. Am încercat să-i descifrez privirea.

— Credeam că ai doar lapte și cola?

Ida îmi zâmbi.

— Altă dată, poate. Acum trebuie să mă duc acasă.

Ida mă înlănțui cu brațele și mă ținu așa multă vreme. Era atât de bine să primești o îmbrățișare! Și era atât de bine la pieptul Idei! Mirosea frumos și era moale.

— Mulțumesc că m-ai condus acasă! îmi șopti ea la ureche.

— Nicio problemă, am spus, îndepărtând-o cu blândețe. Mulțumesc pentru că ai venit cu mine în vizită la…

Am dat din cap spre drumul pe care tocmai venisem.

— Nu fi supărat pe ce-a spus Cecilie. E înnebunită de durere, de la ce s-a întâmplat.

Am încuviințat, deși nu știam cum să nu fiu supărat că eram considerat criminal, fără să am șansa să mă apăr.

— O, și încă ceva, spuse ea, tocmai când mă urcam pe bicicletă. Ai mei sunt plecați în seara asta, așa că m-am gândit să dau o mică petrecere – pentru unii dintre prietenii lui Mari. Și ai lui Johannes, adăugă ea repede. Dacă tu și prietenii tăi ați vrea să veniți, ei bine… sunteți bine-veniți.

Am ezitat.

— Nu este o petrecere în adevăratul sens al cuvântului, adăugă ea. Mai mult o reuniune… să vorbim despre ce s-a întâmplat și să ne petrecem timpul împreună.

— Mulțumesc! Mă voi gândi la asta.

Ida zâmbi – un zâmbet larg, frumos. Apoi intră în casă. Nu mai părea

tristă.

•

Am simțit aroma de brânză topită pe pâine prăjită chiar înainte de a intra în bucătărie. Uneori părea că mama nu mănâncă niciodată nimic, așa că am presupus că îl voi găsi pe fratele meu acolo, în bucătărie, pilit, cu ochii lipiți de ecranul telefonului mobil.

— Bună!

Vocea mamei era veselă și vioaie. M-am întrebat dacă există prin casă un pahar cu cuburi de gheață în el.

Înainte să ajung la ușa bucătăriei, am auzit lăbuțele lui GP zgâriind podeaua. Lătră și imediat ce-am deschis ușa, sări în sus de bucurie, dând din coadă. L-am mângâiat și i-am spus ce drăgălaș și iubitor era.

Tobias însă n-avea nimic. Stătea aplecat deasupra farfuriei de mâncare, purtând șapca de baseball cu cozorocul întors la spate. Plescăia zgomotos cu gura plină. Mama se sprijinea de blatul de la bucătărie, lângă el. Avea un zâmbet strălucitor și, da, un pahar în mână.

— Unde ai fost?

— Ici-colo. Mai avem brânză topită pe pâine prăjită sau curul ăsta cu grăsime a ras-o pe toată?

Am făcut semn spre fratele meu. El și-a ridicat capul și mi-a adresat un zâmbet exagerat, cu gura plină de mâncare.

— Dumnezeule, ești dezgustător!

— A mai rămas o felie, spuse mama și-mi arătă plita de pe aragaz. Pot să-ți mai fac, dacă vrei. Tobias, ai terminat de mâncat sau vrei să-ți mai fac și ție pâine prăjită cu brânză topită? Nu-i niciun deranj.

Fratele meu nu răspunse.

Stratul gros de brânză topită se întindea delicios pe pâinea prăjită. Am luat felia și am mușcat-o. Era perfect gătită, avea exact cantitatea potrivită de ketchup sub șuncă și puțin oregano presărat deasupra. Dumnezeule, ce bine era să mai mănânc ceva fără să simt că mi se întoarce stomacul pe dos!

Am mestecat, observându-l pe fratele meu câteva clipe. Acum era cu cel puțin un cap mai înalt decât mama. M-am întrebat cum îi merge. Dacă era fericit. Nu părea să-i pese că hainele îi erau adesea un pic murdare și mirosea a transpirație de la câțiva metri. Își trăia viața online, stând toată ziua în camera lui, jucând. Știam că vorbea cu prietenul lui Ruben aproape zilnic, dar habar n-aveam dacă avea alți prieteni – cu care să fi vorbit de

fapt față în față.

Ar trebui să ai grijă de el, m-am gândit. Ar trebui să-l scoți în oraș, să-l prezinți oamenilor. Dar nu era ușor. Să fac naveta dus-întors la Lillestrøm de câteva ori pe săptămână îmi lua mult timp. Și apoi mai erau Mari și colegii mei. Ziua avea doar douăzeci și patru de ore. Totuși, mă simțeam nasol pentru el. Și vinovat.

Mi-a sunat telefonul. Era Imo.

— Cum e? am zis.

— Even, începu el.

Era ceva tăios în vocea lui.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, brusc îngrijorat.

— Înainte de a mai spune altceva, acum este important să mă asculți. Poți face asta, Even?

Eram confuz. Imo nu vorbea niciodată așa.

— Da, desigur. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nu te agita, dar poliția vine glonț să mă vadă.

— Poliția? am exclamat. De ce?

Am simțit un nod uriaș cum mi se strânge în stomac.

— Nu este ceea ce pare. Dar știi mănușa din piele pe care-o caută poliția?

— Da…

Au trecut câteva secunde până când Imo vorbi din nou:

— Mănușa aia e a mea.

43.

– Imo, ce naiba vrei să spui?

Acum mi-era greu să mai respir. Am observat că mama și Tobias se întorseseră să mă privească.

— Ei bine, cel puțin cred că îmi aparține, continuă Imo. Tocmai am sunat la poliție să le spun.

— Și…?

Gândurile îmi erau împrăștiate peste tot.

— Ți-au fost furate sau ceva de genul?

— Probabil, a răspuns. Știu doar că le-am purtat înainte de concert, când am cărat clapele și tot restul în școală, și că nu le-am putut găsi mai târziu când plecam acasă. Nu știu dacă cineva mi le-a furat. Și nici nu le-am căutat atât de mult. Am crezut că le voi găsi a doua zi. În noaptea aceea, după concert, chiar voiam să ajung mai repede acasă.

Am așteptat să-mi povestească mai multe.

— Am crezut că e mai bine să fiu sincer și deschis cu poliția. M-am gândit că cel mai bine este să-ți spun și ție, în caz că zvonurile circulă repede. Știi cum merg lucrurile aici.

Da, chiar știam bine.

— Nu-ți face griji, campionule! Totul va fi bine.

— Să sperăm.

— Este. Va fi.

După ce-am închis telefonul, i-am pus la curent pe mama și pe Tobias cu povestea lui Imo. Tobias își termină de băut paharul de lapte și apoi urcă la etaj, fără să spună o vorbă, în timp ce mama păru să se retragă – undeva departe, în mintea ei. Ochii își pierduseră strălucirea și avea o privire îngrijorată.

— Vreau să știu ceva, i-am zis.

Avu nevoie de un moment sau două pentru a-și da seama că-i vorbeam.

— Hm?

— Când ai plecat de la liceu în noaptea aia, după concert?

Mama mă privi, nedumerită.

— Am plecat imediat.

— Te-ai dus direct acasă?

Prin „acasă” voiam să spun apartamentul lui Knut.

Păru să înțeleagă.

— Mhm…

— La ce oră ai ajuns acolo?

— Nu știu. Nu m-am uitat la ceas. De ce întrebi?

— Ai mers singură acasă?

— Da. Ce-i asta? De ce mă simt brusc ca și cum aș fi interogată?

Nu știam cum să-i răspund, așa că am spus doar:

— Doar mă întrebam.

Ea pufni.

— Într-o bună zi, o să ajungi un polițist excelent.

M-am întrebat dacă Yngve Mork vorbise deja cu ea sau dacă ea se oferise să meargă la secția de poliție. Eram gata s-o întreb, dar mama bău dintr-o înghițitură restul de băutură pe care-l mai avea în pahar și se întoarse să-și pregătească alta.

•

Când Oskar sună la ușă puțin mai târziu, mama zâmbea din nou. Îmi dădeam seama că e cherchelită. Pe hol, îl întâmpină cu un zâmbet larg pe cel mai bun prieten al meu.

— Oskar! strigă ea. Ce mă bucur să te revăd! Ce mai faci?

I-am aruncat o privire rapidă care spunea „nu exagera, mamă”, dar ea în mod clar n-a înțeles aluzia. Voia să știe ce intenționam să facem acum, ce planuri aveam pentru mai târziu. Nu știu de câte ori am spus „mamă” cu o voce tăioasă, dar asta n-a oprit-o. În cele din urmă, am reușit să-l trag pe Oskar departe de ea și să coborâm în camera mea.

Timp de aproximativ o oră, am mâncat chipsuri și am jucat Call of Duty. Mă simțeam foarte bine să fac din nou ceva normal și obișnuit. Am stat totuși departe de conversațiile de chat de pe grup, deoarece nu voiam să comunic cu nimeni.

Telefonul lui Oskar sună după ce ne jucaserăm ceva vreme. Prietenul meu cel mai bun privi ecranul, dar hotărî să-l ignore.

— E mama mea, încearcă să se bage în seamă cu toate astea.

— Să se bage în seamă cu ce?

Oskar oftă adânc.

— Cu tot ce s-a întâmplat, ea… ea crede c-ar trebui să rămân acasă.

— I-e teamă.

— Da, și…

Mă privi repede, apoi se întoarse la monitor.

Mama lui se teme de *mine.* Se teme că i-aș face ceva fiului ei.

Nu-mi venea să cred. Dar, din nou, nici n-o puteam condamna. Potrivit multor oameni din Fredheim, eram capabil de o triplă crimă. M-am gândit o clipă la lucrurile pe care le spusesem prietenilor mei mai devreme în cursul zilei – oricine este capabil să fie criminal. Oare chiar era adevărat? Oare mama mea, de exemplu, ar putea ucide? Oskar ar putea? Eu aș putea?

Chiar nu știam.

Și, probabil, asta mă speria cel mai mult.

44.

Cea mai mare sală de conferințe a Centrului de Arte din Fredheim era dotată corespunzător pentru o anchetă a poliției. O tablă albă, magnetică, pixuri de diferite culori, un proiector, monitoare și, cel mai important, un aparat de cafea care înghițea capsule de felurite dimensiuni și tării și care avea nevoie doar să fie umplut cu apă din când în când.

Yngve Mork își adunase detectivii în jurul unei mese mari. Stătea la un capăt al mesei, privind o mulțime de cești de cafea, sticle cu apă, telefoane mobile, notesuri, chei de contact și alte mănunchiuri de chei, toate aparținând unui grup de oameni care îl așteptau să preia conducerea. Se uita la femei și bărbați pe care nu-i cunoștea, agenți și detectivi transferați din secțiile lor de poliție, departe de alte probleme urgente. Aici, de o zi și jumătate, un văduv îndurerat de șaizeci și trei de ani pe care nu-l mai întâlniseră până acum le tot spunea ce au de făcut. Era o adevărată provocare pentru toți. Pentru Yngve, era prima dată când avea în subordine o echipă atât de mare.

— Este aproape ciudat, începu el cu un zâmbet atent. Lucrăm împreună de treizeci și șase de ore și ceva și acum este prima oară când ne adunăm cu toții în aceeași sală pentru mai mult de treizeci de secunde.

Tonul său jovial – ideea lui Åse – nu se bucură de succesul scontat.

— Aș dori să le mulțumesc tuturor și fiecăruia în parte pentru eforturile depuse până acum. Au fost impresionante. Dar mai sunt multe întrebări care necesită răspunsuri, așa că m-am gândit să le parcurgem pe rând. Probabil a vorbi despre ele ne va ajuta să vedem lucrurile mai clar.

Unii detectivi se aplecaseră înainte.

— În regulă, mai întâi despre Mari Lindgren și Johannes Eklund, continuă Yngve. Ann-Mari Sara de la Kripos e cât se poate de sigură că Mari a fost prima victimă. Moartea ei diferă, de asemenea, de celelalte, pentru că ea a fost ucisă într-un mod non-violent – dacă putem folosi acest termen. Vreau să spun că Mari a fost strangulată prima. Apoi, cineva a încercat s-o resusciteze, ceea ce indică remușcare. Criminalul avea cu ea o relație apropiată, probabil? Acum, o mulțime de oameni din acest oraș *par*

să știe că Even Tollefsen e criminalul, pentru că fusese iubitul ei. Cu alte cuvinte, ei cred că a fost un act de gelozie. E posibil ca Johannes Eklund să fi devenit o victimă pentru că a fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Probabil a văzut ce s-a întâmplat și, pentru a evita ca adevărul să iasă la iveală, a trebuit să moară. Ca soluție alternativă, e posibil să fi fost implicată și gelozia. Johannes și Mari deveniseră apropiați?

Yngve căută privirea Theresei Kyrkjebø. Ea și ceilalți detectivi păreau atenți la ce vorbește.

— Însă Even neagă vehement că ar fi fost la liceu în noaptea aia, deși câțiva martori susțin contrariul. Unul dintre ei este Børre Halvorsen, adolescentul de șaisprezece ani care a fost găsit mort, cu craniul pe jumătate zdrobit, sub podul de cale ferată.

— *Nemilos* îi spuse Åse. *Nu era nevoie.*

Yngve regretă imediat cuvintele alese și observă expresia surprinsă de pe fețele unor detectivi. Își drese vocea și hotărî să continue.

— Se poate sugera că observarea lui Even de către Børre a fost un motiv posibil pentru a-l omorî. Dar Even are un alibi pentru noaptea respectivă. Și, dacă e să credem că observarea lui propriu-zisă e un motiv, asta ar însemna că și ceilalți martori care susțin că l-au văzut pe Even la liceu în noaptea aceea ar putea fi în pericol. Însă eu cred că nu li se va întâmpla nimic.

— Întrebare, spuse unul dintre agenții de poliție din sala de conferințe.

Era Davidsen, tipul din Lillestrøm care vizionase înregistrările surprinse de camerele de supraveghere. Își înclinase scaunul puțin mai în spate, astfel încât se sprijinea doar pe două picioare.

— Avem cuvântul altcuiva în afară de acest tip, Emo, că Even într-adevăr și-a petrecut noaptea la ferma de porci în timpul asasinării lui Børre Halvorsen?

— Imo, îl corectă Therese.

— Nu, n-avem, zise Yngve. Dar…

— Ceea ce întreb e dacă e demn de încredere, continuă agentul de poliție. Vreau să spun, chestia asta cu mănușile care-i dispar, cu portarul care-i lasă ușa deschisă în cealaltă parte a clădirii liceului și tot restul. Suntem 100% siguri că Imo spune adevărul?

— Este greu să fii 100% sigur de orice. Dar îl cunosc bine pe Imo. E un om bun și a făcut mult bine pentru această comunitate în ultimii douăzeci și

cinci de ani.

— Asta n-ar trebui să însemne nimic.

— E adevărat, dar din câte știu, el nu are obiceiul să mintă. Și ce motiv ar avea să-i dea lui Even un alibi fals?

— Motivul clasic, continuă detectivul. Să-și acopere nepotul.

— Așadar, spuneți că Imo știa că Even îi omorâse pe Mari și pe Johannes și, știind asta, a crezut că e în regulă să curme o altă viață? „Ține-o tot așa, fiule, te voi acoperi și data viitoare?"

Detectivul nu răspunse și nimeni altcineva nu comentă.

— Even era încă beat când l-am trezit aseară, continuă Yngve. Mi-e greu să cred că un adolescent aflat într-o astfel de stare de ebrietate s-ar fi putut îndrepta neobservat, la miezul nopții, spre Podul Fredheim – parcurgând un drum de opt kilometri. Ca să nu mai vorbim despre faptul că ar fi trebuit să se și întoarcă. În total, șaisprezece kilometri. În toiul nopții.

Din nou, în sala de conferințe urmă un scurt moment de liniște.

— A fost doar o întrebare, spuse în cele din urmă Davidsen.

— Și întrebările sunt bune, răspunse Yngve cu entuziasm. Așadar, putem să ne gândim cu atenție la acest lucru, pentru a lua o decizie. Și nu trebuie să excludem faptul că uciderea lui Børre Halvorsen s-ar putea să nu fie deloc legată de celelalte două. Se știa că în ultimii ani el mâzgălise cu graffiti o mulțime de case și clădiri din zonă. Cu siguranță supărase mulți oameni.

— Este îngrozitor, spuse Vibeke Hanstveit. Să omori în bătaie un adolescent de șaisprezece ani pentru niște vopsea.

— Nu sunt de acord cu tine în această privință, continuă Yngve. Ceea ce înseamnă că trebuie să găsim motive pentru toate crimele. Și, pentru că Mari a fost omorâtă prima, cred c-ar fi o idee bună să ne concentrăm mai întâi asupra ei. Măcar până când vom ajunge într-un punct mort. Uf, nu era un joc de cuvinte!

Știa că Åse se va încrunta, dar și-o scoase repede din minte.

— Dacă putem găsi motivul crimei ei, cred că celelalte piese se vor așeza perfect și misterul va fi dezlegat. Așadar, să vorbim despre Mari.

Yngve convinse imediat grupul operativ să acționeze rapid și să urmărească etapele pe care Mari le parcursese pentru a afla mai multe despre accidentul de mașină care pusese capăt vieții lui Jimmy Tollefsen. Yngve adăugă că recitise cu atenție raportul întocmit după accident, dar nu

găsise nimic în neregulă.

— Mașina n-avea nicio problemă și el n-avea pic de alcool în sânge. Totul sugerează că povestea Susannei Tollefsen se confirmă: Jimmy a avut un fel de criză. Și-a pierdut cunoștința. De aceea au derapat și au ieșit de pe carosabil.

— Dar avem doar cuvântul ei, nu?

Întrebarea veni din partea Theresei Kyrkjebø.

— Da, confirmă Yngve.

— Așadar, poate ar trebui să o aducem din nou la secție, susținu unul dintre ceilalți detectivi – un bărbat cu păr caramel și burtă mare.

Yngve se gândi că o interogase pe Susanne cu un deceniu în urmă. Trecuseră zile întregi până când ea putuse răspunde chiar și celei mai simple întrebări, în timp ce era tratată pentru o claviculă fracturată și alte câteva leziuni minore.

— A fost la concertul de la liceu în noaptea aceea? întrebă același detectiv.

Vibeke Hanstveit scoase o coală de hârtie pe care erau notate multe nume.

— Susanne nu pare să fi asistat la concert, spuse ea în timp ce o analiza. N-a venit la interogatoriu.

— Dacă a fost la concert și n-a venit, propun s-o aducem aici imediat, spuse Therese.

— Oricum voiam să stau de vorbă cu ea, precizează Yngve. Nimeni nu-și cunoaște fiul mai bine decât ea.

— Tot mai crezi că Even ar putea avea de-a face cu toate astea? întrebă Vibeke Hanstveit.

— Nu știu. Asta aș vrea să aflu. Și aș vrea s-o mai întreb pe Susanne și despre accidentul de mașină. Există vreo posibilitate să fi avut vreun motiv s-o omoare pe Mari? Mari urma să scrie un articol despre accident, dar ăsta nu e un motiv să omori trei adolescenți. Doar dacă, desigur, Mari aflase ceva care nu fusese descoperit în urmă cu un deceniu. Ceva care sugerează că Susanne ne-a mințit. Totuși, mi-este foarte greu să cred că Mari ar fi putut descoperi ceva.

— De ce? întrebă Hanstveit.

— De exemplu, Mari nu văzuse nicio dovadă fizică. N-am impresia c-ar fi discutat cu Susanne despre accident sau poate chiar n-au discutat deloc –

deși Mari se întâlnea cu fiul ei.

În sala de conferințe se așternu un moment de tăcere.

— Mă voi duce acasă la Susanne după ședință. Între timp, să analizăm și alte motive posibile. Să le auzim pe toate. Nu există idei stupide. Nu există gânduri prostești.

Yngve îi studie din priviri pe membrii grupului operativ.

— Haideți! Trebuie să fi fost *ceva* care să vi se fi părut ciudat sau dubios.

— Poate că altcineva era fixat pe Mari, sugeră unul dintre detectivi – o femeie cu părul lung și drept. Poate credea că Mari era din nou disponibilă după despărțirea de Even, care aparent fusese făcută publică. Dar ea l-a respins și, atunci, el a reacționat furios.

Yngve se gândi la ipoteza asta.

— Ipoteza asta ar sugera că cineva ar fi avut timp să se dea la ea în câteva minute cât i-au trebuit lui Johannes Eklund să iasă din sala de muzică, să coboare cu prietenii săi, să-și dea seama că-și pierduse telefonul, apoi să revină după el. Nu cred că i-ar fi luat foarte mult.

— *Există* astfel de oameni, argumentă ea, care trec direct la subiect. Fără niciun preambul.

Din nou, în sala de conferințe se așternu tăcerea. Nimeni nu părea să-i susțină ideea.

— Bine. Să ne îndepărtăm puțin de motivul crimei.

Îi întrebă dacă reușiseră să-l identifice pe tipul care intrase în liceu pe ușa principală la ora 22:49, dar nu ieșise tot pe acolo.

— Am vorbit cu grupul de fete aflat pe afară în acel moment, spuse un alt detectiv. Nu-l observaseră.

Yngve se gândi la tatăl lui Mari, de care încă nu reușise să dea. Absența sa din oraș – absența de lângă soția sa imediat după ce uciderea fiicei lor – începea să pară din ce în ce mai suspectă.

— Dar știm ce făcea Børre Halvorsen între concert și moartea sa? Știm ce punea la cale, pe lângă faptul că nu mergea la liceu?

— Am vorbit cu tatăl lui mai devreme, spuse Therese. Habar n-avea pe unde fusese Børre.

— Doamne, *niciunul* dintre părinții săi nu avea niciun fel de control asupra acestui copil? întrebă Hanstveit.

— Bietul puști! spuse unul dintre detectivi.

Therese își strânse buzele și clătină ușor din cap, înainte să-și mângâie pântecul.

— Vecinii care locuiesc în apropierea podului de cale ferată, continuă Yngve. Ne-au dat informații?

Bărbatul cu părul de culoare caramel tuși în pumn.

— Acolo nu există multe locuințe cu vedere directă spre pod, deci nu, nu chiar.

— Există o cameră de supraveghere la gară, spuse Therese. Am solicitat filmarea, dacă există, dar încă n-am primit niciun răspuns.

Yngve se luă cu mâinile de cap.

— Cum stăm cu cutia pentru microfoane?

— Deocamdată nimic sigur, răspunse Davidsen.

— Bine, spuse Yngve și începu să se plimbe în jurul mesei. Prioritatea numărul unu: găsiți-l pe tipul care apare în filmările surprinse de camerele de supraveghere și întrebați-l ce făcea acolo. Apoi: aflați cât mai multe despre viața lui Mari – hobby-urile ei, prietenii ei –, trebuie să existe ceva ce-am scăpat din vedere. La fel și pentru Børre Halvorsen. Avem nevoie de o listă a persoanelor care au comunicat cu el între momentul crimelor de la liceu și până când el însuși a fost omorât.

Unii dintre ofițerii de poliție își luau notițe.

— Mai are cineva ceva de adăugat? întrebă Yngve.

Nimeni nu vorbi.

— OK. Atunci, la treabă!

Åse rămase în sală în timp ce grupul operativ ieșea. Era de părere că Yngve se descurcase bine.

— Nu știu ce să spun, îi zise el.

— Ce să spui?

Yngve se întoarse să se uite la Hanstveit. Ea stătea în cadrul ușii, privindu-l.

— Hm?

— Spuneai ceva.

— A, da?

— Da.

Yngve încercă să glumească.

— Sunt un om bătrân, spuse el zâmbind cu grijă. Vorbeam singur.

45.

Când am sunat la ușa Idei, Oskar și cu mine auzeam muzica dinăuntru.

Elise ne deschise ușa.

— Even!

Era deja beată.

— Intrați!

Suspiciunea evidentă de la începutul zilei dispăruse. M-am întrebat dacă Ida discutase cu ea despre mine. Elise mă luă de braț, fără să-i adreseze niciun cuvânt lui Oskar. În urma ei rămase un amestec ciudat de parfum și alcool. Parcă Ida spusese că nu e o petrecere în adevăratul sens al cuvântului.

Înăuntru erau oameni peste tot. Mă așteptam să o văd pe Mari stând pe canapea, privindu-mă pe furiș. Singurele priviri de care aveam parte erau furioase, suspicioase. Dar nimeni nu mi-a spus nimic. Am încercat să mă relaxez.

Eu și Oskar îi căutam pe Fredrik și Kaiss, când apăru Ida. La fel ca Elise, mă strigă. Am observat că mai mulți invitați din living se întoarseră spre noi. Dar asta n-o împiedică pe Ida să-și încolăcească brațele în jurul meu, fără să-mi lase altă alegere decât să-i accept îmbrățișarea.

Ida mă îmbrățișă strâns și-mi șopti:

— Mă bucur c-ai venit!

Vocea ei îmi străpunse creierul care deja bubuia din cauza melodiei ritmate ce-mi displăcea. M-a cam supărat faptul că Ida m-a sărutat pe obraz, dar am zâmbit și am încercat în zadar să nu mă îmbujorez de emoție. Din nou, am observat câteva priviri ațintite asupra mea. În mod clar, oamenii considerau ciudat comportamentul Idei.

— Unde sunt părinții tăi? am întrebat.

Oare există întrebare mai bună pentru a strica o petrecere?

— Azi este aniversarea nunții lor. Sau ceva de genul. Au ieșit la cină în oraș. Au promis că se vor întoarce târziu.

Să sperăm că nu! m-am gândit. Am încercat să-mi imaginez cum va arăta casa în câteva ore. Ida dansa – pe jumătate singură, pe jumătate cu mine.

Încă mă mai ținea de mână.

— Haide! Să-ți aduc ceva de băut.

Nu așteptă un „da” sau un „nu”, ci doar mă trase după ea. M-am gândit la GP. Așa se simțea și el, târât în lesă tot timpul.

Muzica nu era la fel de tare în bucătărie, dar acolo se afla o gașcă de adolescenți stând în picioare în jurul unui aparat care bâzâia și zbârnâia. Unul dintre băieți – pe care nu-l cunoșteam – m-a privit rânjind. Am hotărât să-l ignor.

— Facem smoothie-uri, zise Ida. Fac smoothie-uri demențial de bune.

— Așa am auzit.

Pe blatul din bucătăriei era un blender înalt, din sticlă, cu multe fructe, iaurt, suc și alcool. Ida mă trase spre ea și începu să arunce în blender kiwi, banane, căpșuni și avocado. Apoi turnă suc. Era gata să deschidă și o sticlă de vodcă, atunci când i-am spus:

— Fără alcool pentru mine, te rog.

— Ei, hai! Nu-mi tăia cheful!

Apoi turnă vodcă, ca și când ar fi fost apă, și porni blenderul. Zgomotul fu absorbit de râsetele și muzica din living. M-am întrebat cum onorează petrecerea asta memoria lui Mari și a lui Johannes – dacă cineva se gândea la ei chiar acum. Ida lăsă blenderul să-și facă treaba timp de aproximativ treizeci de secunde, apoi turnă pasta albicioasă verzui-roșcată într-un pahar și mi-l întinse.

— Câte smoothie-uri ai băut până acum?

— De ce întrebi, *tati*?

I-am oferit un zâmbet timid.

— Gustă-l!

Am făcut așa cum mi-a spus și am decis că „demențial” e, de fapt, cel mai bun mod pentru a-i descrie smoothie-ul. Combinația dintre fructe și vodcă era ciudată, inițial dulce și delicioasă, dar apoi urmată de un gust de cuie și otravă. Am luat doar o înghițitură, de dragul aparențelor.

— Foarte bun.

— Hei, salve!

Vocea lui Fredrik răzbătu prin zgomotul din spatele meu.

M-am întors și ne-am salutat în stilul nostru caracteristic.

— Unde este Kaiss?

— Trebuia să meargă la ora de trombon, spuse Fredrik.

— Trombon?

— Da, a început să cânte la trombon.

Am încercat să-mi imaginez. Kaiss. Trombon. În loc de petrecere.

— Faci mișto?

— Nu, și-o trage singur.

Fredrik s-a prefăcut că mișcă brațul înainte și înapoi.

— Ei bine, mai aproape de atât n-o să ajungă de-o muie, am spus.

Am râs cu toții. Am observat că Ida îmi arunca ocheade insistente. Am mai luat o înghițitură de smoothie cuie-și-otravă. Ceilalți băieții deja și-l terminaseră pe al lor.

Cineva din camera alăturată o chemă pe Ida. Se repezi afară.

— Nu pleca nicăieri! spuse ea înainte de a ieși, aruncându-mi o privire severă.

Mi-am ridicat mâinile împăciuitor. Oskar și Fredrik au făcut același lucru. Apoi le-am lăsat în jos, pe rând.

— Am nevoie de aer.

Am ieșit pe treptele din fața casei. M-am uitat în jur și am golit trei sferturi din paharul cu smoothie în stratul de flori.

— Mulțumesc și noapte bună! le spuse Fredrik florilor, punându-și *snus* sub buza superioară.

— Ceva ajutor? întrebă Oskar.

Nu eram sigur ce vrea să spună.

— Vrei s-o țin pe Ida departe? continuă el.

Am pufnit și am făcut o față care spunea: „Oskar, idiotule!”

— E doar beată.

Ne-am întors înăuntru. În timp ce ceilalți au continuat să-și toarne pe gât smoothie-urile Idei cu gust de cuie, eu am băut cola. După aproximativ o oră, a trebuit să merg la toaletă. Ieșind din toaleta de la etaj, am văzut-o pe Ida în fața ușii. Nu o mai văzusem de ceva vreme. Presupusesem că zăcea pe undeva, dormind inconștientă, pe jumătate înecată în propria-i vomă, dar ochii îi erau surprinzător de vii și concentrați. Mi s-a părut că vor să mă înghită în timp ce se mișca încet spre mine ca o panteră care se apropie de prada sa.

— Hei!

Vocea îi era blândă și senzuală. Seducătoare.

— Mari a fost o norocoasă. Dar, de obicei, obținea ceea ce-și dorea.

Făcu încă un pas. Acum era chiar în fața mea.

— Întrebarea este: *tu* ai primit ce ți-ai dorit?

Îmi puse o mână pe piept. O lăsă să se odihnească acolo o vreme, înainte de a o lăsa să alunece în treacăt peste mușchii mei abdominali. Privindu-mă în ochi tot timpul.

Am clipit.

Am înghițit în sec.

M-a sărutat, ca-ntr-o doară.

— Pun pariu că nu ți-a făcut asta, mi-a șoptit.

Mâna ei începu să se joace cu cureaua mea. Cu cealaltă, deschise ușa de la toaleta din spatele meu. Apoi mă împinse înăuntru.

— Ida…

— Sss…

Aveam cureaua desfăcută. Ida mă împinse cu blândețe la început, apoi din ce în ce mai brutal.

— Nu-i periculos.

Periculos, nu. Dar…

Ida își apăsă insistent mâna pe prohabul meu. Simțeam mirosul de alcool în răsuflarea ei. Acum eram în toaletă. Cadă și duș, o podea suficient de mare pentru dans. O oglindă uriașă. Ida încuie ușa din spatele nostru.

— Ida, am zis din nou.

— Nu spune nimic! șopti ea în timp ce mă privea. Nu-i nevoie să spui nimic. Nimeni nu trebuie să știe.

Am fost obligat să recunosc că totul se dovedise a fi greșit.

Nu că Ida nu era frumoasă. Era. Era superbă. Și Dumnezeu știe că avusesem fantezii în care o fată superbă îmi face exact asta, în toaletă. Dar tot ce vedeam era Mari – ochii, mâinile, părul ei – și acel mesaj idiot pe care mi-l trimisese, cel în care eu eram cel mai bun și tot restul, dar că nu mai putea fi cu mine. Am bănuit că Ida și-a dat seama unde mi-era gândul, pentru că s-a întrerupt brusc.

— Așadar… Mari te putea avea, dar… eu nu?

Am rămas acolo urmărindu-i schimbarea din ochi, de la un moment în altul. Gata cu seducția. Gata cu pofta.

— Ida, eu…

— Nimeni nu-mi spune nu.

Nu știam ce să zic.

— O să regreți.

Am încercat să mă gândesc la ceea ce trebuie să spun, ceva ce-ar putea rezolva problema care tocmai fusese creată, dar nimic nu părea-n regulă.

— Îmi pare rău, a fost tot ce am putut zice.

— Ieși afară!

— Ida. Nu…

— Doar ieși ÎN PIZDA MĂ-TII AFARĂ!

Țipătul ei a fost atât de puternic, încât am crezut că cineva l-ar putea auzi, chiar dacă muzica încă bubuia jos. Mi-am strâns cureaua și m-am grăbit să ies. Dar nu mi-a plăcut ceea ce văzusem în ochii Idei când țipase. M-a înspăimântat.

46.

Susanne văzuse sms-urile primite, dar le ignorase. Nu avea nimic de declarat poliției – declarase totul cu un deceniu în urmă, în interogatorii repetate, iar și iar. În timp ce traversa cea mai dificilă perioadă a vieții ei. Nu mai avea absolut nimic de adăugat. Sfârșit.

Dar când îi observă mașina intrând pe alee, nu știu ce să facă. Lăsă jos paharul cu băutură, apoi se răzgândi, îl luă iar în mână și-l bău dintr-o înghițitură, simțind acea căldură minunată în piept. Respiră adânc, gândindu-se la ce avea să spună, la cum avea să se descurce. Cum se va ocupa de el.

Decise să-l întâmpine pe ticălos în pragul ușii.

— Deci *ești* acasă, spuse Yngve Mork în timp ce urca treptele verandei.

— Îmi pare rău, spuse ea cu un zâmbet care părea la fel de artificial ca un brad de Crăciun din plastic. Tocmai eram gata să sun.

— Pe bune? Ocupată?

— Ei bine, da. Într-un fel. Am avut multe de făcut… și m-am gândit la multe în ultima vreme.

— Cunosc sentimentul. Îți pot răpi două minute din timp?

Susanne se gândi o clipă.

— Le voi recupera vreodată?

Yngve râse.

— Probabil că nu. Totuși, trebuie să vorbesc cu tine.

— Ei bine, de ce n-ai spus așa?

Nu primi niciun răspuns.

— Pot intra?

Susanne așteptă încă o clipă înainte de a-i deschide larg ușa.

— Nu te deranja să te descalți! Aici este deja murdar.

— Nu te prosti! Bocancii mei sunt la fel de murdari precum… ei bine, hai să spunem doar că sunt foarte murdari.

Susanne era gata să protesteze din nou. De ce, chiar nu știa – ura podelele murdare. Întotdeauna era dură cu băieții când ei intrau încălțați. Îl privi pe Mork desfăcându-și șireturile și așezându-și bocancii unul lângă celălalt. Cu grijă. Bune maniere, se gândi ea. Deci așa arătau.

— Domnule inspector-șef de poliție, ce pot face pentru tine de data asta?

Încercă să pară primitoare, dar nu crezu că o va scoate la capăt.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre… Ne putem așeza undeva, te rog? Bucătăria ta, de exemplu, e foarte frumoasă. Am vorbit ieri acolo cu fiul tău.

— Sunt sigură că e-un dezastru.

— Sunt sigur că e bine.

— Păi, să nu spui că nu te-am avertizat!

Susanne intră prima, îndepărtând câteva pahare și farfurii împrăștiate, înainte de a-i arăta un scaun și a-l invita să ia loc.

— Pot să te servesc cu ceva? Cafea? Ceai? O băutură, poate? O, am uitat. Ești în timpul serviciului.

— Da, spuse el zâmbind. Și nu e nevoie, mulțumesc!

— Cum dorești.

Ea își turnă un pahar cu apă de la robinet, înainte de a se așeza la masă, în fața lui. Își dădu seama că-și frământă degetele, așa că se opri.

— Și, cum merg treburile?

— Sunt super, spuse ea, regretând imediat alegerea cuvintelor.

Nu era adolescentă. Nu era Tobias.

— Și sunt cam ocupată, așa că…

— În regulă. Cât de bine ai cunoscut-o pe Mari Lindgren?

Întrebarea o luă prin surprindere. Se gândi la Cecilie o clipă, apoi și-o alungă din minte.

— Am vorbit cu ea doar de câteva ori, recunoscu Susanne. În treacăt. Deci nu, n-o cunoșteam deloc.

— Ai vorbit, întâmplător, cu ea luni noapte?

— Nu, am plecat cu toți ceilalți imediat după concert.

El o privi lung o clipă.

— Deci ai fost la concert?

— Tocmai ți-am spus că da.

— De ce nu ne-ai spus?

— Hm?

— I-am rugat pe toți cei care au participat la concert în noaptea aceea să dea declarații. Să ne contacteze. Poate ai văzut ceva important.

— Nu știam.

— Nu știai?

Nu mă crede, se gândi Susanne.

— Nu, răspunse ea ferm. Nu știam. Aveam destule pe cap, așa că…

Se întrerupse. *Înțelesese* strigătul de ajutor al lui Mork. Doar că decisese să nu-l ia în seamă.

— În plus, așa cum ți-am spus, am plecat imediat după aceea. Nu văd cum aș fi putut prezenta *eu* vreun interes pentru anchetă?

Yngve nu știu cum să-i răspundă la întrebare. Așteptă o clipă înainte de a i-o adresa pe următoarea. Susanne se simți analizată. Invadată. Ca și cum el ar fi căutat ceva adânc în interiorul ei. Își simțea obrajii arzând. Sau probabil era doar băutura. Doamne, băuse destul de mult, nu-i așa? Spera doar că nu se vede. Că nu va spune ceva ce va ajunge să regrete.

— Te-ai dus direct acasă?

— Da.

Apoi ea râse.

— Ce este așa de amuzat?

— Even mi-a pus aceeași întrebare mai devreme.

— Da?

— Da, răspunse ea și-și dădu ochii peste cap. Micul domn polițist.

Mork păru să se gândească la asta.

— Înainte să moară, Mari scria pentru ziarul liceului un articol despre Even și Jimmy Tollefsen, continuă el.

Susanne simți o durere ascuțită în piept.

— A vorbit vreodată cu tine în acest sens?

— Nu.

— Ești sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură.

— Nu te-a întrebat nici despre accidentul tău de mașină?

Ea îl privi.

— Și de ce-ar fi făcut asta?

Ea-și auzi metalul din voce.

— Doar întrebam.

— Nu, răspunse ea repede și un pic prea tare. Nu m-a întrebat. Și te cunosc, continuă Susanne. Nu *doar* întrebi. Ce naiba are moartea lui Jimmy cu toate astea?

— Nu știu. Asta încercăm să aflăm.

— Domnule polițist, de ce nu-mi spui ce vrei să știi cu adevărat? Vrei să știi dacă am omorât-o? Asta este? Permite-mi să îți cruț timpul și să te

scutesc de deranj. N-am omorât-o eu. Crezi că sunt nebună? Crezi că sunt un diavol? Aș putea fi o mulțime de lucruri, domnule detectiv, dar nu sunt o criminală nenorocită.

O voce din capul ei voia să spună ceva, dar reuși s-o alunge. Totuși, înțelese că-i dăduse de gândit.

— Mai era și altceva?

Își îndreptă umerii și-și ridică bărbia.

— Ai plecat de la liceu însoțită?

Oftă adânc.

— Nu.

— Ce ai făcut azi-noapte?

Susanne pufni.

— Depinde ce înțelegi prin „azi-noapte”.

— Ce zici de miezul nopții?

— Eram la Knut.

— E vreo șansă să ne confirme?

Ea râse.

— Probabil că nu. Lucra, ca întotdeauna. Dar sunt al naibii de sigură că nu eram sub podul de cale ferată, omorând în bătaie un puști de vârsta fiului meu.

Yngve încuviință. Apoi așteptă o vreme, înainte de a se ridica.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, Susanne! Și chiar n-a durat mai mult de două minute.

— Mi s-a părut mult mai mult.

47.

– Stai să înțeleg, spuse Imo.

Stăteam la el în living. Eu aveam în mână un pahar de cola, iar Imo, o ceașcă de ceai. Era trecut de unșpe jumate, dar eram oricum, doar obosit nu.

— O tipă supersexy îți oferă servicii complete și tu… spui nu?

Am schițat un zâmbet în timp ce redam întregul incident în minte. Aveam nevoie să-l analizez, tocmai de aceea mă urcasem pe bicicletă și pedalasem până aici, după ce plecasem de la petrecere. Cu Imo puteam vorbi oricând despre orice.

Unchiul meu clătină din cap, sceptic.

— Când aveam vârsta ta, Even, era destul de greu și doar văd niște țâțe. Vorbim de Fort Knox. Încuiat și sigilat din cap până în picioare.

Am râs.

— Lucrurile sunt un pic diferite în zilele noastre, Imo.

— Doamne, ce n-aș da să am din nou șaptesprezece ani!

Luă o gură de ceai și-și încrucișă picioarele.

— Două chestii, spuse el ridicând degetul arătător. Unu, viața nu-ți oferă adesea multe cadouri care să constituie o sursă de satisfacție, atâta timp cât ai sânge în instalație. Acceptă-le. Cu ambele mâini. Oricând poți.

Am rânjit, apoi am început să râd.

— Doi.

Imo ridică un alt deget.

— Un domn nu spune niciodată nimic.

Acum era serios.

— Asta rămâne între tine și Ida. Chiar dacă experiența nu va dăuna niciodată reputației *tale,* nu-i la fel și pentru ea.

Știam la ce se referă. Bârfele se răspândeau rapid, mai ales într-un loc ca Fredheim. Ieșirea ei mă făcuse să mă întreb cât de adevărată fusese totuși prietenia dintre Mari și Ida. Era aproape ca și cum ar fi fost geloasă pe Mari, nu neapărat din cauza mea. Și dacă Ida *era* cu adevărat geloasă…

Nu, mi-am spus, oprind imediat gândul. Ida n-ar fi putut niciodată să-și

omoare cea mai bună prietenă. N-ar fi putut niciodată să fie complice la asasinarea lui Johannes. Sau a lui Børre, de altfel.

Sau ar fi putut?

Oamenii erau capabili de o mulțime de lucruri când erau destul de furioși.

— Even, există trei lucruri pe care nu trebuie să i le faci niciodată unei fete, spuse Imo.

În mod clar, asta era noaptea în care unchiul meu scotea nestemate de înțelepciune.

— Unu, nu răspândi zvonuri false despre o fată. E o răutate. Doi, ai o singură relație cu o fată la un moment dat. Și trei… Își ținu al treilea deget în aer și făcu o scurtă pauză psihologică, pentru efectul dramatic: N-o lovești. În niciun caz. Dacă un tip se ia de tine, îl pocnești. Dar nu pe o fată. Niciodată.

Am încuviințat.

— Toată viața ai trăit după aceste reguli, Imo?

— Da.

Luă o înghițitură de ceai.

— Mai ai multe de învățat, campionule.

Mâna îi tremura din nou.

— Cum te-ai înțeles cu poliția? l-am întrebat.

Toată seara nu mă gândisem decât la mănușa din piele a lui Imo.

— Păi… cred că a mers bine, spuse el. Încă îmi mai caută mănușa.

— Nu crezi că te suspectează de…?

— Nu, nu, răspunse Imo fără nicio ezitare. Deloc.

Zâmbi. Apoi se ridică în picioare.

— E târziu și mâine ai cursuri, nu?

Am încuviințat.

— Mama ta mă va omorî dacă va afla că ai stat aici la taclale până la miezul nopții.

Am ridicat privirea spre el.

— Spui asta mereu, nu-i așa?

— Ce anume?

— Maică-ta te va omorî dacă se întâmplă una sau alta.

— N-o crezi în stare? întrebă Imo și-mi făcu semn cu ochiul. Hai, pleacă acum! Du-te!

•

Afară era întuneric beznă când am plecat spre casă. Din fericire, drumul principal spre Fredheim era luminat. În timp ce mergeam cu bicicleta, m-am gândit la Ida și la țipătul ei sălbatic, dar apoi zgomotul unei mașini din spatele meu mi-a atras atenția. Traficul nu era neobișnuit, chiar și la acea oră, dar am observat că sunetul motorului era constant – nu se auzea apropiindu-se.

M-am uitat peste umăr. Mașina era la vreo sută de metri în spatele meu. Doar poziționile erau aprinse. Și avusesem dreptate, *ținea* ritmul cu mine. Distanța făcea să-mi fie greu să-mi dau seama ce fel de marcă era, mai ales că toate mașinile noi mi se păreau la fel. Dar cu siguranță era o mașină, nu o dubă sau un camion.

Am încetinit. La fel și mașina.

M-am oprit complet din pedalat. Mi-am pus picioarele în pământ.

Mașina s-a oprit și ea.

Am încercat să mă uit bine la șofer, dar parbrizul era întunecat. M-am gândit să mă întorc și să merg spre el, doar pentru a vedea ce s-ar întâmpla, dar am decis să nu. Prea riscant. În schimb, m-am urcat din nou în șa și am pedalat cât de repede am putut spre Fredheim. Din când în când, câte o mașină venea din direcția opusă. M-am întrebat dacă ar trebui să-l sun pe Imo, să-mi vină în ajutor. Zilele astea lumea îmi spusese mai mult sau mai puțin direct, deși doar on-line, că într-un fel sau altul va face dreptate celor morți. Nu m-am gândit că cineva chiar ar face într-adevăr ceva. Dar acum nu mai eram atât de sigur.

Coapsele îmi ardeau din cauza efortului, dar aveam viteză bună și mă apropiam de Fredheim. În spatele meu, mașina continua să păstreze distanța. Dar apoi am fost sigur că se apropia – o auzeam cum accelerează. N-aveam unde să mă duc. Nicio cărare la marginea drumului pe care să cotesc. Vuietul motorului se apropia din ce în ce mai mult și, în cele din urmă, o mașină a trecut pe lângă mine.

Nu era aceeași.

Era un BMW. Presiunea aerului aproape că m-a trimis în șanț pe marginea șoselei, dar am reușit să mă țin strâns de ghidonul bicicletei și să mă opresc înainte să cad. Când mașina a trecut pe lângă mine, am simțit cum ceva umed mă lovește peste față. Era rece și mirosea a alcool. Mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama că fusesem stropit din cap până-n

picioare cu lichid de parbriz.

— La dracu'! am spus în timp ce mă ștergeam cu mânecile hanoracului.

Trebuie să fi fost intenționat, dar întrebarea era dacă șoferul idiot știa că sunt eu sau dacă ar face așa ceva oricărui biciclist. Am auzit că se mai întâmplă.

M-am uitat în urmă. Aceeași mașină care mă urmărise mai devreme redusese distanța. M-am întrebat dacă ar trebui să aștept să treacă, dar în schimb, am hotărât să merg mai departe.

Când am ajuns la benzinăria de la marginea orașului, m-am simțit ușurat. Vor fi oameni acolo – era deschis 24/24.

Am ieșit de pe șosea și am ajuns la gară. Un tip făcea plinul la mașină. Un altul ieșea din magazin, mâncând un hot-dog. M-am oprit în spatele uneia dintre pompele de benzină și am așteptat ca mașina din spatele meu să treacă și să prindă viteză. M-am uitat cu atenție la plăcuța de înmatriculare: CJ45025. Mi-am scos telefonul și am căutat numărul. Era înregistrat la un dealer auto aici în Fredheim.

Știam doar o persoană care lucra la un dealer auto din acest oraș.

Frode Lindgren. Tatăl lui Mari.

Oare mă urmărise?

Când am fost sigur că mașina se îndepărtase suficient, m-am întors la bicicleta mea. Eram gata să traversez podul de cale ferată, când mi-a sunat telefonul. M-am oprit și l-am scos din buzunar.

Era Oskar.

— Frate! a zis el când am răspuns. Aruncă o privire la postarea ta de ieri de pe Facebook!

— Bine…, am spus, simțind imediat cum inima începea să-mi bată puternic.

Oskar nu aducea vești bune, o simțeam în vocea lui.

— Vezi comentariul Ninei! a adăugat el.

— Bine, am repetat. Te voi suna.

Am derulat postarea. Nu mi-a luat mult să găsesc comentariul la care se referea Oskar. Când l-am citit, mi-a picat fața.

Și Even spune că nu a fost acolo în noaptea aia? *Vedeți la 01:23 din clip.*

Nina era o fată din clasa mea. Ba chiar mă etichetase; voise să-i văd comentariul. Unii oameni îi răspunseseră: *Căcat*!; *WTF*; *Știam eu, futu-i*!

Am înghițit și am apăsat pe play. Videoclipul era de la concert. Începea în mijlocul soloului lui Johannes, declarația sa de dragoste pentru Fredheim. Sunetul era praf, din cauză că videoclipul fusese filmat din spatele sălii, în spatele rândurilor de scaune, dar era destul de ușor de observat că toată lumea asculta cu atenție. Nimeni nu făcea glume, șoptind sau răspunzând la sms-uri. Johannes era într-adevăr în elementul său acolo pe scenă.

Am urmărit ceasul afișat pe ecran. Un minut. Am așteptat cu nerăbdare să ajungă la 01:23.

01:10 a devenit 01:20.

Apoi 01:23.

Și atunci l-am văzut.

Nu era multă lumină în partea din spate a sălii, așa că era greu să-i distingi fața, dar aparatul de filmat oferea suficientă lumină ca să pot vedea ceafa cuiva, un puști care purta o șapcă de baseball și o geacă de blugi.

Gândurile m-au asaltat din toate direcțiile.

— Dumnezeule! am șoptit.

Era… eu.

Cel puțin, cu siguranță așa arăta. Era jacheta mea de blugi sau una aproape la fel. Persoana avea aceeași înălțime ca mine. Aceeași șapcă de baseball precum cea pe care o purtam uneori. Am derulat înapoi înregistrarea câteva secunde pentru a vedea dacă i-aș putea observa mai bine fața.

Nu. Avea capul întors spre scenă.

Am oprit din nou videoclipul și am citit toate comentariile de mai jos.

Ochii mi s-au oprit brusc asupra comentariului unei fete pe nume Ylva. Habar n-aveam cine e Ylva, dar ceea ce scrisese ea mi-a făcut inima să-mi sară din piept.

Idioților. Ăla nu-i Even. E frate-su.

48.

ACUM

— Dă-mi voie să te opresc chiar aici!

Domnișoara Håkonsen își flutură mâna prin aer, de parcă e o majoretă sau ceva de genul. Aproape mă face să râd, dar gravitatea situației mă aduce imediat cu picioarele pe pământ.

— Știai că fratele tău urma să fie acolo în noaptea aceea?

— Chiar nu credeam că va fi acolo. Cu ceva timp înainte de concert, mama îl întrebase dacă vrea să vină, dar el doar râsese urâcios și refuzase invitația. Concertele de genul ăla nu erau pasiunea lui.

— Și totuși, era acolo.

— Da. Era acolo.

— Ce părere ai avut, când ai văzut clipul?

Mă gândesc o clipă la răspunsul meu.

— Ei bine, așa am înțeles cum de oamenii au putut crede că pe mine mă văzuseră acolo. De la distanță, eu și fratele meu nu suntem prea diferiți. Avem aproximativ aceeași înălțime. Și aveam aproape același fel de geacă de blugi. Aceeași șapcă de baseball. O mulțime de lucruri s-au lămurit când l-am văzut.

— Ai crezut, în acel moment, că fratele tău ar fi putut fi cel din spatele întregii povești?

— Ei bine, întrebările m-au lovit destul de repede. Ce făcea Tobias acolo? El îi omorâse? Cred că era foarte normal.

Domnișoara Håkonsen încuviințează.

— Și apoi ce ai făcut?

— M-am dus acasă. Să-l iau la întrebări.

49.

ATUNCI

Eram la periferia orașului Fredheim, nu departe de locul unde Børre Halvorsen fusese ucis. Gândurile mi-o luaseră razna. Am apăsat din nou pe play și am urmărit videoclipul până la capăt, dar n-am văzut unde s-a dus fratele meu. Însă am văzut-o pe Mari, în colțul îndepărtat din dreapta al ecranului. Și aproape am căzut în genunchi.

N-ar fi trebuit să mă ia prin surprindere. Știam că fusese acolo. Dar totuși, era ciudat să o revăd. Parcă era încă în viață. Avea un aparat foto de gât. Părea concentrată pe munca pe care o avea de făcut. Când a dispărut din imagine, am oftat adânc.

Iat-o acolo, cu doar o oră și jumătate înainte ca cineva s-o omoare. M-am întrebat dacă avea idee că e în pericol în timp ce se învârtea pe acolo, încercând să se comporte ca un ziarist profesionist. Se temuse de cineva? Știa că s-ar putea întâmpla ceva? Probabil că nu. Urma să realizeze un interviu. Apoi să se ducă acasă și să continue să se ascundă de mine.

M-am gândit iarăși la fratele meu. Da, apăruse la liceu semănând un pic cu mine; dar de aici nu era un salt uriaș în minte să cred că mi-a omorât fosta iubită și pe vedeta concertului din liceu? Pedalând spre casă, am încercat să găsesc o formă de a-l descoase. M-am gândit să-l sun pe Imo, doar pentru a-i cere sfatul, dar m-am răzgândit.

Când am ajuns în fața casei noastre, am ridicat ochii spre fereastra camerei lui Tobias. O lumină albăstruie pâlpâia pe pereți. Am intrat, mi-am turnat un pahar mare cu apă, l-am băut dintr-o înghițitură, apoi m-am dus să-i bat la ușă.

— Pleacă! a strigat Tobias.

— Eu sunt, am zis.

În spatele ușii, se auzea zgomotul mașinilor trosnind și zdrobindu-se de ceva. Grand Theft Auto, probabil. Tobias nu răspunse. Am bătut din nou la ușă și am încercat să intru în camera lui. Ușa era încuiată. Apoi zgomotele încetară: el întrerupsese jocul. L-am auzit venind să deschidă.

— Sal! a zis.

L-am privit în ochi. Oare Tobias îmi omorâse iubita? Ar fi putut face într-adevăr un lucru atât de oribil?

— Ce-i? a întrebat.

Privirea lui mi-a dat de înțeles că nu-i plăcea să fie întrerupt.

— De ce ai încuiat ușa?

Nu m-am putut gândi la nimic altceva mai bun de spus.

— N-am chef să dea buzna mama. Vrei ceva?

M-am uitat peste umărul lui. Camera lui era și mai dezordonată decât a mea, dacă putea fi posibil.

— Voiam doar să vorbesc cu tine, i-am spus, susținându-i privirea.

Tobias oftă zgomotos.

— Despre ce?

Am așteptat o clipă, înainte să spun:

— Concertul de la liceu.

Tobias își înclină ușor capul, de parcă ar fi încercat să afle ce voiam să spun și cum ar trebui să răspundă.

— Am crezut că nu-ți plac concertele din liceu.

Tobias se mulțumi să mă privească. Mă așteptam să se repeadă la mine, dar rămase acolo unde era, fără să scoată un cuvânt. Expresia din ochii lui redevenise obosită și plictisită – de parcă nici nu mai conta dacă eram sau nu acolo. Arăta de parcă ar putea adormi în orice moment.

— Po’ să intru?

Se gândi câteva secunde, apoi deschise ușa larg, oftând din nou, de parcă a fi în compania fratelui său ar fi fost cea mai nasoală chestie din lume. Trecu prin spatele meu ținându-și capul plecat în pământ și umerii încovoiați, și se trânti neglijent pe scaunul lui preferat. Lângă el zăceau farfurii pe podea. Pahare, sticle, o pungă mototolită de chipsuri. Am numărat patru perechi de pantaloni pe podea. Părea că tocmai și le dăduse jos pe toate.

— Chiar ar trebui să mai aerisești puțin aici.

Tobias nu răspunse.

Nu știam când începuse – sau de ce – sau dacă fuseserăm vreodată apropiați, Tobias și cu mine, dar nu-mi puteam aminti când vorbiserăm ultima dată despre ceva adevărat și serios. Altceva în afară de scurtăturile de la Call of Duty sau ce fel de pizza voiam să comandăm. Nu vorbiserăm

niciodată de mama, de exemplu. Sau de tata. Sau de Knut Cel Idiot, care uneori dormea la noi acasă.

Încă mai stăteam în picioare, în mijlocul camerei.

— De ce te-ai dus la concert, Tobias?

Fratele meu își ridică privirea spre mine.

— Am nevoie de un motiv?

— În mod normal, nu. Însă de data asta, da.

— Nu trebuie să mă justific în fața ta.

— Ba da, trebuie, pentru că majoritatea oamenilor din acest oraș cred că eu mi-am ucis fosta iubită și unul dintre motive ar putea fi faptul că te-au văzut acolo. Au crezut că tu erai eu. Børre Halvorsen te-a văzut chiar la una dintre ferestre – fereastra pe care poliția crede că a fugit criminalul. Trebuie să știu ce dracu' făceai acolo, Tobias!

Fratele meu luă stickul și începu să joace din nou GTA. I-am smuls-o din mână și am dat cu ea de pereți. Telecomanda se sfărâmă în Dumnezeu știe câte bucăți.

— What the fuck?!

Tobias se ridică în picioare. Știam că poate să iasă urât. Avuseserăm bătăile noastre de-a lungul anilor și probabil îi tăbăcisem fundul de patru'ș'nouă de ori din cincizeci. Totuși, acum lucrurile erau diferite. Tobias era mai mare. Mai puternic. Fără îndoială, adunase numeroase motive pentru a se răzbuna pe mine. Întrebarea era cine era mai furios: el sau eu? Și apoi, un gând neplăcut îmi dădu fiori pe șira spinării: care dintre noi era mai capabil să facă ceva într-adevăr violent? Ce se întâmpla dacă fratele meu era într-adevăr un fel de psihopat?

— Am văzut un videoclip cu tine, i-am spus, forțându-mă să fac un pas înainte; eram chiar în fața lui. Așa că spune-mi!

Dacă l-aș fi împuns cu degetul în piept, ar fi explodat. Lucrurile ar fi mers din rău în mai rău. Totuși, aproape simțeam cum îmi sar scânteile din ochi, motiv pentru care Tobias bătu puțin în retragere.

— Bine, am fost acolo, recunoscu el în cele din urmă. Și ce dacă? Am vrut să ascult concertul. Ce pana mea e nasol la asta?

— Nu te cred. Nu-i genul tău de concert. Nu e genul tău de muzică. *De ce*-ai fost acolo, Tobias? Știu că mama nu ți-a cumpărat bilet.

Își coborî privirea.

— Răspunde-mi! am urlat atât de tare, încât fratele meu a aproape a

tresărit.

— M-am dus la plimbare și m-am trezit la liceul tău. Știam că mama și Imo sunt acolo, așa că m-am gândit să văd dac-aș putea intra. Și-am reușit. Nimeni nu păzea ușa. Nu credeam că o să mă vadă cineva. În mod normal, nu o face nimeni.

— Ai trecut chiar prin fața cuiva care filma concertul, nenorocitule!

Niciun răspuns la asta.

— Ai vorbit cu Mari?

Tobias nu spuse nimic, doar continuă să-și țină privirea în pământ.

— Ai vorbit?

Am făcut un pas mai aproape. Tot nu spunea nimic.

— Cât timp ai stat acolo?

— Nu-mi amintesc, răspunse el, ridicând din umeri.

— Ai plecat înainte să se termine concertul?

Din nou, Tobias așteptă o clipă înainte de a răspunde:

— Da.

— Cum ai ajuns acasă?

— Pe jos.

— Ai mers direct acasă?

— Nu-mi amintesc.

— Nu-ți amintești?

Nu mi-am putut crede urechilor. M-am uitat la el, încercând să aflu dacă-mi zicea sau nu adevărul. Era greu de spus. Dar nu avea nicio logică – nu-și amintea nici măcar detaliile banale.

— Iubita mea a fost ucisă în noaptea aceea, în caz c-ai uitat.

Vocea îmi tremura.

— Dac-aș fi în locul tău, m-aș strădui mai mult să lămuresc lucrurile.

Tobias se retrase un pas și aproape căzu pe spate în pat.

— M-am plimbat o vreme, apoi m-am dus acasă. Trebuie să fi fost aproape de miezul nopții. Nu știu. Asta te face fericit, Sherlock?

Mi-am trecut degetele prin păr și am oftat adânc. Așadar, Tobias lipsise de acasă un timp mai mult decât suficient pentru a-i ucide pe Mari și pe Johannes. Și fusese la liceu.

L-am privit o clipă.

— Nu te cred, Tobias. Nici măcar o clipă.

El a răspuns uitându-se din nou la podea. Și m-am gândit: Oare acesta

este momentul în care va mărturisi?

— Io… io am spart o mașină.

Mi-a picat fața. Parcă cineva înfipsese un ac în mine.

— Dumnezeule, Tobias!

Asta era tot ce puteam spune.

Dar când am înțeles realitatea a ceea ce făcuse el de fapt, m-am supărat iar.

— Pentru ce dracu' ai făcut asta?

Tobias ezită, apoi spuse:

— Era… un iPad, înăuntru, pe banchetă.

Iarăși mi-a picat fața.

— Un iPad?

Nu știam ce să cred sau ce să spun. M-am uitat prin camera lui.

— Dar ai deja un iPad…

— Da, dar…

Se uită în altă parte. Își frământă mâinile.

— Aveam nevoie de bani.

— Bani? Pentru ce?

— Nu-i treaba ta.

— Hm, ba eu cred că este. Acum e, oricum.

Își îndreptă ținuta și-și trase umerii în spate.

— Deci, o să-mi spui? am insistat.

— Nu.

Am vrut să-i dau un pumn. Să-l bat până scot adevărul din el, dar am reușit să mă stăpânesc.

— Și, l-ai vândut? Asta spui?

— Da.

— Cui?

— Mai contează?

L-am privit câteva secunde. Deci așa stătea treaba. Fratele meu era hoț. Un hoț nenorocit.

M-am întors și m-am îndreptat spre ușă.

— Îmi datorezi un stick, futu-i! strigă el după mine.

Am trântit ușa, am coborât în camera mea și m-am așezat pe pat. Børre îl văzuse pe fratele meu la una dintre ferestrele liceului. Cred că fusese acolo, căutând ceva de furat, m-am gândit. Hoț nenorocit!

Eram sigur că zvonurile se răspândeau și mai rapid acum – toată lumea știa că Tobias fusese la liceu. Nu am vrut să intru online să văd comentariile. Tot ce puteam spera era că nimeni nu-i spusese încă mamei, dar știam că era doar o chestiune de timp.

Mi-am pus căștile și am încercat să ascult muzică o vreme, sperând că muzica va bloca vârtejul gândurilor. Dar când am oprit-o, niciuna dintre melodiile ascultate nu mi-a rămas în minte. În schimb, auzeam doar vocea lui Johannes, cântând o melodie care părea și mai emoționantă, acum, că murise. Am ghicit c-o vor cânta la înmormântarea lui.

Doamne, înmormântarea!

Nici măcar nu mă gândisem că Mari și Johannes vor trebui să fie îngropați. M-am întrebat dacă va exista un serviciu funerar comun sau dacă familiile vor dori să-i îngroape separat. Oare ce-ar spune părinții lui Mari dacă aș apărea la înmormântare? Voiam să-mi iau rămas-bun de la ea așa cum se cuvine. N-aveam voie?

Și dacă nu, ce altceva puteam face? A nu face nimic însemna agonie. Aș încerca să-l găsesc pe cel care a ucis-o, m-am gândit. Nu doar ca să-mi spăl reputația, ci pentru că Mari merita asta. Adevărul era că într-adevăr n-ar trebui să mă amestec. Poliția trebuia lăsată să-și facă treaba. Dar n-ar strica să mă uit în jur, să fiu atent. Și încă nu eram 100% sigur că fratele meu spunea adevărul. Despre orice.

Voi arunca o privire în camera lui, m-am gândit. Mâine, după ce va pleca la școală.

Dumnezeule!

Doar gândul de a-i umbla prin lucruri, de a căuta indicii sau semne c-ar putea fi un criminal, îmi făcea greață.

50.

Chipul lui Weedon, IT-istul roșcat, apăru pe ecranul computerului lui Yngve într-o fereastră pop-up. Trimitea mesaje live online, în loc să vină de după colț să vorbească.

— Hei, șefu'! Mă gândeam eu că vă găsesc tot la muncă.

Åse îl privi de pe scaunul situat de cealaltă parte a mesei. Trecuseră câteva ore de când ea îi spusese să plece acasă, dar el o ignorase și începuse să recitească interogatoriile, căutând observații sau indicii pe care nu le analizaseră suficient de profund. Până acum, nu descoperise nimic nou.

— Am reușit să rezolv telefonul lui Mari.

— OK. Ai găsit ceva interesant pe el?

— Hm… chiar avem voie să-i citim mesajele și să-i studiem aplicațiile? Nu trebuie să ne adresăm la Facebook sau la Apple și…

— Da. Sunt sigur că trebuie. Dar va dura o veșnicie pentru a obține un răspuns și s-ar putea să nu primim nici măcar un „da".

Yngve se feri de privirea lui Åse.

— Doar aruncă o privire rapidă. Mari nu mai avea telefon în ultimele patruzeci și opt de ore de viață și s-ar putea să fie esențial pentru noi să știm cu cine comunicase pe Facebook sau Messenger sau cum naiba se cheamă – chestiile pe care le folosesc copiii de azi.

Weedon ezită o clipă, apoi își îndepărtă privirea de la camera video. Se auzi cum tastează – cu viteza sa întotdeauna mare.

— Să începi cu WhatsApp. Dacă folosea.

— Folosea, zise Weedon. Vreți să vă citesc numele tuturor persoanelor de pe lista ei?

— Mai întâi doar pe cele mai recente.

— OK.

Acum Weedon derula conversațiile WhatsApp afișate pe ecranul telefonului lui Mari.

— Avea destul de puține grupuri de chat, începu el. A fost multă activitate în ziua concertului de la liceu, dar Mari nu s-a implicat. Cel puțin nu în acest grup în particular.

Yngve se uită la ceas. Era aproape miezul nopții.

— Sunt… unu, doi, patru, șase, opt… *doisprezece* oameni în următorul grup, continuă Weedon. Toate fete.

— Avem idee despre prietenele ei, spuse Yngve. Concentrează-te asupra băieților.

— Bine.

Trecură câteva secunde.

— Le voi spune numele cu voce tare, pe măsură ce le citesc mesajele.

Yngve deveni nerăbdător. Iar faptul că Åse îl țintuia în continuare cu privirea, având sprâncenele ridicate, nu-l ajuta deloc.

— Rămâi la cei cu care Mari discuta pe chaturi private.

— OK.

În timp ce aștepta, Yngve găsi un pix cu arc și începu să se joace cu el, apăsându-l neîncetat.

În cele din urmă, Weedon spuse:

— În ziua în care a murit, Mari a comunicat cu Johannes Eklund…

Despre ce?

— Stați să văd…

Încă o clipă.

— Nimic important, se pare, doar câteva lucruri despre concert. Mari voia să-i confirme că vor realiza interviul după aceea. Johannes a fost de acord. Chiar i-a trimis un zâmbet.

— Bine. Cu cine mai vorbea Mari?

— Stați să văd…

Yngve desenă un cerc mare în blocnotesul său.

— Tatăl ei a încercat să o contacteze, spuse Weedon. *Bună. Nu-mi răspunzi la apeluri, așa că încerc să te contactez aici. Ne putem întâlni undeva*? *Să vorbim*?

Să vorbească despre ce? gândi Yngve.

— Când a fost asta? întrebă el.

— Duminică. Cu o zi înainte să moară, răspunse Weedon, scărpinându-se în cap.

— Hm! murmură Yngve.

Să ia legătura cu Frode Lindgren devenea din ce în ce mai urgent. Încă nu-i răspunsese la apeluri.

— Mari discutase mult cu Even Tollefsen, continuă Weedon. Trebuie să existe mii de mesaje între cei doi. Totuși, în acele ultime două zile, ea nu i-a

mai răspuns. Se pare că el era destul de disperat să primească răspunsuri de la ea.

Până acum, povestea lui Even confirmă descoperirile de pe telefonul lui Mari, se gândi Yngve.

— O…! exclamă Weedon.

— Ce e?

— Mari a avut o discuție privată cu un alt Tollefsen.

— Cine?

— Tobias.

Fratele lui Even, își spuse Yngve.

— Despre ce naiba discutau *ei*?

— Stați să văd…

Din nou, lui Weedon îi trebui jumătate de minut să parcurgă mesajele.

— Dialogul lor începuse cu puțin timp în urmă. Acum vreo cinci sau șase săptămâni. Mari îl contactase pentru că avea nevoie de câteva fotografii cu Even pentru un articol pe care intenționa să-l scrie.

Cel pentru ziarul liceului, se gândi Yngve în timp ce aștepta ca Weedon să continue.

— Mari spunea că ezita să-l roage direct pe Even, pentru că nu voia ca el să-i dea doar fotografia *lui* preferată. Ea voia fotografii din copilăria lui, de preferință unele mai jenante, deoarece intenționa ca articolul să fie amuzant. Spera că Tobias i-ar fi putut aduce niște fotografii agreabile pentru toată lumea – în afară de Even. Apoi mai sunt în mesaje câteva zâmbete și lucruri asemănătoare. De asemenea, Mari voia să știe dacă Tobias i-ar fi putut face rost de una sau două fotografii cu Jimmy. Tatăl lor.

Nimic în neregulă cu asta, se gândi Yngve. Și nici cu articolul pe care Mari îl scria despre Jimmy.

— Tobias a promis că va încerca. Apoi au trecut câteva săptămâni înainte să-i confirme că găsise niște fotografii foarte mișto. Mari se entuziasmează. Sunt de acord să se întâlnească.

— Când?

— Cu o săptămână și un pic în urmă.

— Nimic mai recent?

Degetul mare al lui Weedon coboară iar pe mesajele afișate pe ecranul telefonului.

— Ei bine, da.

Trecură câteva secunde.

— Tobias i-a scris lui Mari vinerea trecută – cu trei zile înainte de moartea ei – că aflase ce grupă sangvină avea Jimmy.

— Ce?

— Așa scrie.

Yngve își scărpină ceafa.

— Mari îi ceruse această informație?

— Nu știu. Din mesaj nu-mi dau seama.

Probabil discutaseră despre asta când se întâlniseră, se gândi Yngve. Era singura explicație plauzibilă.

— Au vorbit și în noaptea în care Mari a murit.

Yngve se ridică de pe scaun.

— Ce și-au spus?

— *Ea* n-a spus nimic. Tobias era cel care voia s-o vadă. El o rugase de câteva ori să se întâlnească, fără să primească niciun răspuns din partea ei.

— Hm! Altceva?

— Nu, asta a fost tot.

Yngve îi ceru lui Weedon să verifice și celelalte aplicații ale lui Mari. Dar nu găsi nimic deosebit de interesant.

După ce Weedon dispăru de pe ecranul calculatorului lui Yngve, Åse continuă să-l privească.

— Știu. Nu este cel mai corect mod de a acționa.

Åse zâmbi. Pentru că lui Yngve îi plăcea să nu respecte protocolul. Îi plăcea să fie neascultător. Și el îi zâmbi.

— Ăsta este noul eu. Nu știu dacă e un lucru bun sau rău.

În anii care trecuseră de când Åse primise pentru prima dată diagnosticul de cancer la sân și până în ziua în care murise, ei încercaseră să se pregătească pentru inevitabil. Discutaseră mult despre moarte, dar întotdeauna într-o manieră detașată, de parcă moartea ar fi fost ceva teoretic. Mai mult Åse îi amintea de lucrurile practice pe care trebuia să le facă: să ungă cu ulei masa de lucru din bucătărie la fiecare doi ani sau să schimbe furtunul de gaz de la grătar.

Desigur, existaseră semne fizice ale decăderii ei lente, dar constante, însă amândoi acceptaseră cumva moartea cu un fel de seninătate – spre marea surprindere a lui Yngve. Era aproape ca și cum nu credeau într-adevăr că se va întâmpla, că totul era un fel de farsă și c-ar putea trece cumva cu bine și

peste asta. Așa cum făcuseră de obicei în privința celorlalte lucruri.

Cu patru săptămâni în urmă, în ziua în care Åse murise, realitatea parcă îl lovise în sfârșit. Yngve se agățase de fiecare oră, de fiecare minut în care ea continuase să trăiască, deși își dorise ca suferința ei să ia sfârșit. Yngve știa că asta e viața – mersul lumii dar tot o blestemă. Nu așa ar fi trebuit să fie. Pentru el n-avea niciun sens că unii oameni se vor bucura de viață până la o sută de ani, în timp ce alții abia dacă apucau să trăiască până la șaisprezece sau până la șaizeci și doi de ani.

Apoi, Yngve dorise să țipe, pentru că era atât de al dracului de nedrept. Voise să urle, pentru că *soarta* era atât de nedreaptă. Nu fusese în stare să se oprească din plâns. Dar probabil asta îl ajutase să meargă mai departe. Fără lacrimi, focul care i se dezlănțuise în piept l-ar fi mistuit.

O privi pe deasupra biroului. Zâmbetul ei se stinsese. Dar dragostea lor nu va dispărea niciodată și nici durerea lui. Urma doar să se schimbe și Yngve acceptase. La fel și Åse. O spusese de atâtea ori.

Voi fi acolo, cu tine, lângă tine, în sufletul tău. Și-mi vei simți mâna în inima ta, în loc s-o simți pe piept.

Ea dispăru în neant, cum obișnuia să facă zilele astea, fără niciun avertisment.

Yngve luă o decizie. Trebuia s-o lase deoparte pentru o vreme. Trebuia să închidă ușa camerei unde toate culorile erau sumbre. N-avea de gând să o încuie și nici să arunce cheia, nu. Ci să o păstreze la gât, cât mai aproape de inimă. Și, la momentul potrivit, să redeschidă ușa.

Însă acum avea nevoie să lucreze.

Nu era momentul să jelească.

51.

Mama era deja în bucătărie când am ajuns acolo, citind ziarul și bându-și cafeaua de dimineață. Speram că nu conține alcool. GP se întindea la picioarele ei, cu limba atârnându-i din bot, sperând să prindă una-două bucățele de mâncare. Ea-l ignora.

— Bună dimineața! zise ea.

— 'Neața!

— Spune că are un indiciu clar.

— Hm?!

— Poliția. Spune că are noi dovezi în acest caz.

M-am întrebat ce fel de dovezi erau sau dacă fusese doar o afirmație obișnuită a ofițerilor de poliție din declarația de presă.

— Vreun detaliu?

— Nu. Totuși, există câteva informații despre cât de dificil este acest caz.

M-am întrebat când voi fi iar contactat de Yngve Mork. Presimțeam că în curând.

— Astăzi lucrezi?

— Da, oftă mama. Trebuie să plec într-un minut sau două.

M-am uitat la ea. N-am văzut niciun semn al beției de azi-noapte. Avea pungi sub ochi, ca întotdeauna.

— Fratele tău are de gând să apară astăzi?

Susanne își ridică privirea exasperată spre tavan, de parcă Tobias și-ar fi putut face brusc apariția pe acolo.

— Nu știu.

Am bănuit că Tobias nu va coborî probabil decât după plecarea mea.

Mama se uită la ceasul de pe perete.

— Mă duc să văd ce face.

I-am auzit pașii pe scări, GP urmând-o cu nerăbdare, zgâriind treptele cu lăbuțele. Apoi ciocăni la ușa fratelui meu.

— Tobias, e timpul să te trezești!

Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou. Îl strigă încă o dată și-i spuse cât

e de târziu. Tot niciun răspuns. Îi bătu iarăși la ușă, mai tare de data asta. Același rezultat.

Am urcat și eu la etaj. Când am ajuns acolo, mama încerca clanța ușii.

Era încuiată, la fel cum fusese aseară. GP sărea în jurul gleznelor ei, dând din coadă.

— A început să încuie ușa, spuse mama, mai mult pentru sine.

Încercă din nou clanța.

— Tobias!

Mi-am lipit urechea de ușă. N-am auzit nimic. Nicio muzică. Nicio mișcare.

— Tobias! am urlat. Ce naiba se-ntâmplă?

Am încercat să împing ușa. Nu s-a clintit. M-am uitat la mama.

— Ai cheia?

Mama clătină din cap disperată. Mi-am proptit umărul în ușă, dar tot nu s-a clintit, nici măcar puțin. Ușa era veche, din lemn masiv. M-am dat înapoi și mi-am luat avânt. M-am izbit în ușă. GP a lătrat. Am aruncat o privire în jur, căutând ceva cu care să lovesc clanța. Am văzut extinctorul pe perete. L-am ridicat, apoi l-am trântit de clanță cu toată forța. Clanța nu s-a rupt.

Am încercat iar. Fără succes. Și chiar dacă aș reuși să scot clanța, m-am gândit că ușa ar rămâne în continuare blocată. Toată chestia ar trebui să se desprindă din balamale. A trebuit s-o lovesc cu piciorul.

GP îmi sări în jurul gleznelor, dornic de joacă.

— Ține-l departe de mine! i-am strigat mamei.

Mama luă lesa și-l forță pe GP să stea cuminte. Dă tot ce poți! mi-am spus, la fel ca în filme. Apoi am început să izbesc ușa cu piciorul. Și am tot izbit-o din răsputeri, la nesfârșit. Totuși, nu s-a întâmplat nimic. Am lovit-o din nou, în același loc și, în cele din urmă, am simțit că ușa e pe cale să cedeze. Am căpătat mai multă forță și am izbit-o din nou cu piciorul, cât am putut de tare. Încet, ușa s-a prăbușit.

O clipă, m-am temut să nu se prăbușească peste frate-miu, m-am temut că adormise, în timp ce juca GTA noaptea, așezat în același loc. Dar ușa tocmai căzuse pe un scaun gol. Tobias nici măcar nu era în cameră.

52.

În timp ce Even spărgea ușa lui Tobias, prin mintea Susannei treceau mai multe scenarii posibile. Tobias leșinase. Sau murise cumva în timpul nopții. Se sinucisese. Ani de zile ea fusese bolnavă de îngrijorare din cauza mezinului, crezând că acesta petrecea prea mult timp singur, că nu avea prieteni. Că nu-i păsa de nimic. Cumva, totuși, nu fusese pregătită pentru asta. Pentru o cameră goală.

Fereastra era închisă, așa că Tobias n-ar fi putut să se cațere pe acolo. Și nici nu se trezise devreme, deoarece ea se trezise de la ora 03:15. Probabil el plecase de acasă undeva azi-noapte.

Dar unde se dusese? Și de ce?

Even coborî treptele în fugă, cu telefonul lipit de ureche. Susanne se duse după el. Trebui să se țină de balustradă, ca nu cumva să se prăbușească. Pentru o clipă, își zări chipul în oglinda mare din holul de la intrare. Această ființă fragilă și demnă de dispreț, cu fața palidă și ochii mari, rotunzi, arăta ca o vrăjitoare. O vrăjitoare delirantă și nebună.

— La dracu', nu răspunde! mormăi Even, în timp ce apăsă iar tastele telefonului, punându-l din nou la ureche.

— Salut, Imo! spuse Even, înainte de a-i explica unchiului său ce se întâmplase. Tobias nu-i la tine acasă?

Susanne era prea departe pentru a auzi răspunsul lui Imo, dar îl văzu pe Even înjurând, apoi gândindu-se la el însuși. Simțea ca și cum ceva, sau cineva, o sufoca. Nu putea respira.

Tobias plecase.

Fugise?

Îi ceruse cineva să ducă undeva în toiul nopții și apoi…?

Susanne închise ochii și încercă să-și alunge din minte gândurile negre care o loveau cu toată forța.

— Mă duc la școala lui, îi spuse Even lui Imo.

O scurtă pauză, apoi clătină din cap.

— Va fi mai rapid dacă merg cu bicicleta.

Mai adăugă ceva, dar Susanne nu-și putu da seama ce anume. Ea reveni

la etaj, înapoi în camera lui Tobias. Nici acum nu era acolo. Apoi coborî și-i rosti numele, așteptându-se să apară dintr-o clipă în alta, de parcă i-ar fi jucat o farsă. Coborî la subsol. Nu-l găsi în cămară. Nici în baie. Nici în dormitorul lui Even.

— Mamă, spuse Even în timp ce Susanne urca iar treptele, cu obrajii în flăcări.

Îl căută pe Tobias pe hol, în living; se uită afară pe ferestre, dar el nu era în grădină, nici în fața casei.

— Totul va fi bine, spuse Even din spatele ei. Îl vom găsi.

— Haina lui, spuse Susanne și intră din nou în hol, la cuierul unde în mod normal își atârna hainele. Tobias este încă aici, spuse ea, arătând spre haina lui. Și pantofii lui. El… trebuie să fi purtat adidași. S-a plâns că-i sunt prea mici, dar… trebuie să-i fi încălțat oricum…

Even făcu un pas mai aproape și-i puse ferm o mână pe umeri.

— Cel mai bun lucru pe care îl poți face chiar acum, mamă, este să stai jos și să aștepți lângă telefon. Fă-ți o ceașcă de ceai sau ceva de genul ăsta. Te sun imediat după ce trec pe la școala lui.

Susanne îl privi, dar nu se putu concentra asupra ochilor lui. Îi observă buzele mișcându-se, dar nu distinse cuvintele pe care le spunea. Da, spunea ceva despre un telefon și despre Imo care era pe drum.

— Bine, scânci ea.

— Sună-l pe Knut. Spune-i ce s-a întâmplat și cheamă-l la tine. El te poate ajuta.

Lacrimile îi curgeau șiroaie, dar nu putu scoate un sunet.

— Dar nu sta prea mult la telefon! strigă Even. În caz că te sun.

Susanne încuviință, ușor la început, apoi din ce în ce mai puternic. Even o trase mai aproape și o îmbrățișă. Apoi ieși în grabă.

53.

ACUM

— Chiar credeai că-l vei găsi pe fratele tău la el la școală? întreabă domnișoara Håkonsen.

— Nu chiar. Dar trebuia să fac ceva. Școala era locul potrivit de unde să încep să-l caut.

Ea încuviințează.

— Îți amintești la ce te gândeai în drum spre școală?

— Ce vreți să spuneți?

— Ce părere aveai în legătură cu atitudinea fratelui tău?

— Îmi amintesc că m-am gândit că probabil Tobias fugise. Probabil crezuse că-l prind în capcană sau ceva de genul ăsta.

— Și din ce motiv?

— Din cauza acelui video. Din cauza faptului că fusese văzut la liceu și la redacția ziarului liceului – locul din care poliția spusese că ucigașul părăsise clădirea în noaptea aceea și din cauza faptului că Tobias chiar nu avea o explicație bună a motivului pentru care fusese acolo.

Domnișoara Håkonsen încuviințează din nou.

— Și fratele tău *era* la școala lui în acea dimineață?

— Nu, nu era.

— Dar ai vorbit cu oamenii?

— Da. Am vorbit cu ceilalți copii. Cu profesorii. Ba unul dintre ei chiar m-a ajutat să-l caut. Dar nu l-am putut găsi.

— Profesorul care te-a ajutat; care era numele lui?

— Tom Hulsker.

— Nu-l cunoșteai, nu-i așa?

— Nu.

— Dar el te cunoștea.

— Ei bine, da. Mă cunoștea datorită tatălui meu.

— Vom reveni la domnul Hulsker puțin mai târziu, spune domnișoara Håkonsen. Când nu ți-ai găsit fratele la școală – ce ai făcut?

— Am sunat-o pe mama. Deja devenise isterică, așa că, în schimb, am vorbit cu Imo. Ne-am înțeles ce aveam de făcut în continuare.

— Și ce anume aveați de făcut?

— Aveam să mergem prin oraș, căutându-l. Eu pe bicicletă, Imo cu mașina. Planul era să întreb dacă îl văzuse cineva. În stația de autobuz, la gară, prin magazinele în care îi plăcea să-și petreacă timpul, la mall… Am încercat să acoperim cât mai mult teren posibil, cât mai repede.

— Dar nu l-ați găsit.

Clatin din cap și spun „nu”.

— Și atunci ce ați făcut?

Întâlnesc privirea lui Yngve Mork în public.

— Am sunat poliția.

54.

ATUNCI

Întors acasă, am găsit-o pe mama întinsă pe canapeaua din living. Knut stătea lângă ea, ținându-i mâna pe frunte.

— I-am dat un calmant.

Habar n-aveam cum obținuse Knut asemenea pastile, dar asta nu era chiar atât de important acum. Mama părea relaxată. Cel puțin nu țipa și nu mai plângea.

— Totul va fi bine, mamă. Îl vom găsi.

M-am gândit la planul meu inițial pentru ziua respectivă. Încă mai eram tentat să merg în camera lui Tobias și să arunc o privire printre lucrurile sale.

Knut mă privi și-mi spuse:

— Am putea… hm… să mergem undeva să discutăm?

Knut nu-mi ceruse niciodată nimic, probabil cu excepția sării, la cină.

— Sigur, am spus, ușor nedumerit. Hai să mergem în bucătărie.

Am luat un iaurt cu lămâie din frigider și m-am sprijinit de blatul din bucătărie, așteptând să văd ce avea de zis Knut. Trecu ceva timp până când el deschise în sfârșit gura.

— Mă îngrijorează mama ta.

Mă privi.

— Înainte să ajung aici, înainte să-i dau calmantul, a spus că nu mai poate suporta. Nu mai era ea însăși. A spus că, dacă i s-ar întâmplat ceva și lui Tobias, n-ar mai putea îndura.

El se uită la mine cu o privire gravă.

— N-ar mai putea îndura? Ce vrei să spui? Că nu s-ar putea abține să nu se sinucidă?

Knut mă privi câteva secunde.

— Da, așa i-am interpretat afirmațiile. Cred că e posibil să aibă nevoie de ajutor. Ajutor specializat.

— Mama dramatizează, Knut. Știi cum le ia pe toate. Dar nu e

sinucigașă, nu ne-ar face niciodată asta, nici mie, nici nouă.

— Probabil ai dreptate. Sunt doar îngrijorat pentru ea.

Am încuviințat.

— Hai doar să așteptăm și să vedem ce se va întâmpla! am spus înghițind cu greu iaurtul.

— Chiar acum se agață de speranța că Tobias se va întoarce acasă și că încă mai există toate șansele să se întâmple asta.

— Între timp, voi avea grijă de ea, mi-a zis. Poate ar trebui s-o iau la mine acasă?

— Bună idee!

Era o mișcare delicată, pentru că mama probabil s-ar fi speriat și mai mult dacă venea poliția.

•

Inspectorul-șef de poliție Yngve Mork nu purta uniformă când a venit. Doar femeia care-l însoțea.

Imo, care ajunsese cu puțin timp înainte, ieși să-i întâmpine. Îi conduse în bucătărie unde era mai cald.

— Ea e Therese Kyrkjebø, spuse Mork, întorcându-se către polițistă.

Therese îmi întinse mâna.

Mork se întoarse spre mine.

— Niciun semn de viață de la fratele tău?

— Nu, am spus. Nu încă.

— Ce ne poți spune despre el, Even?

Am respirat adânc.

— Este cu câțiva ani mai mic decât mine. Avem cam aceeași înălțime. Păr lung până la umeri, la fel ca al meu. Ochi căprui.

— Mulțumesc, e bine de știut! spuse Mork, în timp ce Kyrkjebø își lua notițe. Dar mă gândeam mai mult la personalitatea lui. Ce fel de persoană este?

M-am uitat la Imo în timp ce mă gândeam ce să răspund. M-am întrebat dacă polițiștii știau de reputația fratelui meu de la Solstad. Cu câteva săptămâni înainte să ne mutăm înapoi la Fredheim, o fată pe nume Amalie își exprimase interesul față de el. După părerea fratelui meu, ei doar ieșeau în oraș, dar Amalie era de altă părere. Și nici nu fusese sinceră cu el. S-a dovedit că nu dorea să se apropie de Tobias decât ca să ajungă la mine.

Tobias a fost furios când a aflat. Eu n-am asistat la această scenă, dar se

pare că în pauză o înșfăcase pe Amalie la locul de joacă, de față cu toți. Întâmplarea asta a stârnit mult scandal la școală și mama s-a speriat. Pentru că buni era moartă și casa ei rămăsese goală, mama a văzut-o ca pe un semn – o șansă de a-l îndepărta pe Tobias de o școală și o comunitate care îl priveau ca pe un posibil agresor.

Le-am declarat agenților de poliție că fratele meu n-avea abilități sociale, că n-avea mulți prieteni.

— Dar despre… relația lui cu fetele?

Am înghițit de mai multe ori, până i-am întâlnit privirea lui Mork.

— Tobias nu avea prietene aici, dacă asta e ceea ce mă întrebați.

— Știi dacă are vreun contact cu fetele, altul decât la școală?

— Nu știu, am spus, ridicând din umeri. În ultimul timp, cu Tobias n-a fost ușor de vorbit.

Kyrkjebø își luă notițe. Mork așteptă o clipă sau două înainte de a mă întreba:

— Even… știai că fratele tău discutase recent cu Mari?

M-am uitat la el, la Kyrkjebø. La Imo.

— Își trimiteau mesaje pe WhatsApp.

— Despre? l-am întrebat, înainte ca Mork să aibă ocazia să continue.

— Ei bine, totul a început când Mari i-a cerut ajutorul cu puțin timp în urmă. Ea voia ca Tobias să găsească niște fotografii cu tine și cu tatăl tău pentru articolul pe care intenționa să-l scrie pentru ziarul liceului.

I-am privit din nou, pe fiecare în parte. Nu înțelegeam de ce Mari acționase astfel, fără știrea mea. De ce nu-mi ceruse mie fotografiile?

— Și Tobias a ajutat-o?

Mork încuviință.

— Credem că da. Așa reiese, din comunicarea lor.

Așadar, Tobias trebuie să se fi întâlnit cu Mari. Să-i dea niște fotografii. Am clătinat din cap neîncrezător.

— El…

Kyrkjebø îl privi pe Mork înainte de a continua:

— Știm că Tobias a fost la tine la liceu în noaptea crimelor.

Probabil că tot Fredheimul știa deja până acum, așa că habar n-am de ce inima începea să-mi bată nebunește.

— A și contactat-o în noaptea aceea.

Era din ce în ce mai rău.

— Sau mai bine zis, a încercat să o contacteze. Dar telefonul ei era stricat, așa că Mari nu i-a răspuns.

Stricat, m-am gândit. La naiba, oare *de aceea* nu-mi răspunsese?

— Ce…

Cuvintele mi-au rămas înțepenite în gât.

— Ce voia? am întrebat.

Nu mi-au răspuns. M-am uitat la Imo. Părea să fie la fel de surprins ca mine. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât lucrurile arătau mai urât pentru Tobias.

— Ai idee unde-ar putea fi fratele tău? mă întrebă Kyrkjebø.

— Nu.

— Ai fotografii recente ale lui Tobias pe care să le putem folosi?

Eram atât de pierdut pe gânduri, încât la început nici nu mi-am dat seama că Therese îmi adresase mie această întrebare.

— Da…, am spus, după o pauză. Sigur că da.

Am căutat în telefon. Am găsit o fotografie pe care i-o făcusem când zugrăviserăm casa în timpul verii. Tobias avea câteva pete de vopsea pe bărbie. Le-am arătat fotografia, apoi i-am trimis-o lui Mork.

— Mulțumesc, a zis.

Apoi Yngve se întoarse către Imo.

— Avem un mandat de percheziție pentru casă.

— Un ce?

— Un mandat de percheziție. Trebuie să plecați amândoi, astfel încât să ne apucăm.

— Dar de ce?

Mork mă privi. Nu era nevoie să-mi explice. Am înțeles perfect. Credeau că fratele meu era implicat în crime.

55.

Yngve nu se putu abține să nu admire casa familiei Tollefsen. Deși era oarecum deteriorată, probabil valora o avere, credea el, chiar și într-un orășel ca Fredheim. Avea atât de mult potențial, cu acoperișul său abrupt, podelele vechi de lemn și o bucătărie mai mare decât livingul lui. Casa era atât de mare, încât putea găzdui cu ușurință cel puțin două familii. La etajul superior erau dormitoare și dulapuri pretutindeni. Era un loc perfect pentru a ascunde lucruri.

Åse ar fi iubit casa asta, se gândi el.

Se trezi stând în picioare în fața oglinzii mari din hol, când veni Therese.

— Tocmai am vorbit cu Weedon. Telefonul lui Tobias a fost închis sau a rămas fără baterie. Avem înregistrată doar ultima lui locație.

Ea arătă spre podeaua pe care stăteau.

— Aici.

— Și-a închis telefonul înainte de a pleca, zise Yngve.

— Probabil. Trebuie să obținem lista apelurilor sale telefonice. Să vedem cu cine a comunicat aseară.

Yngve se uită la fotografia lui Tobias, cea pe care i-o trimisese Even.

Tobias arăta ca orice alt adolescent – neîngrijit, plin de coșuri pe față, cu fruntea cam slinoasă. Purta o șapcă și se uita la aparatul foto cu o expresie aproape jignită. Avusese aceeași expresie atunci când Yngve fusese aici și îl interogase, în noaptea asasinării lui Børre Halvorsen.

Ar putea fi criminalii atât de detașați? se întrebă Yngve. Bineînțeles, își răspunse singur la întrebare. Peste tot erau sociopați. Chiar și printre adolescenții de cincisprezece ani.

— Mork? se auzi o voce de sus.

— Da?

— Trebuie să vedeți asta.

Yngve o privi pe Therese o secundă, apoi se repezi pe scări.

Intrară în camera lui Tobias pentru a găsi un criminalist care stătea lângă birou, ținând un breloc în mâini.

— L-am găsit într-unul dintre sertare.

Lanțul avea trei chei pe el. Yngve auzi vocea lui Frode Lindgren în mintea lui: „Brelocul are un lanț alb cu albastru”. Se potrivea perfect descrierii.

Yngve se uită la Therese. Pentru moment, ea păru pierdută pe gânduri.

— Ce este?

— Nu pricep. Nu este o prostie incredibilă să păstrezi în dormitor ceva care ar putea face legătura între tine și crime?

— Probabil *el* este prost, zise Yngve.

— Nu înțeleg ce are de gând. De ce să nu-și ia cheile cu el sau, cel puțin, să le ascundă cu atenție? De ce să le lase aici, ca să le găsim noi? Cu siguranță știa că vom veni să căutăm probe?

— Are doar cincisprezece ani. Probabil nu s-a gândit atât de departe.

Therese îl contrazise:

— După părerea mea, ce pare cu adevărat surprinzător în acest caz este cât de repede și inteligent a acționat criminalul. Felul în care a părăsit liceul în noaptea aceea, de exemplu. Departe de camerele video de supraveghere, pe acoperiș. După toate probabilitățile, el a plecat luând și cutia pentru microfoane, pe care noi încă n-am găsit-o. Dacă Tobias a făcut toate astea… dacă el este într-adevăr criminalul nostru… de ce ar fi atât de prost încât să păstreze cheile victimei?

Yngve se gândi.

— Bună întrebare! Să-l găsim și să-l întrebăm!

56.

Când am ieșit din casă, un gând îngrozitor mi-a trecut prin minte. Dacă fratele meu dispăruse pentru că cineva voia să scape de el?

Un criminal umblă liber prin Fredheim. Probabil aseară, după cearta noastră, Tobias simțise nevoia să facă o plimbare – deseori ieșea să-și cumpere un baton de ciocolată, o cutie de suc sau ceva de genul ăsta. Dacă a întâlnit pe cineva care dorea să-i facă rău sau poate chiar să-l omoare?

M-am întors la școala lui Tobias, în speranța că va apărea mai târziu în acea dimineață. Știam că erau șanse infime, dar am reușit s-o întâlnesc pe Sara Anvik, profesoara lui Tobias. La început, a părut circumspectă să discute cu mine. Cred că și ea auzise zvonurile. Când i-am spus că nu știam unde e fratele meu în acel moment, ezitarea i s-a transformat în îngrijorare. Nu i-am mărturisit că poliția era implicată.

— Fratele tău își petrece mult timp singur. Am încercat să-l invit să ni se alăture în câteva activități, dar nu vrea să participe și nici să vorbească prea mult.

— Nu este hărțuit, nu-i așa?

— Nu cred. Este doar foarte tăcut.

La ieșire, am fost oprit de Tom Hulsker; vorbisem cu el mai devreme în acea dimineață.

— Salut din nou!

I-am simțit îngrijorarea din voce.

— L-ai găsit pe fratele tău?

Am clătinat din cap. Eram gata să trec pe lângă el, când m-am gândit la altceva.

— Domnule Hulsker, azi-dimineață spuneați că l-ați cunoscut destul de bine pe tatăl meu.

El încuviință. I-am simțit în haine mirosul de tutun.

— Iubita mea, fata care a fost omorâtă, scria un articol despre tatăl meu și despre mine, pentru ziarul liceului. Nu cumva a venit să vă vadă, din întâmplare, pentru a obține unele informații de culise?

— La mine? Mari Lindgren?

Am încuviințat. Brusc, domnul Hulsker afișă o expresie uluită.

— Nu, nu a venit.

I-am explicat ce fel de articol scria Mari.

Tom Hulsker se uită la ceas, mă privi și-mi spuse:

— Hai afară! Momentan n-am curs și vreau să fumez o țigară.

Înainte să am ocazia să protestez, el se îndrepta deja spre ieșire. L-am însoțit până la gardul școlii, unde și-a rulat o țigară și mi-a oferit și mie una.

— Nu, mersi, nu fumez!

— O alegere bună. Aceste chestii te vor ucide.

Hulsker zâmbi. I-am zâmbit și eu. Își aprinse țigara și respiră adânc.

— Doamne, ce mult semeni cu tatăl tău atunci când zâmbești! Pun pariu c-ai auzit asta toată viața, nu?

Nu, dar am spus că da. Hulsker mai trase un fum din țigară, apoi îl suflă ușor.

— Tatăl tău era un om foarte bun. Am fost amândoi la cursurile de formare a profesorilor.

Hulsker clătină din cap, copleșit de amintirile care răbufneau.

— Ce vremuri, frățioare!

Am așteptat să continue.

— Jimmy era un profesor excelent. Foarte respectat. Și un adevărat magnet pentru femei.

Zâmbi și clătină din nou din cap.

— Dar totul s-a schimbat când a întâlnit-o pe mama ta.

Am încercat să-mi imaginez bărbatul pe care-l văzusem acasă în fotografii, la vorbă cu fetele, flirturi, comentarii spirituale. Dar nu puteam – pentru mine, el era mort.

— Apropo, cum *e* mama ta?

Aș fi putut spune tot felul de lucruri despre mama, dar acum nu era momentul.

— Bine, a fost tot ce am răspuns.

— Am auzit că v-ați mutat înapoi. M-am gândit să o sun, dar… efectiv n-am apucat.

Scuza obișnuită. N-ai avut timp sau nu ți-ai făcut timp să faci ceea ce trebuie. Era exact așa cum spusese mama: unii prieteni erau acolo doar pentru o anumită parte a vieții tale.

— Ați stat mult cu el în perioada în care a murit?

Hulsker nu răspunse imediat.

— Nu, nu la fel de mult. Deja amândoi aveam familii și asta-ți ocupă majoritatea timpului. Dar mai exista câte o întâlnire ocazională, desigur.

A mai tras un fum.

— Dacă ați fi fost Mari și ați fi vrut să aflați cât mai multe despre tatăl meu… cui v-ați fi adresat, în afară de mama mea?

— Mari n-a vorbit cu mama ta?

— Nu, din câte știu eu.

O clipă, Hulsker păru să privească ceva în depărtare, înainte de a se întoarce din nou spre mine.

— Dacă aș fi fost Mari, aș fi vorbit cu mama mea.

— Vreți să spuneți c-ar fi trebuit să vorbească cu Cecilie?

— Da. Pe vremuri, Jimmy și Cecilie erau buni prieteni. Și colegi.

M-am gândit o secundă.

— OK. Mersi! Trebuie să plec.

— Baftă la găsirea fratelui tău!

57.

ACUM

În sala tribunalului, caut din nou fața mamei mele, încercând să stabilesc un contact vizual. Bărbia i s-a scufundat în piept. Mă privește și clatină aproape imperceptibil din cap.

— Ce ai făcut după aceea? întreabă domnișoara Håkonsen.

Fața mamei mele parcă intră în pământ și-și ridică umerii până la nivelul urechilor. Parcă ar încerca să se facă tot mai mică. Ca și cum ar vrea să dispară în carapacea sa, ca o broască țestoasă. Îmi pare rău pentru ea.

Știe ce urmează.

58.

ATUNCI

După ce am vorbit cu Hulsker, am vrut să văd cum se simțea mama. Knut locuia într-un complex construit cu ceva ani în urmă în spatele vechii fabrici de lactate. Era o clădire cenușie, plină de apartamente mici, aproape identice.

Am apăsat butonul soneriei și Knut mi-a deschis imediat. Mă aștepta pe holul în care plutea un miros difuz de praf, amestecat cu aroma condimentelor exotice.

— Mama ta doarme.

— O! Bine.

Am rămas acolo, uitându-ne unul la celălalt o clipă. Knut mă pofti înăuntru și-mi oferi o ceașcă de ceai.

— Nu, mulțumesc! am zis. Sunt bine. Totuși, mă întrebam dacă aș putea să-ți adresez o întrebare. Tu și mama ați vorbit vreodată… ei bine, despre tatăl meu?

Knut și-a ridicat capul.

— Despre Jimmy? Nu prea. De ce întrebi?

— Din curiozitate. Îl cunoșteai?

Knut nu răspunse imediat.

— Eram cu câțiva ani mai tânăr decât tatăl tău, răspunse el în cele din urmă.

— Ce-au spus oamenii din oraș despre accident?

Knut făcu un pas înapoi și mă privi.

— Despre ce este vorba, Even? De ce pui dintr-odată toate aceste întrebări despre Jimmy?

— Încerc doar să aflu câteva lucruri, am spus, dându-mi seama cât de evaziv părea răspunsul meu. Așadar, îți amintești ceva?

— Am citit doar ce scria în ziare.

L-am studiat cu atenție câteva clipe.

— Unde este mama?

— În dormitor.

— Pot să intru?

— Da, sigur.

Nu-mi plăcea neapărat ideea de a intra în dormitorul lui Knut, unde el și mama făcuseră fără îndoială Dumnezeu știe ce, dar voiam să văd cum se simte, chiar dacă dormea. Era o cămăruță atât de îngustă, încât abia dacă era loc doar pentru o singură noptieră. Și era aproape imposibil să treci de șifonierul mare situat în capătul patului.

Mama își trăsese plapuma sub bărbie. Dormea profund, ca un copil. M-am întrebat ce se petrecea sub fruntea ei umedă. Trebuie să fi păstrat multe pentru ea, de-a lungul anilor. Nu avea mulți prieteni în Solstad și vechii prieteni din Fredheim nu o contactaseră de când revenise în oraș.

Nu știu câți ani aveam când mi-am dat seama pentru prima dată că mama e nefericită. Îmi amintesc că într-o zi am venit acasă de la școală și am găsit-o plângând în bucătărie. Nu cred că m-a auzit intrând. Dar mi-am dat imediat seama că nu se rănise. Motivul lacrimilor ei venea dintr-o durere îngropată adânc în suflet. Am întrebat-o ce nu e în regulă și ce se întâmplase, dar nu mi-a răspuns, era mult prea mândră. Probabil a crezut că nu sunt suficient de mare pentru a înțelege ce l-ar putea face pe un adult să sufere atât de mult. Cred că avea dreptate.

Când m-am așezat pe patul ei și pleoapele i-au tremurat, i-am dat deoparte șuvițele lipite de nas și sprâncene și le-am așezat pe după ureche.

— Voi aștepta în bucătărie, l-am auzit pe Knut șoptind în spatele meu.

M-am întors și am încuviințat. Knut nu închise ușa.

— Bună! i-am șoptit.

Când mama îmi auzi vocea, clipi de câteva ori, mai greu la început, apoi mai repede. Și apoi, brusc, se ridică în capul oaselor.

— Tobias. S-a întâmplat ceva? Este… a…?

Am privit-o o clipă, apoi am clătinat din cap.

— N-avem nicio veste.

Mama se ridică în capul oaselor și-și trase plapuma. Ea avea talentul de a izbucni în lacrimi din orice. Într-o secundă, fără avertisment. În ziua în care am deschis scrisoarea de la Asociația Norvegiană de Fotbal, spunându-mi că fusesem selectat în echipa națională sub-17, pentru meciurile amicale împotriva Maltei și Italiei, lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Era atât de mândră de mine. Acum plângea din nou.

Am așteptat până s-a mai liniștit puțin. S-a aplecat spre noptiera lui Knut să-și ia un pachet de șervețele. Scoase unul și-și suflă nasul. Îl ținu în

mână când mă privi. Ochii îi erau încă sticloși. M-am întrebat ce fel de pastile îi dăduse Knut și dacă aș putea vorbi cu ea cum se cuvine. M-am hotărât s-o întreb direct. Erau prea multe întrebări care mă frământau.

— Eu… eu tocmai am vorbit cu Tom Hulsker, de la școala lui Tobias.

Mama mă privi surprinsă.

— Cu Tom?

— Am început să vorbim despre tata, am spus, nesigur cum să continui discuția.

— De ce?

Acum, vocea ei avea un ton mai atent. Era complet trează.

— Nu știu, pur și simplu s-a întâmplat, am răspuns și m-am întrebat dacă minciuna îmi strălucea în ochi ca un bec aprins. Știi că Mari scria un articol despre mine pentru ziarul liceului, da?

Mama încuviință.

— Unul dintre lucrurile despre care am vorbit a fost… Tata – cum a fost pentru mine să mă întorc la Fredheim și să merg la un liceu unde toată lumea știa cine fusese tatăl meu. Chestii de genul ăsta. Am vorbit și despre… ce i s-a întâmplat.

Mama miji ochii, de parcă ar fi încercat să se concentreze asupra mea.

— Mari ținuse legătura cu Tobias. Fratele meu ți-a spus ceva?

Ea clătină din cap.

— Așadar, el nu ți-a adresat recent nicio întrebare despre tata?

— Tobias? Nu…

Se opri, părând să se gândească.

— Ei bine…

O altă pauză.

— M-a întrebat dacă știam ce grupă sangvină avea Jimmy.

— Grupă sangvină?

Mi-am îndreptat spatele.

— Da, nu știu de ce, dar…

Mama ridică din umeri.

— N-ai întrebat-o?

— Cred că nu.

M-am gândit la asta o clipă.

— Ce s-a întâmplat de fapt în ziua aceea?

— Care zi?

— Ziua în care tati a murit.

Mama îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Spune-mi că nu vorbești serios! Vrei să vorbim despre asta acum? Când Tobias lipsește?

— Da, am spus, încercând să par ferm.

— De ce este atât de important *acum*?

— Vreau doar să știu.

Mama respiră adânc și oftă.

— Am mai vorbit despre toate astea înainte.

— Nu chiar.

— Am alte lucruri la care să mă gândesc acum.

— Sigur. Dar…

Mama dădu plapuma la o parte și-și puse picioarele pe podea. Era complet îmbrăcată.

— Încep să mă întreb dacă Mari nu descoperise ceva care probabil a omorât-o.

Mama se întoarse spre mine, sfredelindu-mă cu privirea.

— Ce să descopere?

— Ceva care avea de-a face cu tati. Și cu accidentul.

Nici n-am avut timp să reacționez. Palma ei îmi lovi obrazul stâng atât de tare, încât capul mi se răsuci într-o parte. Nu dorea să renunțe. În mod clar, nu credea că voi riposta. Rămase acolo, uitându-se la mine.

Apoi ieși din dormitor având o privire furioasă. Obrazul încă mă mai ustura de durere.

59.

Mama nu mă mai lovise niciodată până acum, din câte îmi aminteam. Și acum, când eram aproape adult, ea-mi trăsese o palmă. Chiar îmi trăsese o palmă!

Ce futu-i mama mă-sii fusese asta?

Bine, nu-mi alesesem momentul potrivit, dar chiar trebuia să mă plesnească?

Încă eram nedumerit când m-am furișat din dormitor și m-am încălțat. Eram, mai ales, furios. Nu m-am uitat la Knut când l-am auzit ieșind pe hol – nu voiam să vadă urma roșie pe care o simțeam ca o compresă fierbinte pe obraz. Am plecat fără să scot un cuvânt.

Mi-a luat ceva timp să mă calmez. Am mers cu bicicleta o vreme, fără niciun plan, dar obrazul mă ardea în continuare. Știam că moartea tatălui meu fusese greu de suportat pentru mama, dar să mă plesnească? De ce?

Am verificat toate informațiile pe care le știam despre accident. Tata își pierduse cunoștința și martorii văzuseră mașina alunecând în zigzag pe șosea câteva sute de metri, în mare viteză. Apoi ieșise de pe carosabil și se izbise de câțiva copaci de pe marginea șoselei.

M-am oprit și mi-am scos telefonul. Voiam să aflu de ce și cum oamenii își pot pierde brusc cunoștința, așa cum făcuse tatăl meu. Cea mai frecventă cauză, conform căutării mele pe Google, era diminuarea bruscă a fluxului sangvin către creier – deseori rezultată dintr-o problemă în sistemul nervos. Oamenii își pierdeau cunoștința când trăiau emoții puternice, nu puteau respira suficient, vedeau o imagine neplăcută, precum sângele, sau se ridicau brusc.

Mama nu mi-a spus niciodată ce se întâmplase înainte ca tata să-și piardă cunoștința și mi-am dat seama că nu știam unde se duceau în ziua aceea – indiferent dacă vizitau pe cineva sau doar se plimbau cu mașina. Nici nu știam exact unde anume se întâmplase accidentul, în afară de o șosea îngustă, străjuită de copaci de ambele părți.

Doamne, ce idiot fusesem!

L-am sunat pe Imo. Era în drum spre Solstad, vechiul nostru oraș, pentru

a vedea dacă Tobias nu cumva ajunsese acolo. I-am povestit despre cearta mea cu mama și despre ceea ce-mi făcuse.

Când am terminat de povestit, Imo a spus:

— Dumnezeule! Știam că mama ta e temperamentală, dar…

Urmă o scurtă tăcere.

— *Știi* de ce fratele tău și-a pierdut cunoștința în ziua aceea? Vreau să spun, tu îl cunoșteai mai bine decât oricine. Mă întrebam doar de ce i s-ar fi putut întâmpla așa ceva.

— Probabil era stresat la serviciu sau ceva de genul ăsta. Accidentul a avut loc demult, Even. Chiar nu-mi amintesc cu adevărat. Ai primit vești de la poliție?

— Nu. Dar am sentimentul că s-ar putea să primim vești proaste în curând.

Imo respiră adânc.

— Îl vom găsi, campionule. Încearcă să nu te îngrijorezi prea mult!

— OK. Vorbim mai târziu.

Am mers cu bicicleta până acasă, sperând că Tobias se întorsese între timp – că îl voi găsi în camera lui. După toate probabilitățile, nici măcar nu s-ar fi deranjat să înlăture ușa spartă. Doar ar fi stat acolo, uitându-se la dezordine, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar Tobias nu era acolo.

De data asta erau și mai multe mașini parcate în fața casei. Yngve Mork stătea lângă gard, vorbind la telefon. Încheie conversația când mă văzu și schiță un zâmbet.

— Salut, Even!

— Salut! Vreo veste?

Mork clătină din cap. Eram gata să-l întreb despre anchetă, când îmi sună telefonul. Era tot Imo.

— L-am găsit! urlă el. Ți-am găsit fratele.

60.

ACUM

Domnișoara Håkonsen mai ia o înghițitură de apă. Asta e una din părțile interogatoriului de care mă tem cel mai mult.

— Unde l-a găsit Imo pe fratele tău?

— La Solstad. La Ruben. Cel mai bun prieten al lui.

— Și ce făcea acolo?

Arunc o privire rapidă către mama.

— Se droga.

— Droguri?

— Da, se droga. Fuma „iarbă” sau… ce-o fi fost.

— „Iarbă”, spune procurorul, ca și cum ăsta ar fi lucrul cel mai important. Și cum ajunsese fratele tău la Solstad?

— După cearta noastră din noaptea trecută, Tobias îl rugase pe Ruben să vină să-l ia.

— În toiul nopții?

— Da. Nu știu exact cât era ceasul. Dar sunt sigur că v-ați notat pe undeva.

Domnișoarei Håkonsen îi displace în mod evident remarca mea, dar sunt prea obosit de toate întrebările ei ca să-mi mai pese. Mă întreb câtă vreme mai trebuie să stau aici la tribunal. O vreme, presupun. Nici măcar n-am ajuns la Ole Hoff.

— Fratele tău l-a rugat pe Ruben să vină să-l ia, chiar dacă Ruben nu avea încă permis de conducere. A împrumutat mașina tatălui său, nu-i așa? Un bărbat care lucrează ca agent de pompe funebre.

— Da, așa este, spun obosit.

— Apoi s-au întors la Solstad.

— Exact.

Simțisem că hainele lui Tobias miroseau din când în când a „iarbă”, așa că pentru mine nu era o surpriză prea mare faptul că el se drogase la Ruben. Ceea ce nu știam însă era că Tobias luase și alte substanțe. Pastile, mai

ales. Atunci când Imo îl găsise pe fratele meu, mi-am dat seama de ce avea nevoie de bani în plus. De ce furase iPad-ul respectiv.

Totuși, nu m-am supărat din cauza acestor informații. Eram doar fericit că Tobias era viu și, deocamdată, nevătămat.

— Unchiul tău a spus ceva despre starea în care se afla Tobias atunci când l-a găsit?

— Nu. Doar că era obosit – stătuseră treji toată noaptea.

— Așadar, planul lui Imo era să-l aducă pe Tobias acasă.

— Da.

— Dar Yngve Mork stătea chiar lângă tine când te-a sunat Imo, nu-i așa?

— Da. Și m-a întrebat dacă ar putea să aibă o vorbă cu Imo.

61.

ATUNCI

I-am dat telefonul lui Mork. S-a îndepărtat de mine, dar m-am ținut după el, asigurându-mă că sunt suficient de aproape ca să aud ce spune. Unchiul meu trebuia să-l aducă pe Tobias direct la secția de poliție, unde fratele meu urma să fie interogat.

Apoi ceva se schimbă în ochii lui Mork, în expresia de pe fața lui. De parcă se întâmplase ceva la celălalt capăt al firului, ceva care îl speriase.

— Imo, ce se întâmplă? zise Mork.

Privea drept înainte, cu ochii larg deschiși.

Orice se întâmpla, chipul lui Mork îmi spunea că nu e bine.

— Imo…

Unchiul meu, evident, nu răspunse, pentru că Mork începu să-i strige numele.

— Ce dracului se întâmplă? am strigat, dar Mork își puse un deget în ureche pentru a estompa zgomotul.

Avuseseră un accident de mașină sau așa ceva? De ce Imo nu spunea nimic?

M-am gândit la tatăl meu, care pierduse controlul volanului și ieșise de pe carosabil. Probabil era ereditar – probabil și Imo își pierduse cunoștința. Știam că nu avea o stare de sănătate perfectă, cu durerile de spate și cu toate medicamentele pe care le văzusem în dulapul său de la baie. M-am întrebat dacă istoria se repeta.

Nu știu cât am stat acolo în fața lui Mork, așteptând un răspuns, dar apoi, dintr-odată, păru că Imo revenise la telefon.

Mork îl întrebă ce se întâmplase. L-am urmărit cum ascultă, încuviințând. I-am auzit vocea unchiului meu. Era, în mod evident, agitat.

— OK. E stabil?

Stabil?!

Mork continuă:

— Asigură-te că e într-o poziție din care să-și revină. Calmează-l și voi

face rost de cea mai apropiată salvare. Unde sunteți?

Mork transmise instrucțiunile atât de repede, încât aproape că n-am auzit ce a spus.

— Atunci Spitalul Universitar Akershus e cel mai aproape. Voi suna acolo și le voi da numărul tău.

Apoi inspectorul-șef de poliție închise telefonul și se întoarse spre mine. Mă privi; am respirat adânc.

— Even, fratele tău…

Se opri în timp ce-mi dădea înapoi telefonul. Apoi oftă și spuse:

— Nu e niciun mod ușor de a-ți comunica asta, așa că-ți voi spune direct. Fratele tău tocmai a încercat să se sinucidă.

•

L-am auzit pe Mork chemând o salvare, apoi dându-le medicilor numărul lui Imo și locația lui Tobias. Apoi transmise și operatorului numărul lui Imo. Ultimul lucru pe care îl spuse Mork înainte de a închide telefonul a fost „grăbiți-vă!”

Apoi se uită la mine.

— Este… va fi bine? m-am bâlbâit eu.

— Eu…

Mork făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Nu știu.

Totul era prea ireal. Aveam gâtul încordat, dar n-am plâns. Probabil era prea devreme pentru lacrimi. Mai întâi trebuia să aflu ce se întâmplase și de ce.

— A încercat să se sinucidă în timp ce… Imo vorbea cu dumneavoastră?

— Așa se pare.

— Dar cum? Cum a încercat?

Inspectorul-șef de poliție îmi puse o mână pe umăr.

— Imo mi-a spus că Tobias a înghițit ceva, o pastilă sau… poate mai multe – nu era sigur. Era pe scaun în mașină și brusc s-a prăbușit în față.

Mork respiră adânc.

— Imo și-a lăsat telefonul deoparte când fratele tău a încercat să se sinucidă. Din câte am auzit, părea c-ar fi pus frână brusc, a coborât în fugă și l-a scos pe fratele tău din mașină. Apoi i-a băgat degetele pe gât și l-a ajutat să vomite. Dar… Mork se uită în jur… Imo nu știe dacă Tobias a vomitat tot.

Am încercat să-mi imaginez. Imo trebuie să fi reacționat rapid. Nu puteam decât spera că fusese suficient de rapid.

— O salvare va ajunge acolo foarte curând. Și apoi, fratele tău va fi în cele mai bune mâini.

Era totuși o slabă consolare. Nu m-am putut abține să nu simt că, parțial, era vina mea. În noaptea aceea îl acuzasem pe Tobias de crimă, chiar înainte de tentativa lui de sinucidere. Probabil îl făcusem să-și piardă controlul.

— Ai vrea să mergi la spital?

— Da. Da, vă rog!

Mork m-a condus la mașina lui de poliție și m-a lăsat să intru.

— Și mama ta?

— E la Knut. Ar trebui să mergem s-o ducem și pe ea la spital?

Mork încuviință și se urcă la volan, lângă mine.

M-am uitat la drum în tăcere în timp ce Mork conducea spre apartamentul lui Knut. Nici Mork nu a mai spus nimic; așa că am rămas cu gândurile mele: Tobias se simțea într-adevăr atât de rău? Cât de mult suferise cu adevărat?

Când mama ieși din apartamentul lui Knut, ochii îi erau plini de lacrimi. Fugi și-și încolăci brațele în jurul meu, apoi plânse disperată, agățându-se de gâtul meu. Am lăsat-o; nu era momentul să fiu furios pentru că-mi trăsese o palmă.

•

Ne-a luat aproximativ o jumătate de oră să ajungem la spital. L-am găsit pe Imo într-o sală de așteptare de la etajul I. Se ridică imediat ce ne văzu.

Mama se repezi la el, vrând să știe cum se simte Tobias.

— Medicii încearcă să… să-i facă spălături stomacale, spuse Imo, ținând-o de braț. Are un tub aici… își arătă gâtul. Ei îl… îl golesc.

— Ce înseamnă asta? strigă mama.

— Încearcă să-l facă să vomite cât mai mult posibil.

M-am strâmbat.

— Și apoi îi vor da cărbune activ. Absoarbe otrava rămasă, ca să nu pătrundă în organism. După aceea, va fi externat, normal.

Mama plânse incontrolabil încă vreo câteva minute. Am stat cu toții în picioare în jurul ei, neștiind ce să facem.

În cele din urmă, ea își reveni suficient pentru a-i cere lui Imo să-i spună exact ce se întâmplase de când îl găsise pe Tobias și până la momentul în

care acesta se prăbușise în mașină. Chiar dacă Imo povesti totul clar și răspicat, nu eram sigur că mama e capabilă să înțeleagă prea mult. Stătea acolo, cu fața inexpresivă, clătinând din cap.

— Îl pot vedea? întrebă ea, când Imo termină de vorbit.

— Are corpul puțin traumatizat, așa că nu sunt sigur că acum e momentul…

— Vreau doar să-l văd! imploră Susanne.

— Am vorbit cu asistenta medicală chiar înainte să vii. Nu e posibil. Cel puțin, nu încă. Trebuie să-i acordăm organismului său timp să se vindece și apoi s-ar putea să putem vorbi cu el mai târziu.

Mai târziu, m-am gândit. Ce se va întâmpla mai târziu?

Fratele meu va fi trimis la un spital de psihiatrie? Și dacă nu va fi internat acolo, cum ar trebui să avem grijă de el? Cum ne-am putea asigura că va sta departe de droguri? Ne vom descurca?

Deocamdată nu puteam face nimic decât să așteptăm.

Singurul lucru pe de care eram 100% sigur era că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

62.

Yngve îi convocă pe toți membrii grupului operativ la o întâlnire rapidă, la Centrul de Arte din oraș. Dură ceva timp ca toată lumea să ajungă acolo, căci se împrăștiaseră prin Fredheim și în zonele locale, în căutarea lui Tobias.

Yngve îi informă rapid în legătură cu cele mai recente evoluții ale anchetei.

— Uau, exclamă Therese Kyrkjebø.

— Uau?

Yngve ridică sprâncenele. Părea palidă, de parcă ar fi fost gata să vomite.

— Este o surpriză uriașă. Dacă Tobias ar fi avut vocație de sinucigaș, de ce ar mai fi așteptat până când Imo l-ar fi găsit, înainte de a încerca să-și ia viața? De ce să aștepți până când se întorceau înapoi la Fredheim?

— Două teorii, spuse Davidsen.

Se așezase la celălalt capăt al mesei de conferință, vizavi de Yngve.

— Unu: Tobias a plecat la Solstad pentru a scăpa de viața lui plictisitoare din Fredheim. El ura atât de mult gândul că trebuia să se întoarcă, încât a decis că nu mai poate suporta. Mijloacele de a face acest lucru erau în mâinile lui, în buzunar sau oriunde în altă parte.

— Tobias a petrecut mult timp singur, spuse Yngve. Și câteva persoane spun că e inadaptat din punct de vedere social, dar nu e ceva neobișnuit la un adolescent. Nu înseamnă neapărat că adolescenții își urăsc atât de mult viața, încât vor să-i pună capăt.

— Aici sunt de acord cu dumneavoastră. Era doar prima mea teorie. A doua teorie…

Așteptă o clipă, pentru a se asigura că toată lumea era atentă.

— A doua teorie a mea este că Tobias știa că are de dat răspunsuri la întrebări, când se va întoarce aici. De ce era la concertul de la liceu în noaptea aceea? Ce fel de relație a avut cu Mari? Dacă Tobias *era* cel care a omorât-o pe Mari și i-a omorât și pe ceilalți, o sinucidere ar putea rezolva cu ușurință problema. Atunci, el n-ar fi nevoit să răspundă nimănui. N-ar trebui să meargă la închisoare. N-ar trebui să suporte să fie considerat

criminal pentru tot restul vieții.

A doua teorie a lui Davidsen părea să rezoneze mai bine cu membrii grupului operativ. Și Yngve se gândise la asta.

— Dar ceva nu prea se leagă. În discuțiile sale cu Mari, tonul lui Tobias era normal. Prietenos. Nimic care să indice că era furios pe ea.

— Atunci ce făcea cu cheile ei? întrebă Vibeke Hanstveit.

— Nu știu.

Câteva momente, niciunul dintre ei nu mai spuse nimic.

— Cum se mai simte? întrebă Therese.

— Încă nu știu, răspunse Yngve.

Weedon, IT-istul, intră în sala de conferințe.

— Îmi pare rău că am întârziat, se scuză el. Aveam ceva de lucru.

Găsi un loc la masa de conferință și, după expresia feței lui, Yngve înțelese că Weedon are ceva de spus. Yngve făcu un gest spre el.

— Tocmai verificam computerul lui Tobias. Am verificat discuția de pe chat cu prietenul lui, Ruben, din Solstad. Se înțeleseseră ca Ruben să vină să-l ia pe Tobias azi-noapte și da, se pare că Tobias reușise să facă rost de droguri. Apoi le-am verificat mesajele mai vechi. Și am comparat acele mesaje cu momentul asasinării lui Børre Halvorsen.

În sala de conferințe era o liniște mormântală, toți îl ascultau cu sufletul la gură.

— Tobias și Ruben au discutat non-stop pe chat între miezul nopții și două dimineața în acea noapte, continuă Weedon. Trupul neînsuflețit al lui Børre Halvorsen a fost găsit sub podul Fredheim la douăsprezece jumătate în noaptea aceea.

Mult timp, nimeni nu mai spuse nimic.

— Așadar, Tobias nu l-a ucis pe Børre, concluzionă Vibeke Hanstveit, oftând adânc. N-ar fi avut cum.

— Nu, cu excepția cazului în care altcineva stătea acolo în locul lui Tobias, vorbind pe chat cu Ruben.

Ceea ce este foarte puțin probabil, gândi Yngve.

— Atunci, poate că era doar deprimat, spuse Therese. Așa cum a sugerat Davidsen inițial.

Yngve își dădu seama că toți membrii grupului operativ erau deja epuizați. Åse stătea în spatele sălii de conferință, îndemnându-l să spună ceva pozitiv, pentru a-i motiva pe toți. Se duse la tabla magnetică albă unde

erau scrise cu majuscule numele celor mai importante persoane în anchetă, însoțite de câteva cuvinte-cheie.

— Să vedem mai întâi dacă Tobias va reuși să scape cu bine. Între timp, trebuie doar să găsim celelalte indicii. Haideți să le mai analizăm încă o dată pe toate, să vedem dacă descoperim ceva nou!

Îi sună telefonul. Yngve îl scoase din buzunarul din spate al pantalonilor.

Era Reidar Lindgren. Unchiul lui Mari.

— Trebuie să răspund, le spuse colegilor. Bună, Reidar! îl salută Yngve, în timp ce ieșea pe hol. Ce se întâmplă? Ați reușit să-l găsiți pe fratele dumneavoastră?

Pe fundal se auzeau zgomote din trafic.

— Nu. Tot nu știu unde este Frode. Dar am găsit ceva în camera lui care… care mă îngrijorează puțin.

— Ce anume? întrebă Yngve, brusc atent.

Dură câteva secunde până când Reidar Lindgren răspunse:

— Un tricou plin de sânge.

63.

Susanne privea fotografia pe care i-o făcuse lui Tobias cu telefonul, cu doar câteva săptămâni în urmă. Tobias fusese surprins pe neașteptate și se înfuriase, cerându-i să o șteargă imediat.

Totuși, Susanne n-o șterse, pentru că fotografia o făcuse să râdă. Avea nevoie de ceva de care să râdă din când în când. Ochii pe jumătate închiși ai lui Tobias îl făceau să pară somnoros. Probabil atunci era drogat. De îndată ce-i trecu acest gând prin minte, se gândi să șteargă imediat fotografia. Se întrebă dacă așa arăta când Imo îl găsise.

În fotografie, Tobias avea doar câteva tuleie pe buza superioară, dar fața era, în general, acoperită de pete. Unele roșii, altele violet-închis – aproape albastre. Își ascundea mereu fața sub șepci sau hanorace cu glugă.

Susanne respiră cu dificultate. Încercase să-l ajute pe cât posibil, nu-i așa? Nu era ușor când hormonii o luau razna, când nu-i păsa de igienă și când nu mânca mâncare adecvată. Susanne știa că problema hranei era în mare parte vina ei, dar Tobias nu mânca pește, ura salata și când ea înțelesese că el nu se descurca prea bine în niciun aspect al vieții sale, sfârșise prin a-i găti sau a-i cumpăra de obicei mâncarea lui preferată, doar pentru a-l face puțin mai fericit. Făcuse tot *posibilul,* nu-i așa? Așadar, cum naiba se întâmplase?

Închise ochii, bucuroasă că stătea jos. Cuvintele pe care Imo le folosise pentru a descrie starea lui Tobias încă îi mai stăruiau în minte. Încercă să respire și să înghită, dar era greu să le facă pe amândouă în același timp. Ceva îi răsuna și în urechi – zgomote puternice, voci înalte. Și lumina, trecând de la alb strălucitor la întuneric beznă. O ameți.

Tobias păruse fericit să scape de școala sa din Solstad și de Amalie. Dar după ce se mutaseră înapoi în Fredheim, se izolase tot mai mult. Prietenii buni erau greu de găsit. Susanne știa prea bine.

Deschise ochii, se ridică și se plimbă puțin, oprindu-se din nou în fața unei oglinzi, unde se privi mai atent. Păr negru, tuns scurt. Pungi întunecate sub ochi. Riduri de ambele părți ale gurii, ca două paranteze în jurul buzelor.

Văzu o mamă. O înspăimântător de mizerabilă mamă. O ființă umană care merita să fie la fel de nenorocită ca ea. Ea provocase acest dezastru,

nu-i așa, prin modul în care se descurcase în viață? Prin felul cum acționase, prin alegerile pe care le făcuse. Prin felul în care le permisese copiilor ei să se descurce singuri. Pentru că asta făcuse, nu-i așa? Vru să lovească oglinda, să o spargă într-o mie de bucăți. Doar pentru a pedepsi fața aceea urâtă.

— Când a fost ultima oară când ai mâncat ceva?

Se întoarse și-l privi pe Even.

— Azi-noapte, probabil, răspunse într-un târziu.

— Atunci ar fi bine să luăm ceva de mâncare. Trebuie să existe o cantină sau așa ceva pe aici, pe undeva.

— Nu-l las singur pe Tobias.

— Mamă, trebuie să mănânci.

— Nu vreau să mănânc. N-am chef.

Even se uită la Knut, cerând ajutor.

— Du-te! spuse Knut. Ia-ți ceva de mâncare! Ai telefonul mobil. Te sun dacă intervine vreo schimbare.

Susanne nu mai avea puterea să se lupte cu amândoi. Și știa că aveau dreptate. Noaptea trecută mâncase doar o felie de pâine și băuse câteva pahare de vin roșu.

Coborâră cu liftul la primul etaj, unde găsiră o cantină care oferea supă și sandvișuri. Susanne comandă minestrone. Supa era ușor de mâncat. Even își luă un sandviș cu șuncă și cașcaval. Îl privi încruntat.

Se așezară la o masă rotundă, acoperită cu firimituri de pâine și pete vechi de cafea. O mică plantă decorativă stătea în centru. Mai erau și alte persoane în cafenea. Oameni cu chipuri sumbre. Toți mâncau sau beau cafea aproape în tăcere, privind în gol.

Supa era caldă și surprinzător de gustoasă. Susanne își simți corpul reacționând instantaneu la hrana pe care i-o dădea. Bău și puțină apă, în timp ce-l privea pe Even cum încearcă să-și mănânce sandvișul. Nu părea deloc gustos. Pâine albă cu un strat gros de unt. Șuncă mai mult cenușie decât roz.

Stăteau acolo de câteva minute, când în cele din urmă Susanne vorbi:

— Îmi pare rău.

Întinse mâna spre el, ca să-i atingă obrazul. O așeză exact acolo unde îl plesnise.

— Eu doar…

Ea căută cuvintele potrivite pentru a explica – pentru a-și apăra gestul necugetat, doar pentru a-și dea seama că nu le găsea. Nu era nimic de apărat. Depășise o limită. O limită importantă, și nu exista nicio modalitate de a reveni asupra gestului său.

— A fost cam prea mult pentru mine în acel moment.

Își coborî privirea.

— Niciun copil nu ar trebui lovit vreodată de părinți. Îmi pare atât de rău!

Even se uită la ea. Trecu ceva timp până când spuse:

— Dar totuși, mă întreb… mai luă o mușcătură din sandviș și continuă: De ce este atât de greu să vorbești despre asta, chiar și după atâția ani?

Susanne lăsă lingura jos. Respiră adânc înainte de a răspunde, oftând din răsputeri:

— Cred că ai dreptul să știi.

Susanne nu împărtășise acest secret multor oameni. Mama ei știuse, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul! Knut o întrebase de câteva ori, în zadar. Dar oamenii se fereau de obicei de subiectul Jimmy, pentru că știau cât de traumatizant fusese pentru ea. Cât de dureros era încă.

Cu toate astea, Susanne era sigură ce părere aveau oamenii din oraș despre ea, ce spuneau despre ea pe la spatele ei. Că nu reușise niciodată să se împace cu moartea lui Jimmy. Că își îneca durerea în alcool și devenise un clișeu ambulant. Că fugise din Fredheim în urmă cu un deceniu. Era sigură că unii chiar credeau că ea era de vină pentru moartea lui Jimmy.

— Nu știu cât de multe știi despre tatăl tău, începu ea. Dar era foarte îndrăgit. Toată lumea din oraș îl iubea. Toată lumea.

Își ridică bărbia cu un zâmbet trist.

— Din păcate, lui Jimmy îi plăcea multă lume. Adică, în afară de mine. Și vreau să spun… ei bine, în *acel* fel.

Lui Even îi pică fața.

Probabil, credea ea, nu era frumos să întineze amintirea tatălui lui. Dar era adevărul. Dacă Even nu-l afla de la ea, îl va afla de la altcineva mai târziu. Cu siguranță nu merita asta.

O parte din ea știuse întotdeauna că vor ajunge cumva aici, înapoi în trecut. Înapoi cu toate fantomele și toți demonii acelei zile oribile.

— Știi că obișnuiam să cânt într-un cor?

— Bineînțeles. Imo era dirijorul.

— Așa e.

Susanne se trezi gândindu-se cu drag la trecut. Chiar îi plăcea să cânte în corul respectiv. Apoi, amintirile neplăcute începură să o copleșească iar și trebui să respire adânc înainte de a continua.

— Într-o zi am găsit niște partituri pe bancheta din spate a mașinii. Noi cântam cântece pe mai multe voci, iar Imo ne dădea întotdeauna propria partitură, cu numele noastre scrise pe ea. Așa că știam cine ce avea să cânte.

Susanne privi blatul mesei.

— Ei bine…

Se opri.

Era ca și cum cuvintele fuseseră îngropate adânc în ea de atât de mult timp, încât acum se chinuia să le dezgroape iar.

Își drese glasul.

— Am găsit o partitură pe numele altcuiva. Deci… mi-am dat seama că tatăl tău fusese cu altcineva în mașină, în afară de mine. Cineva care cânta în cor.

Susanne oftă și clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să scape de o amintire urâtă.

— Am găsit și câteva… prezervative. Sau, cel puțin, ambalaje. Sub scaun.

Ea clătină din cap încă o dată.

— Al cui nume era scris pe partitură?

Susanne făcu o pauză înainte să-și ridice capul, privindu-l pe Even în ochi.

— Julia Hoff, spuse ea în cele din urmă.

— Ce?

— Mama lui Oskar.

Din nou, lui Even îi pică fața. Susanne nu voi să-i spună cum se dusese acasă la familia Hoff în ziua aceea. Cum îl întâlnise pe Ole la ușă și cum îi mărturisise tot. Fiecare suspiciune. Fiecare dovadă incontestabilă. Cum Ole nu spusese nimic până ea nu-l întrebase dacă Julia e înăuntru. Conform lui Ole, soția lui nu era acasă, deși Susanne era absolut sigură că minte. Că încerca să o protejeze pe Julia, temându-se că Susanne i-ar putea face vreun rău. Poate chiar să o ucidă. Ticăloasa aia lașă!

— Nu sunt mândră de ceea ce am făcut în ziua aceea. Da… băusem

câteva pahare după ce găsisem acea partitură. Eram extrem de supărată. Am mers la școala unde preda tatăl tău și l-am luat de acolo. L-am târât după mine, în pauza de prânz, de față cu toți colegii săi.

Ea clătină din nou din cap.

— Cecilie a încercat să mă oprească, continuă ea. Mama lui Mari. Dar eram atât de furioasă, atât de furioasă! Din fericire, tatăl tău a venit cu mine. Nu voia să facă o scenă și mai mare.

Acum plângea, retrăind tot.

— Jimmy a insistat să conducă el, pentru că eu eram…

Își flutură ușor brațele.

— Nu-mi sunt clare toate detaliile întâmplărilor petrecute în ziua aceea, dar Tobias era la creșă. Nu-mi amintesc unde erai *tu.*

Chiar și după atâția ani, vocea îi tremura.

— Nici eu, zise Even.

— Oricum, Jimmy n-a vrut să mergem acasă până nu discutam. Nu voia să ne certăm în fața ta și a fratelui tău. Și trebuie să recunosc, nu era o ceartă adevărată – doar că strigam aproape încontinuu. Zbieram. Urlam.

Susanne luă de pe masă solnița cu sare. O răsturnă și o răsuci de câteva ori. Apoi o așeză la loc.

— Dar a recunoscut? A recunoscut că aveai dreptate?

Susanne tăcu un moment. Apoi încuviință și-și șterse lacrimile.

— Nu știu cât de departe am mers, când el…

Avea de gând să-i spună totul? Chiar avea să facă asta?

Nu, Even nu i-ar mai vorbi niciodată. Niciodată.

Își îndreptă umerii.

— Apoi totul a luat-o razna, spuse ea repede. Jimmy și-a pierdut cunoștința, dintr-odată.

Își văzu fiul căutând răspunsuri în ochii ei, dar n-avea de gând să i le dea.

— Am ieșit de pe carosabil. Restul îl știi.

Mâinile îi tremurau când își duse paharul de apă la gură. Doamne, avea nevoie de o tărie! Ceva care să îndepărteze durerea.

— Ai terminat de mâncat? Vreau să mă întorc la Tobias.

Even aruncă o privire la sandvișul său, apoi spuse:

— Cred că da.

Susanne își împinse scaunul la o parte și se ridică. Apoi ieși din cantină

cu bărbia ridicată. Tobias aștepta.

64.

Reidar Lindgren locuia pe Schleppegrells Gate, în Oslo, chiar lângă Dælenenga – terenul de sport care, de-a lungul anilor, fusese folosit pentru hochei, atletism, patinaj de viteză și speedway, dar acum era plin de jucători de fotbal –, copii și adulți. Când Yngve găsi în sfârșit un loc de parcare în apropiere și ieși din mașină în după-amiaza rece din Oslo, rămase impresionat de mulțimea de oameni aflați afară, în ciuda vântului și temperaturii care nu depășea 5°C. Oamenii intrau și ieșeau din Birkelunden, un parc mic din centrul Grünerløkka. Unii tocmai se îndreptau spre casă venind de la serviciu, se pare, cu brațele pline de alimente. În apropiere, copiii se jucau în curtea școlii, îmbrăcați prea subțire. Yngve își imagină cum ar arăta această parte a capitalei într-o zi caldă de vară.

Reidar Lindgren îl întâlni pe Yngve în pragul blocului. Era un bărbat robust, aproape de cincizeci. Purta un pulover gros, cenușiu pe deasupra hainelor murdare de lucru, și avea părul lung, prins în coadă.

— V-am văzut de la fereastră venind, spuse el zâmbind în timp ce-i strângea ferm mâna lui Yngve. Știți, soneria nu funcționează.

Yngve îi observă ochii albaștri, prietenoși.

— Intrați!

Yngve îl urmă pe scări. Mirosea a blană udă de câine.

— Noi nu avem lift, se plânse Lindgren. Și locuiesc la etajul cinci. Într-o zi, scările astea or să mă omoare.

Gâfâiau amândoi când ajunseră, în sfârșit, sus.

— Intrați! repetă Lindgren aproape fără suflu. Doriți o cafea sau altceva?

— Nu-i nevoie, mulțumesc! Doar arătați-mi camera fratelui dumneavoastră!

— Știți, nu eram sigur dacă ar trebui să spun ceva. Frode fiind fratele meu și tot restul. Nu știu în ce s-a amestecat, dar știu că n-ar face niciodată nimic să-și rănească propria fiică. Nu vă deranjați să vă descălțați!

Lindgren îl conduse pe Yngve printr-un hol mic și intrară într-o cameră cu un perete din cărămidă aparentă. Perdelele erau trase deoparte, oferind camerei lumina mai mult decât necesară.

Patul era nefăcut. O geantă sport stătea deschisă pe podea. Un tricou plin de sânge zăcea lângă ea. Yngve se aplecă și, folosind un stilou din buzunarul sacoului, întoarse tricoul. Avea pete de sânge peste tot.

— Știți când l-a purtat? întrebă polițistul.

— Nu. Mă tem că nu.

Yngve observă câteva perechi de boxeri în geantă. Niște pantaloni, o cămașă, câteva perechi de șosete. Un încărcător de telefon mobil era conectat la o priză de perete. O sticlă de vodcă aproape goală era pe podea. Camera avea un miros înțepător de alcool stătut.

— Ce-a făcut fratele dumneavoastră cât a fost aici?

— Mai mult a dormit. Cel puțin, când am fost prin preajmă. Nu mi-a povestit prea multe. Nu l-am mai văzut așa până acum.

Yngve se ridică și se întoarse spre Lindgren.

— Ce vreți să spuneți?

Lindgren păru să se gândească la răspuns.

— Era atât de… deprimat, știți? Pe fundul prăpastiei. Era aproape ca și cum m-ar fi evitat când eram prin preajmă.

— A fost așa și *înainte* ca fiica lui să fie ucisă?

— Poate nu la fel, dar cu siguranță era deprimat și înainte să se întâmple și tragedia asta.

— Trebuie că v-a spus *ceva* despre motivul pentru care avea nevoie să doarmă în camera dumneavoastră de oaspeți – de ce plecase de acasă.

— Nu multe, nu. A zis foarte clar încă de la început că nu vrea să vorbească despre asta.

Yngve observă și câteva pete de sânge pe cearșafuri.

— Dar eram cam îngrijorat pentru el, continuă Lindgren. Adică, înainte să văd asta.

Arătă spre tricoul plin de sânge.

— Ce motive de îngrijorare aveați?

Reidar Lindgren așteptă o clipă înainte de a răspunde.

— Frode și cu mine provenim dintr-o familie în care problemele nu sunt de obicei rostite. Nu *vorbim.* Nu ne împărtășim lucruri. Nu lucruri personale, în orice caz. Ceea ce înseamnă că totul se acumulează, știți, gata să explodeze.

— Spuneți că și-a mai pierdut cumpătul și înainte?

— O, da.

Yngve făcu un pas mai aproape.

— Sigur, fratele meu este temperamental. A intrat în câteva scandaluri de-a lungul anilor, dar mai ales când era mai mic.

Yngve încuviință, așteptând să continue.

— Oricum, acum câteva nopți a venit târziu și a făcut ca toți dracii. Și-a azvârlit lucrurile, s-a împiedicat, apoi s-a descălțat și și-a aruncat pantofii în ușa dormitorului meu.

Clătină din cap.

— Frode a fost foarte supărat, asta e ceea ce încerc să vă spun. Cred că acumulase multă furie în el.

— Furie care a izbucnit, în cele din urmă. I-a sărit mușt arul?

Lindgren pocni din degete și spuse „da” în același timp.

— Știți dacă a folosit o mașină cât a fost aici?

— A folosit.

— Știți dacă a condus?

— Să fiu sincer, nu știu. Așa cum am spus, nu l-am văzut prea mult timp cât a stat pe aici. Am fost la serviciu. Demolăm o clădire de apartamente dincolo de Sagene. Suntem puțin în întârziere, așa că…

— În noaptea în care a murit Mari, îl întrerupse Yngve. Fratele dumneavoastră fusese la liceul Fredheim, la concert. Dar s-a întors aici imediat după aceea, nu-i așa?

— Da, a dormit aici în fiecare seară, începând de sâmbătă.

— Vă amintiți *când* a ajuns aici luni noapte?

— Știu că era târziu. Mă dusesem deja la culcare. M-am trezit când a venit el, dar nu m-am gândit să văd cât e ceasul.

Yngve analiză cu atenție camera pentru ultima oară. Nu remarcă alte obiecte pe care le-ar putea lua pentru teste suplimentare. Puse tricoul plin de sânge într-o pungă pentru probe.

— Ce veți face cu el?

— Voi verifica al cui sânge este. Mulțumesc că m-ați anunțat!

Se îndreptă spre ușa de la intrare.

— Ce… ce se va întâmpla acum?

În vocea lui Reidar Lindgren se simțea suferința.

— Mai întâi va trebui să-l găsim pe fratele dumneavoastră. Iar apoi… va trebui să vedem ce se întâmplă.

Deschise ușa.

— Baftă cu demolarea!

65.

Yngve de abia traversase limita regiunii Oslo, pe drumul de întoarcere la Fredheim, când îi sună telefonul.

— Sunt inspectorul-șef Bjarne Brogeland, poliția din Oslo, spuse vocea de la celălalt capăt al aparatului. Ați sunat în legătură cu Frode Lindgren?

Yngve își ridică piciorul de pe pedala de accelerație.

— Da, l-ați găsit deja?

— Nici n-a fost dificil, spuse Brogeland râzând. Este într-o celulă, doarme. A fost arestat azi-dimineață.

— De ce? Cum?

— Era foarte nervos, încercase să sară la bătaie – ca de obicei. Nu voia să meargă acasă, nici să vină de bunăvoie cu noi la secție, așa că a trebuit să-l arestăm pentru tulburarea ordinii publice. Îl ținem aici până se trezește din beție. Aveți noroc – eram gata să-l las să plece când ați sunat.

Yngve căută cea mai apropiată ieșire de pe autostradă.

— A spus ceva?

— N-a vorbit prea mult, dar a fost foarte trist. A plâns mult.

Yngve îi explică ce i se întâmplase lui Mari.

— O, Doamne! Înțeleg de ce este atât de tulburat.

— Pot să vin să-l iau?

— E-al dumneavoastră.

— Perfect, vă mulțumesc! Ajung în douăzeci de minute.

O jumătate de oră mai târziu, Yngve îl întâlni pe Bjarne Brogeland în fața sediului poliției din Oslo. Frode Lindgren stătea lângă el, ținându-și capul plecat; avea hainele murdare, de parcă și-ar fi petrecut noaptea într-un șanț. Era palid și complet epuizat.

Yngve cunoștea reputația lui Brogeland. În ultimii ani, fusese implicat într-o serie de cazuri importante în Oslo. Avea vreo patruzeci de ani și era bine construit – un tip dur. Era ușor de înțeles de ce infractorii îi știau de frică și încercau să stea departe de el.

— Încă nu e chiar în formă, dar…

Brogeland se uită la Lindgren.

— Cel puțin s-a trezit din beție.

— Mă bucur să aud asta.

— Cum merge ancheta?

— Ne îndreptăm în direcția cea bună.

Yngve aruncă o privire în jur, aproape așteptându-se s-o vadă pe Åse prin apropiere. Frode părea preocupat de ceva aflat pe jos, lângă picioarele sale.

— Aveți nevoie de un loc unde să-l interogați?

Brogeland dădu din cap spre sediul Poliției.

— Cred că tipul ăsta are nevoie de-o ceașcă de cafea, spuse Yngve și se uită iar atent la Frode.

Părea că cineva înfipsese un ac în el și lăsase tot aerul să iasă.

— Dar mulțumesc oricum!

Yngve îl conduse cu mașina până la Grünerløkka. Nu-i adresă nicio întrebare pe drum. Nici Frode nu se oferi să spună nimic; el doar stătea acolo, uitându-se pe fereastră, cu o privire rece întipărită pe față.

— Haideți să vorbim acolo, spuse Yngve în timp ce găsea un loc de parcare în fața restaurantului The Nighthawk Diner din Seilduksgata. Vă este foame?

— Foarte.

— Atunci să luăm ceva de mâncare.

Nighthawk Diner era exact așa cum sugera și numele: un local care servea mâncare americană, în stil american. Majoritatea personalului vorbea limba engleză.

Amândoi își comandară un Nighthawk Combo – un hamburger cu brânză Cheddar topită și slănină afumată, maioneză și chipsuri sărate din cartofi.

— Am încercat să vă găsesc, spuse Yngve în timp ce turna apă în pahare.

— Mi-a murit telefonul în ultimele douăzeci și patru de ore, spuse Frode, analizând o pată de grăsime de pe masă. L-ați prins pe nenorocit?

— Nu.

— Atunci de ce aveți nevoie de mine?

Yngve nu răspunse imediat. Tocmai îl studia pe omul distrus din fața lui.

— V-ați rănit? întrebă Yngve și arătă spre mâinile lui Frode, acoperite cu pete de sânge uscat.

— M-am bătut azi-noapte.

— Cu cine?

— Cu peretele.

Yngve dădu din cap, încet.

— Se pare că peretele a câștigat.

— Nu știu ce să spun.

Frode își goli paharul. Yngve i-l umplu din nou.

— Cum v-ați tratat rănile?

— Nu le-am tratat. Doar mi-am șters sângele de pe mâini cu un tricou.

— Ce culoare?

— Hm?

— Ce culoare avea tricoul?

Frode și-a ridicat capul.

— Ați fost la fratele meu. Așa cum spuneam, n-am reușit să vă găsesc.

Frode încuviință.

— Era unul alb. Alb complet, urăsc tricourile cu tot felul de litere și imprimeuri.

— Și eu la fel.

Mâncarea lor sosi și o vreme rămaseră acolo, mâncând.

— Știți ce am făcut azi-noapte? întrebă Frode, înainte să golească iarăși paharul cu apă dintr-o răsuflare. L-am urmărit pe Even Tollefsen. Cu mașina mea.

Clătină din cap.

— Eram atât de furios! Atât de…

Se opri.

— Știu c-ați auzit zvonurile, continuă el. Cum toată lumea crede că eu am omorât-o pe Mari.

— Eu nu cred…

— Am vrut să-l calc cu mașina, îl întrerupse Frode. Serios, Mork, am vrut să-l omor. Aproape c-am și făcut-o. Nu cred că m-a văzut, dar… probabil. Nu știu.

Își tăie o bucată din hamburger și și-o îndesă în gură.

— Am simțit că trebuie să fac ceva, știți, spuse el molfăind. O prostie, nu-i așa?

— Nu. Nu e deloc o prostie.

Trecură câteva momente de tăcere.

— De ce ați încercat să mă găsiți?

— Ei bine, în parte din cauză că sunteți aici și nu acasă, lângă soția dumneavoastră.

Yngve nu credea că e necesar să dezvolte subiectul. Frode mestecă încet, înainte de a înghiți și a pune tacâmurile jos. Apoi își încrucișă brațele.

— Eu și Cecilie, noi…

Yngve observă că Lindgren nu era departe de a plânge din nou.

Răsuflă zgomotos, de parcă s-ar fi săturat de durere și încerca să o îndepărteze.

— Aveam probleme dinainte ca Mari să fie ucisă. Cuplurile se ceartă, cu siguranță, dar de data asta… de data asta a fost mai rău. De aceea am mers la fratele meu. Aveam nevoie să iau o pauză de la toate.

Își puse mâinile pe masă.

— Pot să vă întreb ce s-a întâmplat?

Frode se uită o vreme la paharul gol.

— Mă puteți întreba, dar eu nu sunt atât de sigur că vreau să vă răspund. Este o problemă personală.

— Nu dacă implică uciderea fiicei dumneavoastră, insistă Yngve.

Frode îl fixă.

— Ce vreți să spuneți? întrebă el brusc.

— Căutăm un motiv întemeiat pentru care oricine ar fi vrut s-o omoare pe Mari.

— Ei bine, nu-l veți găsi în familia noastră, protestă Lindgren. În niciun caz.

— Sunteți sigur?

— Desigur. Problemele pe care eu și Cecilie le avem sunt complet… normale. Se întâmplă tot timpul, peste tot.

— Mari n-a stat acasă în ultimele două zile din viață. Și nici n-a vrut să vă vorbească la concertul din liceu.

Riduri adânci apărură pe fruntea lui Frode. Înghiți de câteva ori, apoi întâlni privirea lui Yngve.

— Cecilie mă înșela. De ani de zile. Am aflat, și… ei bine, ne-am certat. Mari a fost prinsă la mijloc. Se temea că mariajul nostru se va destrăma și… cred că avea toate motivele.

Frode luă cuțitul și-l răsuci în mână înainte de a-l înfige într-un chips și de a-l băga în gură.

— Scuze! N-am vrut să mă enervez. Dar mica noastră dramă familială

nu poate avea nimic de-a face cu uciderea lui Mari. Ce legătură ar avea?

— Ce ați făcut după ce-ați încercat să vorbiți cu Mari în noaptea aceea?

— Am… plecat.

— N-ați așteptat-o după concert?

— Nu, eu… știam că are de lucru și era evident că nu vrea să-mi vorbească, așa că…

— De ce era supărată pe *dumneavoastră,* dacă Cecilie a fost cea care v-a înșelat?

— Nu știu. Probabil pentru că… am fost foarte supărat în ziua aceea, spuse el. Când ne-am certat, am țipat foarte mult. Am aruncat lucruri de toți pereții și… cred c-am speriat-o puțin pe Mari.

— Și totuși…

— Da, știu. Nu prea am înțeles. Poate că Mari avea doar nevoie să se detașeze de toate astea. De noi și de familia noastră.

— V-ați întors cu mașina la Oslo după concert?

— Da. Eu și Mari n-am mai apucat să discutăm înainte de a…

Frode nu-și putu încheie propoziția. Oftă.

— În ultimele două zile, m-am plimbat pe străzi plângându-mi de milă. Am fost furios. Am fost *atât* de furios, Mork, habar n-aveți. Am încercat să găsesc răspunsuri. Am încercat să îndepărtez durerea de aici… arătă spre piept… în altă parte.

Își privi mâinile.

— Dar tot doare ca dracu'.

Yngve știa cum se simte Frode.

Îi sună telefonul. Era Weedon.

— Îmi pare rău, trebuie să răspund! spuse Yngve și-și duse telefonul la ureche.

— Hei, șefu'! Am urmărit din nou înregistrările surprinse de camerele video de supraveghere, căutând o modalitate de a-l identifica pe tipul nostru care intră în liceu la 22:49.

— Da?

— Cred că am găsit ceva. Unde sunteți?

— La Oslo.

— Bine. Trebuie să vă arăt, așa e mai ușor. Cât de repede puteți ajunge aici?

— Destul de repede, dacă e important.

— Cred că e.

— Bine, stai acolo, ajung cât pot de repede.

Yngve închise telefonul și se uită la Frode.

— Trebuie să mă întorc înapoi la Fredheim. Veți fi bine acum, da? Nu veți începe prea curând o altă luptă cu zidurile sau cu congregația somaleză din Grønland?

Frode schiță un zâmbet.

— Nu vă faceți griji! O zi petrecută în arest te trezește din beție.

— Bine. Duceți-vă acasă la fratele dumneavoastră. Încărcați-vă telefonul. Pun pariu că mulți oameni au încercat să vă contacteze.

Frode nu părea neapărat dornic să discute cu cineva.

— Vă voi suna de îndată ce voi primi vești despre anchetă, adăugă Yngve.

— Mulțumesc!

•

Weedon era pe jumătate adormit când Yngve intră în biroul său.

— Îmi pare rău! spuse Weedon cu o voce gravă, ridicându-se în picioare.

— Ce-ai vrut să-mi arăți?

Weedon se mută la biroul cu trei monitoare de computer.

— Am analizat cadru cu cadru imaginile pe care le avem despre tipul nostru care intră noaptea în liceu, încercând să găsim ceva care să ne ajute să-l identificăm. Uitați-vă aici!

Dădu click pe mouse. Mări o imagine reflectată în fereastră, arătând jacheta tipului. Weedon îmbunătăți calitatea imaginii, repetând operația de câteva ori, apoi așteptă câteva secunde până când software-ul readuse imaginea în centrul atenției.

— Cum vi se pare? întrebă Weedon arătând spre pata gălbuie de pe ecran și spre ceva care semăna cu imaginea unei mașini.

Yngve se aplecă spre ecran și-și miji ochii. Erau literele unui logo.

Scria TAXI.

Se ridică brusc.

— E șofer de taxi.

— Cu siguranță așa arată.

Yngve cunoștea destul de mulți șoferi de taxi în Fredheim, dar chiar acum era doar unul îi venea în minte.

— Excelent lucrat, Weedon! zise Yngve. Într-adevăr. De nota zece.

— Mersi, șefu’!

66.

Se făcuse nouă seara înainte ca un doctor să vină și să ne spună că tratamentul lui Tobias avusese succes – că va fi bine. De asemenea, un psihiatru îl supraveghea de câteva ore și medicii hotărâseră că va trebui să rămână internat peste noapte, poate chiar și pentru două nopți, pentru observații suplimentare. Cel mai important lucru era că Tobias era bine și că nu avea nicio deteriorare permanentă a creierului sau a oricăror alte organe. Mama a fost atât de ușurată, încât a plâns și a gemut în același timp.

La început, Tobias nu a vrut să ne vadă, dar o oră mai târziu, după ce mama sâcâise și implorase tot personalul medical, ni s-a permis să intrăm să-l vedem. Primiserăm instrucțiuni clare să nu-l forțăm să vorbească despre ceea ce făcuse.

Când am intrat în camera de spital, el zăcea în pat. Era la fel de palid ca întotdeauna. Își aranja păturile și n-a vrut să se uite la noi. Camera lui era mică, cu pereții albi și o oglindă pătrată deasupra unei chiuvete albe din porțelan. Era cât se poate de austeră și de neprietenoasă.

La început, eu și Knut am stat deoparte. Mama avea nevoie să-i vorbească prima.

Se îndreptă cu grijă spre pat.

— Bună! șopti ea.

Tobias își ținea privirea pironită asupra păturilor. Mama se aplecă și-l îmbrățișă. El o lăsă să-l sărute pe obraz, pe frunte, pe păr, înainte de a se retrage, iritat. Mama își ceru scuze și se așeză pe pat. Își puse o mână pe obrazul lui. Își șterse o lacrimă de pe obraz.

— Cum te simți? întrebă ea încet.

Tobias ridică din umeri. Încă nu voia să se uite la ea – sau la Knut sau la mine. Mama îi dădu la o parte părul de pe fruntea care strălucea, scăldată în luminile reci de pe tavan.

Înțelegeam că mama avea o mie de întrebări pentru el, că se chinuia să nu i le adreseze pe toate dintr-odată. În schimb, ea făcu o mulțime de comentarii stupide, care primiră doar răspunsuri de „da” sau „nu”. Îi spuse

cum se simțea GP și apoi începu o poveste stupiduță despre una dintre colegele ei de serviciu, de la magazinul de haine pentru copii.

Când rămase în sfârșit fără alte prostii de spus, am întrebat-o dacă aș putea avea două minute singur cu el. La început, mama a fost reticentă, dar apoi a acceptat – atâta timp cât am promis că voi fi blând cu el. Am spus că da, desigur, fără să știu dacă voi reuși să mă țin de cuvânt.

Când în sfârșit l-am avut pe fratele meu doar pentru mine, i-am spus:

— Îți datorez o ușă.

Tobias mă privi încruntat. I-am explicat ce se întâmplase. Nu păru deosebit de interesat.

— Îmi datorezi un controller PlayStation.

— Știu. Cum te simți?

— Ca dracu', a zis.

Am dat din cap.

Părea furios. Pe el însuși? Sau pe medicii care-l trataseră? Sau pe mine, doar pentru că eram acolo? Sau probabil era pur și simplu supărat pe lume. Nu era ușor de spus.

— Ai nevoie de ceva? Un pahar cu apă sau ceva?

Tobias clătină din cap.

Lângă pat era un scaun, așa că m-am așezat. Tobias avea părul gras, dar petele de pe fața lui păreau să se fi estompat puțin. Nu știam cum să pun întrebările la care aveam nevoie de răspunsuri, dar trebuia să o fac, într-un fel sau altul.

— Am ținut legătură cu poliția. Astăzi nu vor trece pe aici.

Tobias privi din nou așternuturile de pat. Nu știam exact la ce anume se uita – avea o privire inexpresivă.

— Dar cred că mâine poți să te aștepți la musafiri. Un lucru pe care vor să-l știe e de ce-ai ținut neapărat să vorbești cu Mari în noaptea în care ea a fost omorâtă.

Am auzit un bărbat urlând de durere prin spital. O dată și apoi încă o dată.

— Știu despre mesajele pe care i le-ai trimis.

Tobias își strânse mâinile laolaltă, apoi începu să-și studieze unghiile.

— Știi că trebuie să răspunzi, nu-i așa?

— Deci ne întoarcem de unde am plecat, nu?

Vocea lui era calmă, liniștită.

— Te joci de-a detectivul? întrebă el cu dispreț, fără să mă privească.

— De ce este atât de ciudat că vreau să știu?

Tobias tot nu voia să se uite în ochii mei. Doar oftă adânc. În cele din urmă, spuse:

— Am ajutat-o să găsească câteva fotografii cu tine. Pentru articolul despre tine și tata.

El mi-a explicat contextul, iar eu am încuviințat. Știam deja motivele lui Mari pentru a acționa astfel, fără știrea mea.

— Am întâlnit-o acum o săptămână, cam așa ceva. Tu erai la antrenament la fotbal.

— Să-i dai fotografiile.

— Da.

— Și asta e tot?

— Ce vrei să spui?

— Asta e tot ce-ai făcut? I-ai dat fotografiile și apoi ai plecat?

— Am povestit și noi puțin.

— Despre ce?

— Știi, chestii.

— Ce fel de chestii?

— Nu știu. Chestii de liceu. La un moment dat, Mari a început să vorbească despre grupele de sânge.

— Grupele de sânge?

— Dap.

— Faci mișto de mine? Vorbeai cu *Mari* despre grupele de sânge?

— Le studiase la liceu.

— Știu. Dar de ce ți-a vorbit despre asta?

— O interesa dacă știam ce grupă de sânge avea tatăl nostru.

M-am uitat la el.

— Serios?

— Dap, serios.

— De ce voia să știe asta?

— Nu știu.

— N-ai întrebat-o?

— Am crezut că avea nevoie de această informație pentru articolul ei.

— Hm.

Aici îmi scăpa ceva. Dar nu știam ce.

— Așa c-ai aflat.
— Dap, am întrebat-o pe mama.
— Deci ai aflat.
— Dap, am întrebat-o pe mama.
— Și apoi i-ai spus. I-ai spus lui Mari.
— I-am spus.
— Când a fost asta?
— Acum trei-patru zile. Vineri, cred.

M-am uitat la fratele meu câteva secunde. Încă o dată –, l-am întrebat ce căutase la concert în noaptea aceea și de ce ținuse legătura cu Mari. A trecut mult timp până a răspuns.

— Mama descoperise că unele dintre fotografiile ei cu tine și tata dispăruseră. Știi cum este mama, cât de obsedată poate deveni. Așa că voiam să le recuperez înainte să se dezlănțuie iadul.

Tobias făcu o scurtă pauză.

— De aceea am fost la concert. Să vorbesc cu Mari. N-am putut să iau legătura cu ea. Nu-mi răspundea la mesaje. Așa că am intrat la liceu și am găsit-o acolo. Mi-a spus că fotografiile erau în redacția ziarului, dar nu mi le putea aduce chiar atunci, pentru că era ocupată, lucra. Mi-a sugerat să mă duc să le iau singur.

Se opri o clipă.

— Redacția era încuiată, așa că i-am împrumutat cheile. Dar n-am putut găsi nenorocitele alea de fotografii, așa că m-am gândit s-o reîntâlnesc după concert. Am ieșit să o aștept în fața liceului. Dar n-a mai ieșit niciodată. Am stat mult timp acolo, așteptând-o.

— Deci tu…

Nu reușeam să-mi fac ordine în gânduri.

— Am avut cheile ei. Am uitat că le am – le lăsasem în buzunar când n-am găsit fotografiile. Și apoi, când ea a murit, eu…

El își deschise larg brațele.

— M-am panicat. Știam cum va părea.
— Deci, unde sunt cheile acum?
— Într-un sertar din camera mea.
— Doamne Dumnezeule, Tobias!

Cred că poliția le găsise deja, m-am gândit. Și trăsese concluzii.

Eram liniștit și furios în același timp. Liniștit că exista o explicație

nevinovată de ce Tobias fusese la liceu în noaptea aceea – de ce-l văzuse Børre Halvorsen la fereastră și de ce Tobias avusese cheile lui Mari. Furios pentru că nu-mi spusese până acum. Ne-ar fi scutit de multe griji și suferințe.

L-am întrebat de ce nu-mi spusese nimic. Din nou, a durat ceva timp până să-mi răspundă.

— Și mie-mi plăcea de Mari, Even. Vorbea cu mine așa cum se cuvine, nu ca…

Aruncă o privire în jur.

— N-am vrut ca nimeni să creadă că…

Făcu încă o pauză.

Amândoi am rămas acolo în tăcere pentru un moment. M-am gândit la Mari. În ultima zi fusesem ocupat să-l găsesc pe Tobias, să aflu răspunsuri. Dar acum mă gândeam din nou doar la ea și mi-am dat seama cât de dor îmi era. Erau atât de multe lucruri pe care voiam să o întreb! Să i le spun.

— Totuși, mai e ceva.

Tobias își linse buzele. Arăta de parcă își făcea curaj. Din nou, m-am neliniștit.

— După ce am vorbit cu Mari în noaptea aceea la liceul tău, am ieșit afară s-o aștept.

— Mi-ai spus deja.

— Știu, așteaptă puțin! În timp ce stăteam acolo – trecuse mult timp de când concertul se terminase –, eu… l-am văzut pe Knut conducând și parcând taxiul.

Tobias dădu din cap spre ușă, de parcă n-aș fi înțeles la cine se referă.

— Ce naiba făcea *el* acolo?

— La început, am crezut că doar așteaptă un client, gândindu-se că s-ar putea ca oamenii să aibă nevoie de o cursă, după concert. Dar el doar stătea acolo.

— Nu te-ai dus la el?

Tobias râse de mine.

— Abia dacă-i vorbesc acasă. Ce să-l întreb? Cum a fost? Câți clienți avusese în noaptea aceea? Mie puțin îmi pasă de Knut, știi doar. Însă, după un timp, Knut a intrat în liceu.

Am înghițit în sec.

— Cât era ceasul?

— Nu știu. Începuse să se facă târziu și majoritatea oamenilor plecaseră acasă. Așteptasem atâta timp și începuse să se facă frig, încât m-am gândit, dă-le dracului de fotografii, pot aștepta până mâine sau până altă dată. Și apoi m-am dus acasă.

— Da' iPad-ul pe care l-ai șutit?

Tobias păru să fi uitat acel detaliu pentru o clipă, dar apoi încuviință.

Am încercat să asimilez ce-mi spusese fratele meu.

— Deci, Knut a intrat în clădirea liceului nu cu mult timp înainte ca Mari și Johannes să fie uciși?

Tobias respiră adânc.

— Dap.

67.

ACUM

— Cât de bine l-ai cunoscut pe iubitul mamei tale?

Domnișoara Håkonsen se așază din nou. Își sprijină coatele pe masă și se apleacă înainte, uitându-se în ochii mei.

— Aș spune că nu l-am cunoscut deloc. Era plin de surprize – asta-i sigur.

— Cum așa?

— Acea pastilă de liniștire pe care i-a dat-o mamei mele, de exemplu.

— Pastilă de *liniștire*!

— Nu prea știu ce fel de pastilă era. Nu mă gândisem că pare genul de tip care să aibă sedative, părea o minciună. Am crezut doar că era o persoană care nu spunea niciodată prea multe și, practic, făcea tot ce voia mama. Dar poate era și el un fel de secretos.

Procuroarea pare să se gândească.

— Când fratele tău ți-a spus despre Knut că intrase în liceul tău în noaptea aceea, ce-ai crezut? Ai crezut c-ar fi putut fi el criminalul?

— Asta a fost primul gând care mi-a trecut prin minte, da. Ba chiar al doilea și al treilea gând, ca să fiu sincer.

— Și de ce, mă rog?

— Ei bine, a fost în aceeași zi când mama mi-a tras o palmă, atunci când i-am sugerat că probabil Mari fusese omorâtă din cauza a ceva ce ar fi putut descoperi despre accidentul de mașină al tatălui meu. M-am întrebat dacă mama știa ceva și dacă și Knut știa, și voise cumva s-o protejeze.

— Așadar, ai crezut că el o omorâse pe Mari ca s-o împiedice să vorbească? Să o împiedice să dezvăluie tot ce descoperise despre accident, poate chiar și despre mama ta?

— La asta m-am gândit, da. Aparent, Knut se îndrăgostise de mama încă din liceu.

— Și, conform recentei tale afirmații, te-ai gândit că el ar face tot ce i-ar cere mama ta.

— Da.

Domnișoara Håkonsen așteaptă câteva clipe. Apoi continuă:

— Te-ai gândit atunci că mama ta l-ar fi pus să o omoare pe Mari?

— Atunci nu m-am gândit, nu. Eram mai îngrijorat de ceea ce urma să mi se întâmple *mie*.

— Cum așa?

— Pentru că imediat după ce-am vorbit cu Tobias la spital, mama i-a spus lui Knut să mă ducă acasă cu mașina.

68.

ATUNCI

— Mâine ai școală, a zis mama. Trebuie să dormi puțin.

— Mda, dar…

Nu știam ce să spun.

— Bineînțeles că-l pot duce acasă cu taxiul, interveni Knut. Și tu, Susanne?

— Eu voi rămâne aici. Nu-l părăsesc pe Tobias.

M-am uitat la fratele meu. Nu era tocmai încântat de perspectiva de a rămâne cu mama, dar, ca și la mine, opțiunile sale erau limitate.

Era un sentiment ciudat să stau în picioare într-o cameră cu trei persoane despre care avusesem, la un moment dat în ultimele zile, sau încă mai aveam suspiciuni, cel puțin când era vorba despre asasinarea fostei mele iubite. Cel mai ciudat era că toți făceau parte din familie – sau aproape toți, cu excepția lui Knut. Nu eram deloc sigur ce simt pentru niciunul dintre ei. Explicația lui Tobias avea sens, dar era ceva ciudat în toate astea. Nu înțelegeam de ce era atât de important pentru el să recupereze fotografiile pentru mama. Nu prea-i păsa de mama. Nu prea-i păsa de nimic. Pe de altă parte, trecuse o vreme de când nu mai înțelegeam nimic din tot ce făcea fratele meu, așa că de ce acum trebuia să fie altfel?

— OK. Apoi, l-am întrebat pe Tobias: Vei fi bine?

El a încuviințat din cap.

— Sigur?

— Da.

— În regulă. Ne vedem.

Apoi, am plecat alături de Knut.

Nu ne-am spus niciun cuvânt când am ieșit din spital și ne-am îndreptat către taxiul lui. Până și mersul alături de el mă neliniștea. Mă întrebam dacă avea ascunsă pe undeva cutia pentru microfoane a lui Johannes Eklund. Poate chiar în taxi.

M-am așezat pe scaunul pasagerului și mi-am pus centura de siguranță.

Knut a condus ca un preot, respectând cu sfințenie limita de viteză.

Mergeam spre casă de vreo zece minute, când mi-a spus:

— De fapt, mă bucur că acum suntem doar noi doi.

M-am întors spre el.

— M-am gândit că am putea vorbi.

Gândindu-mă la tot ce-mi spusese Tobias; vocea lui Knut suna mai rece. Mai calculată. De parcă ar fi așteptat acest moment.

— Despre? am întrebat și am tușit în palmă.

Knut nu era mare sau puternic, dar știam că alerga foarte mult, ceea ce însemna că era în formă. Dacă ar fi fost suficient de furios – sau dacă ar fi crezut că avea motive întemeiate –, n-aveam nicio îndoială că ar putea omorî pe cineva.

— Mama ta și cu mine, noi… Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Știi, suntem împreună de ceva vreme. Făcu încă o pauză înainte de a continua: Și… ne-am gândit să ne mutăm împreună.

Mi-a picat fața.

— Sau mai bine zis, să mă mut eu. Cu voi.

Nu știam ce să spun.

Knut continuă:

— Probabil e-o veste neașteptată și știu că acum ai altele pe cap, dar, având în vedere ce-am discutat azi mai devreme, cred c-ar fi bine pentru mama ta. Să primească ajutor cu… orice.

Acum eram pe autostradă. Mașinile accelerau pe lângă noi.

— Doar… gândește-te, continuă el. Și vorbește și cu fratele tău, bineînțeles, când ai ocazia. Nu o vom face dacă voi credeți că e-o idee proastă.

Am vrut să-l întreb ce naiba făcea la liceul Fredheim în noaptea aia, dar n-am îndrăznit. Nu știu dacă mi-era teamă de cum mi-ar răspunde sau de cum ar reacționa Knut dacă l-aș chestiona. Pe bune, nu știam aproape nimic despre tipul ăsta. Oare va apărea vreodată adevărata persoană dinăuntrul lui?

Niciunul dintre noi n-a mai scos vreo vorbă pân-acasă. Nimic până când Knut a intrat cu taxiul pe aleea din față. Apoi ceva l-a făcut să se oprească.

— Ce-i? am zis.

Apoi am urmărit privirea lui Knut și am văzut și eu.

Pe ușa din față, cu spray de culoare neagră, cineva scrisese:

CRIMINAL

— Futu-i! am mormăit și am coborât din taxi.

Nu eram sigur la care dintre noi se referea mesajul – frate-miu sau eu. Sau poate chiar la mama.

Knut opri motorul și coborî și el. Am mers până la treptele verandei din fața casei. Am atins literele de pe ușă. Vopseaua era uscată.

Børre desena graffiti. Oare ăsta era un fel de mesaj din partea prietenilor lui?

— Ai niște vopsea? mă întrebă Knut.

— Mda, cred că ne-a mai rămas ceva de când am zugrăvit casă, astă vară.

— Du-te și adu-o! Susanne nu poate să vadă asta.

— Nu-i nevoie să mă ajuți. Mă descurc singur.

— Nu mă îndoiesc. Dar tot aș vrea să te ajut.

N-a durat mult să dăm ușii un strat proaspăt de vopsea. M-am retras câțiva pași și am privit-o. De la distanță încă se mai vedeau contururile literelor.

— Mama lor de cretini! am mormăit.

Knut își șterse câteva pete de vopsea de pe mâini cu o cârpă veche.

— Trebuie s-o vopsești și mâine.

— Știu, am zis.

A venit lângă mine și a rămas câteva clipe.

— OK. Mai bine plec.

Se îndreptă spre taxiul lui.

— Mulțumesc! Pentru…

— Nu-ți face griji. În curând, totul se va sfârși. Sunt sigur că poliția are niște piste solide la care lucrează.

69.

Multă vreme, Fredheim avusese propria fabrică de lactate, dar după ani întregi în care ieșise în pierdere, totul fusese demolat și înlocuit cu un bloc format din patru etaje aproape identice, toate gri, pătrate, lipsite de ornamente. Era practic o cutie de camere. Fiecare apartament avea un balcon orientat spre vest, așadar, locatarii se puteau bucura de soarele după-amiezii. Yngve habar n-avea dacă Knut Anthon Meyer făcea sau nu asta, dar știa că el locuiește la etajul trei, în apartamentul C301.

Yngve rămăsese în mașină în parcare, de unde putea urmări apartamentul lui Knut, stând cu ochii pe oricine intra și ieșea din clădire. Abia trecuse de unu noaptea, iar luminile erau încă aprinse în apartamentul lui Knut – o licărire care-și schimba intensitatea și culoarea. Knut, aparent, se uita la televizor.

Åse îi numea persoane retrase – oameni care nu vorbeau niciodată decât dacă li se vorbea, care preferau întotdeauna să rămână retrași, astfel încât nimeni să nu-i observe sau să nu-i angajeze într-o conversație. Despre Knut, Yngve considera că e o persoană retrasă, un om de care era greu să te apropii, pentru că nu oferea niciodată de bunăvoie un „Salut”, un „Ce mai faci?”, sau nu încerca nimic, în niciun fel, pentru a face cunoștință. Chiar și în taxiul său, Knut nu se angaja niciodată în conversații. Era genul de tip care-ți ceda locul la coadă, chiar dacă nu era rândul tău.

Knut trăise toată viața în Fredheim. Nu fusese niciodată implicat în vreo belea. N-avea cazier, n-avea probleme financiare, nimic. Din câte știa Yngve, Knut nu avusese niciodată o iubită, până nu se cuplase cu Susanne Tollefsen cu un an și ceva în urmă. Cum se putuse întâmpla una ca asta, era un mister pentru altă dată.

Deoarece crimele de la Fredheim avuseseră loc noaptea târziu, Yngve hotărâse, după ce discutase cu Therese Kyrkjebø și Vibeke Hanstveit, c-ar trebui să observe comportamentul nocturn al lui Knut – să vadă ce face. Oricum Yngve nu dormea prea mult, așa că nu era niciun deranj. Era prea târziu în noapte pentru ca poliția să obțină permisiunea de a verifica unde se afla Knut când Børre Halvorsen fusese omorât, dar Ulf, omul fără adăpost

care descoperise cadavrul, spusese că văzuse un taxi în apropierea scenei crimei, chiar înainte de comiterea acesteia. Asta nu însemna că era al lui Knut, dar în acest moment al anchetei, Yngve chiar nu voia să-și asume niciun risc. Pe tura lui avuseseră loc trei crime în Fredheim. Trei erau prea multe.

Yngve își adusese o carte, câteva felii de pâine cu *brunost* și suficientă cafea pentru a ține treaz un regiment întreg toată noaptea. De fiecare dată când întorcea pagina, își ridica privirea spre apartamentul lui Knut și intrarea în clădire.

Nicio schimbare.

Purta mai multe straturi de haine, pentru că nu voia să lase mașina cu motorul pornit. Trecuse ceva vreme de când nu mai urmărise așa un suspect. Nu-i era dor de operațiunile de urmărire. Nu dură mult până când începu să-l doară spatele. Din fericire, cartea era genială. Era o poveste despre moartea unui băiat din nordul Angliei, un mister pe care nimeni nu reușise să-l rezolve timp de cincisprezece ani, până când un foarte respectat producător de podcasturi o luase pe cont propriu. Doar în timp ce o ținea în mâini, Yngve își dădu seama că era ultima carte pe care i-o dăruise Åse.

Ajunsese la pagina patruzeci și trei când ușa clădirii se deschise. Knut ieși din clădirea cu apartamente. Yngve lăsă cartea deoparte și alunecă pe scaun, făcându-se nevăzut. Iubitul Susannei Tollefsen purta geaca de taximetrist. Intră în mașina lui, parcată la vreo patruzeci și cinci de metri distanță de cea a lui Yngve.

În timp ce Knut trecea pe lângă el, Yngve se ridică, așteptă zece secunde, apoi porni motorul. Knut nu-și aprinsese firma luminoasă, așadar nu se ducea la muncă.

Yngve îl urmări, păstrând distanța. Knut se îndrepta spre centrul orașului. Conduse pe strada principală și peste podul de cale ferată, în cealaltă parte a orașului. Semnaliză, apoi vira spre benzinăria deschisă 24/24, dar nu se opri la niciuna dintre pompele de benzină. Doar parcă și intră în magazin.

Yngve mai conduse câteva sute de metri înainte de a întoarce. Când reveni la benzinărie, Knut tocmai ieșea cu un hot dog pe jumate mâncat într-o mână, o sticlă de cola în cealaltă, și se întorcea la mașină. Yngve îl așteptă în stația de autobuz, apoi îl urmări conducând spre casă pe același traseu pe care venise.

Lui Knut îi fusese foame, aparent.

Yngve pufăi adânc.

Timp de zece minute bune crezuse de fapt c-ar putea fi pe urmele unui criminal în serie care era pe punctul de a lovi din nou. Dură ceva timp până când bătăile inimii lui Yngve reveniră la normal.

La 02:14, Knut stinse lumina. Yngve se așeză din nou să citească. Șansele ca Knut să mai plece iar erau infime, dar Yngve rămase acolo până dimineața.

Era gata să închidă ochii pentru o clipă, când îi auzi vocea de pe bancheta din spate. Voia să știe ce mai face. Primul instinct fu să spună „groaznic", pentru că așa se simțise atât de mult timp, dar nu era adevărat. Adevărul era că se simțise mai viu în ultimele două zile decât își amintea că fusese vreodată. Se simți vinovat.

Nu trebuie, zise ea.

— Ei bine, tot mă simt vinovat.

Acum, când Åse era din nou acolo, împreună cu el, Yngve voia ca ea să-i spună cât mai multe despre cum stăteau lucrurile acolo unde se află, dacă se întâlnea cu alte persoane sau dacă totul era doar tăcere. Voia să știe dacă era cald sau frig, lumină sau întuneric. Dacă era posibil să simtă ceva, câtuși de puțin – furie, bucurie, tristețe, durere. Totuși, ea nu voia să spună nimic. Tot ce văzu în oglindă fură ochii obosiți, frumoși, și acel cap pleșuv și strălucitor al ei.

Brusc, îl pocni un val intens de oboseală. Era ca și cum nici măcar nu mai putea sta cu spatele drept. Ca și cum mușchii din corpul său cedaseră brusc.

Mâine te vei putea odihni.

— Ce spuneai?

Åse spusese că mâine totul se va termina.

— De unde știi?

Nu putu să-i răspundă. Doar știa.

70.

În noaptea aceea am visat-o pe Mari. Am intrat într-o cameră plină de oameni și ea era acolo, ascultând autorii care flecăreau despre cărțile lor. La început nu m-a văzut. Am stat acolo privind-o, până când ea și-a ridicat capul și privirile ni s-au întâlnit.

Toată fața i s-a luminat. Părea surprinsă să mă vadă, dar cu atât mai fericită. Stătea în mijlocul unui șir de scaune, așa că nu putea veni lângă mine. Totuși, mi-am dat seama că-și dorea. Se îmbujoră de emoție în timp ce se întoarse să urmărească ce se întâmpla pe scenă, dar am înțeles că nu era cu adevărat atentă.

De îndată ce conferința luă sfârșit, Mari se ridică și veni lângă mine. Ne-am îmbrățișat scurt. Din anumite motive, nu voiam să se știe că suntem un cuplu, așa că nu ne-am sărutat. Totuși, i-am pus mâna pe pieptul meu, pentru că voiam să știe cât de puternic îmi bate inima. Drept răspuns, Mari mă îmbrățișă din nou – parcă nu se putea abține. De data asta, a fost mai strânsă și a durat mai mult decât îmbrățișările obișnuite dintre prieteni.

I-am strecurat o mână prin păr și i-am înconjurat gâtul, simțindu-i căldura. Prin pielea ei moale îi percepeam pulsul, un ritm accelerat. Când am desprins-o cu blândețe de mine, am observat că nu mai putea respira. Era ca și cum i s-ar fi înțepenit ceva în gât. În timp ce mă uitam în jur după ajutor, ea devenea tot mai disperată. Încerca să spună ceva, dar vorbele nu apăreau.

Atunci m-am trezit. M-am ridicat în capul oaselor și am gâfâit după aer câteva clipe; încă îi mai simțeam bătăile inimii. La etaj, vechiul ceas de lemn bătu de șapte ori. Era timpul să mă scol și să merg la liceu.

M-am îmbrăcat și am ieșit să văd dacă vopseaua se uscase și dacă literele care formau cuvântul *CRIMINAL* încă mai erau vizibile. Încă mai erau, așa că le-am acoperit repede cu încă un strat de vopsea. Era posibil ca ușa să aibă nevoie chiar și de un al treilea strat de vopsea, dar măcar vecinii n-ar mai observa literele decât dacă s-ar apropia.

Ideea de a mă întoarce la liceu, de a sta efectiv acolo, încercând să învăț din nou, fusese chestia cea mai departe de mintea mea în ultimele zile. Dar

când am ajuns acolo dimineață, parcă nimic nu se schimbase. Toți stăteau în grupulețe, vorbeau, fumau, râdeau. Nu era nici măcar o fotografie, un fel de altar sau ceva pe scara unde fusese ucis Johannes. Fără flori sau mesaje. Totul era normal. Viața continua și, aparent, și cursurile noastre.

În prima pauză, l-am rugat pe Oskar să vină cu mine în sala de muzică.

— De ce vrei să mergi *acolo*? m-a întrebat.

— Trebuie doar s-o văd.

Era o prostie, dar m-am gândit cum sala mi-ar vorbi și cumva aș putea simți prezența lui Mari, sau poate chiar i-aș auzi vocea sau ceva de genul ăsta.

Când am ajuns la ușa sălii, m-a străbătut un val brusc de neliniște. A trebuit să-mi fac curaj în timp ce apucam clanța și deschideam ușa. Înăuntru erau mai multe mese și scaune depozitate unele peste altele. Pianul stătea lângă unul dintre pereți. Erau pupitre. Tobe, huse de chitară. Un contrabas. Un portret al lui Beethoven pe perete. Un fior mi-a urcat pe șira spinării. Mari își dăduse ultima suflare aici. Cineva o omorâse chiar aici.

M-am uitat în jur și m-am întrebat unde anume murise. Unde erau așezați ea și Johannes în timpul interviului. Dacă el încercase să flirteze cu ea și dacă ea îl lăsase. Dacă cineva văzuse. Dar nu, n-aveam cum s-o aduc să-mi vorbească. Fusese o idee cretină.

Am ieșit din sală și m-am dus spre redacția ziarului liceului, cu Oskar pe urmele mele. Când am ajuns acolo, am găsit un bărbat așezat la unul dintre birouri.

— Te pot ajuta?

Inițial, nu am știut ce să-i răspund. Apoi i-am explicat cine sunt.

— A, da.

Arătă spre tabla albă, magnetică. Măsura de *4/16* era scrisă în partea de sus, cu multe cuvinte-cheie dedesubt. Numele meu era menționat acolo sus. Am presupus că priveam conținutul următoarei ediții a ziarului liceului.

— Ești jucătorul de fotbal.

— Mda, câteodată.

În redacție erau doar patru birouri, îngrămădite împreună în centru, cu paravane joase între ele.

— Sunt editorul ziarului școlii. Kjell-Ola Trulsen.

Se ridică și îmi întinse mâna. I-am strâns-o. Arăta de parcă-și dorea cu disperare să-și lase barbă, dar nu-și putea permite decât câteva smocuri.

Purta o cămașă în carouri alb-roșii, care părea nespălată de-un deceniu sau două. Mirosea a fum și a cafea veche.

— Cu ce-ți pot fi de folos?

— Știi cumva dacă Mari a trimis articolul pe care-l scrisese despre mine?

Kjell-Ola clătină din cap.

— Nu sunt editor propriu-zis. Ei doar aveau nevoie de cineva care să preia conducerea în timpul ședințelor de redacție, să descuie ușile și altele.

Am dat din cap.

— Dar acum vor avea loc unele schimbări, spuse Kjell-Ola și arătă din nou spre tablă. La următoarea ediție, vreau să spun.

Părea într-adevăr supărat.

— Nu aștept cu nerăbdare să scriu editorialul, atât pot să-ți spun. Va fi mai mult un necrolog. Nu am scris niciodată unul.

M-am dus la fereastra din capătul îndepărtat al redacției. Cea pe care criminalul trebuie să se fi urcat pentru a ieși pe acoperiș. Am deschis-o și am scos capul afară, simțind curentul rece. Așa mi-am dat seama cât de cald îmi era. M-am uitat în jos la intrarea în liceu. M-am întrebat unde stătea Børre Halvorsen când îl văzuse pe Tobias – dacă doar se întâmpla să treacă pe acolo sau dacă plănuia să facă un graffiti pe-un perete sau doi de prin liceu.

M-am întors spre Oskar.

— Când ai vorbit cu Børre în seara aia, era cu prietenul lui? Tipul roșcat?

— Da, era cu el.

— Îl cunoști?

— Nu, dar știu cine e. Toată lumea-i spune Vic, dar cred că numele real e Victor. Ramsfjell e numele de familie, parcă. De ce?

M-am uitat din nou pe fereastră. Asasinarea lui Børre era un mister la fel de mare ca asasinarea lui Mari și a lui Johannes. Dar dacă Børre fusese omorât pentru că știa ceva, atunci poate că și prietenul lui fusese omorât din același motiv?

71.

ACUM

— Acesta pare momentul în care ai hotărât să încerci să-l găsești pe Victor Ramsfjell.

— Da, zic confirmând din cap.

— Cum ai procedat?

— Știam că e de-o seamă cu fratele meu și m-am gândit că mergeau la aceeași școală. Așa că m-am dus acolo la sfârșitul zilei și l-am căutat.

— Școala gimnazială Fredly, am dreptate?

— Da, corect.

— Și l-ai găsit?

— Da, da. Am reușit să-l prind exact când era gata să plece.

— Cum a reacționat când a aflat că vrei să vorbești cu el?

— La început cred că s-a speriat.

— Speriat?

— Ei bine, da. Atunci, majoritatea oamenilor încă mai credeau că eu îl omorâsem pe cel mai bun prieten al lui. A acceptat să discutăm, dar n-a vrut să vorbim acolo, în văzul tuturor, așa că l-am însoțit cu bicicleta.

— Și ce ți-a spus?

— Sincer, nimic nou. Cu siguranță nu atunci. Nu se întâlnise cu Børre în noaptea în care Mari și Johannes fuseseră omorâți. A spus că nu știe nimic despre cele întâmplate.

— Dar știa? Știa ceva, nu-i așa?

Domnișoara Håkonsen își tamponează discret colțurile gurii.

— Da. Știa ceva important. Doar că, la acel momentul, nu era conștient de asta.

72.

ATUNCI

— Mulțumesc că ai venit!

Yngve îi întinse mâna lui Knut. Șoferul de taxi era îmbrăcat în uniformă – o cămașă albă, șifonată, pe sub jacheta bleumarin. Pantalonii lui erau tot bleumarin. Avea părul castaniu, scurt și ciufulit – de parcă ar fi stat tot timpul cu capul pe geamul taxiului, în drum spre secția de poliție.

— Despre ce e vorba, domnule inspector?

Era aceeași întrebare pe care i-o adresase nervos când Yngve îl sunase și-i ceruse să vină la secția de poliție.

— Vrem doar să clarificăm câteva lucruri. Te rog, vino cu mine!

Yngve îl invită pe Knut în biroul său.

— Cum se simte Tobias astăzi?

— Cred că mai bine. Trec pe la el mai târziu.

Yngve îi oferi lui Knut un scaun, apoi spuse:

— Luni noaptea, la 22:49, ai intrat în liceu pe ușa de la intrarea principală, dar nu ai mai ieșit tot pe acolo. Ce s-a întâmplat?

Yngve nu știa cu siguranță dacă individul pe care-l căutau era Knut, dar în timp ce acesta se așeza pe scaun și îl privea înapoi cu o expresie vinovată, toate îndoielile lui dispărură.

— Eu…

Knut păru să-și caute cuvintele potrivite.

— Eu… căutam pe cineva.

— Pe cine căutai, Knut?

Se uită o vreme la biroul din fața lui, aparent îngrijorat de direcția în care se îndrepta conversația. Când vorbi, vocea lui era ca o șoaptă.

— Pe Mari.

— Ce-ai spus?

— O căutam pe Mari.

Yngve se uită lung la Knut câteva clipe, neîncrezător la început.

Knut continuă, cu vocea ceva mai puternică:

— Își făcuse rezervare. Am răspuns la apel.

Knut îi evită privirea în timp ce vorbea.

— La început, am așteptat-o în fața liceului, dar aparatul mergea și ea nu mai venea. Nu-mi lăsase nici numărul de telefon, așa că am intrat să văd dacă o găsesc.

— Telefonul ei nu funcționa, spuse Yngve, încercând în același timp să-și adune gândurile. Deci, cum ar fi putut să-și facă rezervare la taxi?

— Acum, rezervările pot fi făcute și online. Doar îți lași numele, îi permiți computerului să partajeze locația prin aplicație și gata. Totuși, înainte trebuie să-ți introduci în profil datele cardului, altfel nu…

— Bine, îl întrerupse Yngve. Înțeleg. Așa că ai intrat în liceu s-o cauți, dar n-ai mai ieșit tot pe ușa principală. De ce, Knut?

— N-am reușit să o găsesc.

— Pe bune?

— Da, pe bune. Și știam că timpul trecea; se apropia ora 23, când ușile urmau să se închidă – am auzit acel bing-bang de îndată ce am intrat și eu, așa c-am căutat-o rapid. Când am ajuns în cealaltă parte a clădirii liceului, am ieșit pe cealaltă ușă. Singur.

— Care ușă, mai exact?

— De fapt, am fost chiar norocos. Nu credeam că ușa lui Tic-Tac va fi deschisă. Dar era, așa că am ieșit pe acolo. Mă bucur c-am reușit să ies fără dificultate, pentru că altfel cred c-aș fi declanșat alarma.

— De unde ai știut de ușa lui Tic-Tac?

Knut pufni.

— Nu știe toată lumea? Ușa era acolo și când eram elev la liceul Fredheim, acum douăzeci de ani. Probabil a fost acolo încă din construcție.

Yngve încuviință și își notă ceva în blocnotes.

— Când ai căutat-o rapid pe Mari, ai urcat la următorul nivel?

— Am urcat acolo, da. În treacăt. N-am găsit-o, așa c-am coborât iar și-am hotărât să văd dacă o voi găsi în cealaltă parte a liceului.

— Între timp, ai mai văzut pe altcineva?

Knut clătină din cap.

— Ce ai făcut după ce ai părăsit liceul?

— M-am grăbit să mă întorc la mașină și am mai așteptat un pic. Apoi am plecat.

Yngve înjură în barbă. Camerele de supraveghere erau orientate doar

spre intrarea în liceu, nu și spre împrejurimi.

— Ce înseamnă „un pic”?

— Zece minute bune sau cam așa. M-am gândit că Mari plecase acasă cu altcineva, fără să-și anuleze rezervarea. Nu voiam să fie nevoită s-o plătească, așa că i-am anulat-o eu.

Yngve oftă adânc. Therese vorbise cu firma de taxiuri înainte să-l aducă pe Knut la secție. Puteau confirma că Knut fusese de serviciu în noaptea crimelor comise la liceu, dar n-aveau înregistrări despre preluarea vreunei comenzi între 23:00 și 00:16. Acum știau de ce.

— Ce vreau să știu, Knut, e de ce naiba n-ai venit să ne transmiți aceste informații înainte de a te aduce aici? Ai fost la liceu cu doar câteva minute înainte ca doi adolescenți să fie uciși. Nu credeai că trebuie să discutăm cu tine?

Pe buza superioară a lui Knut apăru o peliculă de transpirație.

— Am fost acolo doar câteva minute, spuse el în treacăt. Cinci minute, probabil. N-am văzut nimic. Nici n-am auzit nimic. M-am gândit să nu vă deranjez cu declarația mea.

— Te-ai gândit greșit.

— Ei bine, îmi pare rău! Am crezut că va fi o pierdere de timp.

— Ne-ai fi *scutit* mult timp. Și de necazuri.

Yngve se gândi la noaptea lui nedormită în mașină și vru să-l înjure pe tipul din fața lui, dar reuși să se abțină. Dumnezeu știe câte ore lucrase poliția încercând să-și dea seama cine era acea persoană surprinsă pe camerele video de supraveghere.

— Din nou, îmi cer scuze!

Yngve se frecă la ochi.

— După ce ai ieșit din liceu și în timp ce-o așteptai pe Mari în mașină, ai mai văzut pe cineva?

— Nu, ploua cu găleata. De aceea n-am vrut pierd și mai mult timp acolo.

— Ai fost destul de conștiincios să intri așa și să o cauți pe Mari. Ai fi făcut la fel pentru oricare alt client?

Knut păru să se gândească la întrebare înainte de a răspunde.

— Nu știu. Cred că da. Dar știam că Mari era iubita lui Even și-am crezut c-aș putea câștiga câteva puncte în fața lui Mari și a lui Even dac-aș intra, aș lua-o și aș duce-o cu taxiul acasă. Dumnezeu știe că nu-i ușor să

te integrezi într-o familie precum cea a Susannei așa cum am făcut eu, apărând destul de târziu în viața băieților și toate cele.

Knut lucrase când Børre Halvorsen fusese omorât, avusese o cursă la Lillestrøm în acel moment. Firma de taxiuri avea o copie a chitanței pe care o primise ulterior. El fusese plătit la exact treisprezece minute după miezul nopții. Knut nu avea cum să se fi întors la timp în Fredheim, pentru a-l omorî pe Børre.

Yngve îi mai adresă câteva întrebări, apoi îl trimise la plimbare. Knut transpira abundent și se scuză încă o dată pentru că nu venise mai devreme să dea declarații.

După aceea, Yngve merse s-o vadă pe Therese.

— Cineva ne minte în acest oraș. Nu pot găsi altă explicație.

— Da. Cred că ai dreptate. Tocmai m-au sunat medicii de la Spitalul Universitar Akershus. Ne-au permis să-l interogăm pe Tobias.

— Atunci, hai să mergem!

73.

Mi-am luat rămas-bun de la Victor Ramsfjell și mi-am verificat telefonul. Mă sunase Ole Hoff. Am bănuit că aflase despre starea lui Tobias și îl interesau noutățile. Dar după tot ce-mi spusese mama mea despre Julia, soția lui, chiar nu voiam să vorbesc cu el. În plus, drama noastră familială nu era treaba nimănui – cu atât mai puțin a presei.

Mă întrebam ce să fac. Nu voiam să mă duc în casa mare și goală și să fiu singur acolo, cu propriile gânduri, așteptând vești despre Tobias. În timp ce stăteam pe trotuar, rezemându-mă de bicicletă, am verificat tot ce știam despre caz, pas cu pas. M-am gândit la Mari și la ce făcuse ea în ultimele ei zile – în afară de despărțirea de mine. Mi-am amintit cum lipsise de la liceu și cum își petrecuse ultimele două nopți din viață la Ida Hammer, aparent din cauza unor scandaluri cu părinții.

În mintea mea lua naștere un nou plan, dar nu eram sigur dacă trebuia să merg până la capăt. Întâlnirea mea precedentă cu Cecilie Lindgren nu mersese bine și, dacă într-adevăr Frode mă urmărise cu mașina în noaptea aceea, a merge să-i văd acum probabil nu era o idee bună. Dar aveam nevoie de răspunsuri.

Când am ajuns acasă la ei, am văzut că mașina lui Frode nu era acolo. Mi-am sprijinit bicicleta de gard și am încercat să-mi adun curajul, înainte de a merge încet spre ușa de la intrare și a suna la sonerie. Am auzit pași înăuntru, o mișcare lentă care mi-a făcut inima să bată puternic. Ușa s-a deschis și Cecilie Lindgren s-a uitat la mine. Nu părea furioasă sau supărată. Doar se uita fix la mine, așteptând să vorbesc.

— Vă rog! am spus, ridicând mâinile împăciuitor. Nu mă… alungați! Vă rog… trebuie doar să vorbesc cu dumneavoastră!

Era ca și cum persoana din fața mea nu mai avea energie nici măcar să vorbească. Cecilie se ținu de clanța ușii și mă privi cu ochii triști și goi. Părea că nu se spălase sau nu dormise de zile întregi. Era slabă și firavă, cam ca mama.

— De ce vrei să vorbești cu mine? întrebă ea în cele din urmă, cu o voce plată.

— Vreau… doar să încerc să înțeleg câteva lucruri.

— Îmi pare rău, spuse Cecilie, care părea complet epuizată. Nu știu dacă pot suporta să vorbesc cu tine, Even.

— Vă rog am implorat-o. Am trecut prin multe în ultimele zile. Ar fi bine pentru amândoi dacă am discuta.

Mi-era teamă că aiurelile mele psiho-pupu riscau s-o supere iar, dar în loc să mă trimită la plimbare, umerii ei căzură și oftă adânc.

— Bei cafea, Even? m-a întrebat.

— Nu des, am spus schițând un zâmbet. Și nu foarte multă. Dar acum mi-ar plăcea să beau o gură de cafea.

De îndată ce am intrat în casă, ochii mei au început să caute lucrurile lui Mari. Pantofii ei. Geaca ei. O bentiță lăsată pe șifonier. Un pahar pe care-l folosise. Dar n-am văzut nimic. M-am întrebat dacă Cecilie deja îndepărtase complet lucrurile fiicei sale. Probabil așa reușise să supraviețuiască ultimelor zile.

Cecilie a arătat spre living și a făcut un semn spre canapea, iar eu am intrat și m-am așezat. La scurt timp, ea a venit cu o cafetieră și două cești. Mi-a turnat o ceașcă, dar pentru ea doar câteva picături.

— Pune-ți mult zahăr, a zis. Ajută.

Am stat acolo o vreme, simțind tăcerea dintre noi. Întotdeauna m-am simțit cam ciudat în preajma Ceciliei. De parcă nu mă plăcea. În privirea ei fusese întotdeauna o anumită distanță sau o răceală. De parcă ar fi fost suspicioasă față de mine sau așa ceva. Chiar o întrebasem pe Mari, dar ea minimalizase totul. O vei cuceri, îmi spusese. Doar poartă-te firesc și ea te va iubi la fel de mult cum te iubesc eu.

— Este ciudat, nu-i așa? afirmă Cecilie. În astfel de momente descoperi cine îți sunt prietenii adevărați.

Își turnă un strop de lapte în ceașca de cafea și amestecă.

— La început toată lumea vrea să aducă un ultim omagiu. Am primit flori, felicitări, mesaje de încurajare și dragoste de la Dumnezeu știe cine. Abia când lucrurile încep să se liniștească puțin, ai nevoie de oameni. Când golul te lovește complet. Atunci ai nevoie de ceva – *cineva* – care să te ajute să supraviețuiești în următoarele zile.

M-am gândit la mama mea, care-mi spusese recent ceva asemănător. Fusese și ea supărată pe femeia care stătea în fața mea.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Cecilie îmi spuse:

— Nu eram foarte bună prietenă cu Susanne, după moartea tatălui tău. Și pentru mine a fost un moment foarte dificil. Jimmy îmi fusese un bun prieten. Un bun coleg.

Mi-am amintit ce-mi spusese Tom Hulsker despre ei.

Cecilie privi în altă parte.

— Accidentul m-a afectat puternic. Durerea mea… mi-a fost greu s-o explic sau s-o stăpânesc.

Își ridică privirea spre mine. Vechea durere amestecată cu cea nouă.

— Cred că mama ta a fost dezamăgită de mine. De faptul că n-am fost acolo pentru ea când a avut cea mai mare nevoie de mine. Dar, efectiv, nu puteam, nu când…

Din nou, privi în altă parte.

Nu eram sigur că știam la ce se referă.

Cecilie mă privi iar și zâmbi.

— Semeni foarte mult cu tatăl tău. Ai aceeași bărbie. Aceiași ochi. Totuși, părul tău e ceva mai lung.

Zâmbi din nou.

— Mari părea să fie foarte interesată de tatăl meu chiar înainte să…

Zâmbetul Ceciliei dispăru imediat. Apoi se ridică și se îndreptă spre masa din colț. Aici luasem prânzul împreună. Apucă spătarul unui scaun și rămase acolo, ținându-se de el. Plângea, deși nu scotea niciun sunet.

— V-a spus vreodată de ce s-a despărțit de mine? am întrebat.

Trecu un timp până când Cecilie încuviință. Apoi clătină din cap.

— Nu mai putea fi cu tine, Even, spuse ea, brusc copleșită de lacrimi.

Părea ca un ecou al mesajului pe care mi-l trimisese Mari în ziua în care mă părăsise. Că eram cel mai bun, dar că nu mai putea fi cu mine.

M-am ridicat și m-am apropiat încet de Cecilie.

— De ce?

Cecilie pufni.

— Chiar n-ai ghicit încă, Even?

Am clătinat din cap.

— Ce să ghicesc?

Cecilie respiră, își îndreptă umerii, apoi îi lăsă să cadă din nou.

— Tatăl tău și cu mine, noi… eram *mai mult* decât buni prieteni, spuse ea suspinând.

Apoi îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

Și abia atunci am înțeles lacrimile. Plânsul. Întrebările pe care Mari i le adresase fratelui meu despre grupele sangvine. În sfârșit am înțeles de ce Mari și cu mine nu mai puteam fi împreună. Pentru că noi aveam același tată.

74.

În timp ce conducea spre Spitalul Universitar Akershus, Yngve îi ceru Theresei să verifice temeinic cronologia faptelor și să i-o repete. Therese începu cu accidentul de mașină al lui Jimmy Tollefsen și continuă cu relația dintre Even și Mari, un deceniu mai târziu. Mari se despărțise de Even, exact când căsătoria lui Frode și Cecilie Lindgren se destrăma. Apoi avuseseră loc crimele din noaptea concertului de la liceu, iar mai târziu, Børre Halvorsen fusese omorât. După aceea, Therese trecu în revistă toate persoanelor pe care le interogaseră, în primul rând apropiații lui Mari Lindgren, analizând toate motivele posibile pentru care oricine ar fi putut fi criminalul.

— Nu găsim niciun mobil care să se potrivească, recunoscu ea.

Yngve o privi. Era din nou palidă. Se aplecă ușor înainte, atingându-și pântecul.

— Ești OK?

— Nu chiar, zise ea. Am vomitat întruna azi-dimineață.

— Vrei să te duc acasă?

— Acum? Suntem la jumătatea drumului spre spital. Voi fi bine. S-ar putea totuși să te rog să oprești puțin mașina.

Therese își reprimă un nou acces de greață.

— Doar să-mi spui.

Mai merseră câțiva kilometri în tăcere, amândoi duși pe gânduri.

— Stai puțin, spuse Yngve, mai mult pentru sine decât pentru Therese.

— Ce este?

— Stai o secundă.

Se gândi iar la ușa lui Tic-Tac.

— Ce e?

Therese deveni nerăbdătoare.

Yngve luă telefonul mobil și formă un număr.

— Pe cine suni? întrebă ea.

— Pe Knut.

Șoferul de taxi răspunse repede.

— Am doar câteva întrebări pentru tine. Când ai părăsit liceul în noaptea aceea, trebuie să fi fost undeva între orele zece cincizeci – unsprezece, corect?

— Da, presupun că da…

— Ai văzut atunci vreo mașină parcată în fața intrării din spatele liceului?

Knut părea să se gândească.

— Da, răspunse el temător. Cred că da. Da, confirmă el, mai sigur. Da, am văzut.

— A fost mai mult de o mașină?

Urmă o scurtă pauză. Yngve simți privirea Theresei ațintită asupra lui.

— Era doar una. Chiar afară.

— Pe locul de parcare al portarului?

— Da. Nu cred că acolo există spațiu pentru mai multe mașini. De ce – e important?

Yngve se uită o clipă la Therese.

— Ar putea fi. Ai văzut a cui era mașina?

— Da, spuse Knut, cu un pic de mândrie în voce. Mă pricep la mașini. Și această mașină este una mai deosebită, așadar a fost ușor de identificat.

— Bine, spuse Yngve nerăbdător. Deci a cui era mașina?

75.

Mari fusese sora mea vitregă.

Cecilie rămăsese însărcinată cu tatăl meu în timp ce era măritată cu alt bărbat, iar el era însurat cu altă femeie. Prietena ei cea mai bună.

Nu-mi venea să cred! Chiar nu-mi venea să cred!

Mai ales după ce-mi spusese mama despre Julia, soția lui Ole Hoff. Frate, tata fusese într-adevăr un fustangiu.

— Nici măcar eu nu eram sigură, pufni Cecilie. Dar Mari tocmai studia grupele sangvine la liceu și și-a dat seama că grupa *ei* sangvină nu era nici a mea, nici a soțului meu. E destul de ușor de aflat și nu sunt sigură, de fapt, de ce n-am…

Se opri, mai avea nevoie de câteva clipe înainte să poată continua.

— Mari lucra la acel articol pe care avea să-l scrie – cel despre tine și tatăl tău. Discutase cu o serie de oameni, care, fără îndoială, îi spuseseră lucruri bune despre Jimmy. Era atât de îndrăgit, tatăl tău. Și ea m-a întrebat despre el. Dar apoi… a săpat mai adânc. I-am spus că Jimmy îmi fusese un bun prieten. Un bun coleg.

Cecilie se uită în altă parte.

— Nu știu dacă a fost felul în care am spus-o sau dacă ea a înțeles adevărul de pe fața mea. Niciodată nu m-am priceput să mint. Și cred că în sinea mea am știut întotdeauna că Jimmy era tatăl biologic al lui Mari. De aceea mi-a fost atât de greu când… tu și Mari ați fost împreună. Nu i-am putut interzice să fie cu tine, nu-i așa? Asta, cu siguranță, ar fi ridicat unele întrebări la care mi-ar fi fost greu să răspund. În fine.

Ea clătină din cap.

— Cumva, Mari aflase grupa sangvină a lui Jimmy. Tocmai mă asalta cu întrebări în sensul ăsta, când Frode a intrat în cameră. Și el auzise întrebările și… eu… ei bine, practic am fost încolțită de amândoi. Așadar… am hotărât că mai bine le spun adevărul.

Telefonul mi-a vibrat – primisem un mesaj dar nu voiam să verific de la cine era. Cecilie era prea tulburată. Am respirat, apoi m-am dus și am îmbrățișat-o. Am rămas așa o vreme, apoi ea s-a desprins din îmbrățișare și și-a cerut scuze că fusese atât de sensibilă.

— Înțeleg perfect, am spus cu voce gravă. Nu vă cereți scuze.

Acum era ușor de înțeles de ce mă evitase Mari. Cum mi-ar fi putut explica? Și unde s-ar fi ajuns? Ce-aș fi făcut cu acele informații? Mama cum ar fi…?

M-am gândit cum mama ura bârfa, cum o poveste ca asta ar fi ajuns de râsul lumii. Nu doar adevărul ar fi distrus-o. Ci și gura lumii.

Nu puteam asimila adevărul: Mari fusese sora mea vitregă. Sentimentele pe care eu le avusesem pentru ea. Lucrurile pe care noi le făcuserăm…

— Cred c-ar trebui să plec acasă, am spus într-un târziu.

Abia dacă mă atinsesem de cafea. Cecilie încuviință și mă conduse până la ușă.

— Ai avut dreptate. A *fost* bine să vorbesc cu tine despre asta. Cred că trebuia. Și în adâncul sufletului știu că n-ai fi putut-o răni pe Mari, Even. Știu că o iubești… că ai ținut la ea.

Am încercat să zâmbesc.

— Cum mai *e* mama ta?

Am respirat adânc și m-am întrebat cum ar trebui să-i răspund.

— Nu prea bine. Fratele meu nu e în apele lui zilele astea, așa că… ne chinuim puțin – cu toții, sincer să fiu. Dar… vom reuși până la urmă. Pas cu pas.

M-am uitat la ea.

— Și nu vă faceți griji! Nu-i voi spune mamei ce mi-ați spus.

Cecilie mi-a zâmbit recunoscătoare. Ne-am îmbrățișat din nou.

În timp ce stăteam îmbrățișați, m-am întrebat cum vor fi următoarele câteva zile și luni pentru ea. Dacă ceva sau cineva ar putea-o ajuta să umple golul cumva, dacă ar fi capabilă să se pună din nou în picioare, să se întoarcă la catedră. Dacă ar veni vreodată un moment în care ea ar putea izbucni în râs fără să se simtă vinovată. Cumva, m-am îndoit profund.

•

Mesajul pe care-l primisem era de la Ole Hoff. L-am citit înainte de a mă urca pe bicicletă. Scria:

Sună-mă. Important.

L-am sunat, dar mi-a intrat direct mesageria vocală. I-am dat și eu mesaj, spunându-i că puteam vorbi acum, dacă e urgent. Probabil descoperise ceva, m-am gândit. Ole era un ziarist bun. Cunoștea o mulțime de oameni în Fredheim. În timp ce mergeam cu bicicleta spre centru, am mai încercat o dată să dezleg misterul și să potrivesc toate piesele puzzle-

ului. Nu înțelegeam cum mama ar avea vreo legătură cu crimele. Dacă ar fi aflat despre Cecilie și Jimmy, ar fi avut un impact enorm asupra ei. S-ar fi prăbușit complet. Ar fi plâns și ne-ar fi făcut tuturor viața un iad. Dar n-ar fi folosit supărarea ei împotriva lui Mari. Nu până la punctul în care s-o fi omorât. Și dacă *ea* n-avea un motiv întemeiat s-o omoare pe Mari, atunci cred că nici Knut nu avea.

Tonul din mesajul lui Ole m-a îngrijorat totuși. Așa c-am mers cu bicicleta până la biroul lui din centru, poate era acolo. Am băgat capul pe ușă și una dintre femeile care stătea lângă intrare mi-a spus că e plecat.

— Știți unde?

— Știu doar că pleca la Solstad azi-dimineață. Acum nu știu dacă mai este încă acolo.

— Solstad, am mormăit și m-am gândit la fratele meu. Vechiul nostru oraș. A spus de ce?

— Nu, îmi pare rău.

— Bine. Mulțumesc!

Tocmai porneam din nou la drum când mi-a sunat telefonul. Am crezut că Ole va reveni cu un telefon, dar nu era el. Era Imo.

— Even!

I-am auzit respirația sacadată.

— Am nevoie de ajutor. Poți veni?

Ceva se întâmplase. Dar probabil avea din nou dureri de spate sau ceva de genul ăsta.

— Da, sigur, am spus, cu cea mai mică ezitare. La tine acasă? Ce se întâmplă? Ceva nasol?

— O să-ți explic când ajungi.

76.

– Și ce dacă mașina lui Imo era încă parcată acolo? spuse Therese. Nu trebuie să însemne nimic. Știm că a rămas acolo după concert.

— Da, dar mi-a mai spus că a părăsit liceul undeva între orele 22:30 – 22:40 și că în liceu mai rămăseseră aproximativ cincisprezece-douăzeci de persoane, după plecarea lui. Conform declarației lui Knut, practic nu mai era nimeni acolo când a intrat să o caute pe Mari și atunci era aproape ora 23. Acum știm că mașina lui Imo era încă acolo. Ceea ce înseamnă că *el* era încă acolo.

— Futu-i!

— Ar fi putut încurca orele, desigur, continuă Yngve. Dar, cu siguranță, era la liceu în jurul lui 23.

— Cu excepția cazului în care a ajuns altfel acasă în noaptea aia.

— Atunci ce motiv ar fi avut să mă mintă? Nu cred că m-a mințit. Mi-a spus că a plecat singur acasă. Era obosit. Fusese mare agitație în săptămâna de dinaintea concertului. Multe repetiții, bla, bla.

Therese părea să se gândească.

— N-avem nicio declarație a vreunui martor despre persoana care a părăsit liceul pe acoperiș, continuă Yngve cu nerăbdare. Locul de parcare al lui Tic-Tac e la doi pași de scara de evacuare în caz de incendiu. De acolo, Imo ar fi putut ajunge nevăzut la mașina lui.

— Atunci ar fi sânge în mașina lui?

— Sigur.

— Trebuie să verificăm.

— Probabil l-a curățat imediat ce a ajuns acasă.

— Ar trebui să mai fi rămas niște urme.

— De aceea trebuie să-l căutăm imediat. Trebuie să ne întoarcem la Fredheim. Cât mai repede posibil. Tobias mai poate aștepta.

Yngve găsi o ieșire de pe autostradă.

— Gândește-te, continuă el. Mănușile din piele ale lui Imo – *s-a întâmplat* să lipsească în noaptea concertului. S-a grăbit să ne anunțe, nu-i așa? Ca să-l scoatem de pe lista suspecților. Și când l-am trezit pe Even în

noaptea în care Børre Halvorsen a fost omorât, Imo era încă treaz. Nu dormise.

— Compunea muzică, nu-i așa?

— Așa a declarat. Și Even își pierduse cunoștința din cauza băuturii.

— De obicei, Imo nu stă treaz toată noaptea, în studio?

— Cred că am citit un articol despre el în *Fredheimsposten,* acum câteva luni. *Omul și muzica lui* sau cum naiba se numea.

— Munca la ore târzii cred că face parte din obiceiul lui.

— Așa că, teoretic, el ar fi putut lucra.

— Teoretic, ar fi putut și să-l omoare pe Børre Halvorsen.

Yngve strânse volanul mașinii.

— Dar dacă știa că ușa de la parter era deschisă, de ce n-a folosit-o? De ce să te deranjezi să urci pe acoperiș și tot restul? Nimănui nu-i este ușor să urce pe acoperiș, mai ales când plouă.

— A fost șmecher. Tic-Tac era singura persoană care știa despre ușa deschisă. Ieșind pe acolo, Imo s-ar fi dat de gol. Și-ar fi avut sânge pe el, după asasinarea lui Johannes, așa că probabil i-ar fi fost greu să iasă fără să păteze ușa, cadrul ușii sau orice altceva. Amintește-ți cum a lăsat urme peste tot la etaj. Ieșind pe acoperiș, a scăpat de orice suspiciuni.

Therese făcu o grimasă, ținându-și mâinile pe pântec.

— Încă n-avem mobil pentru niciuna dintre aceste ipoteze.

— Știu, spuse Yngve și călcă accelerația la blană. Vom ajunge și acolo.

77.

Începuse să se întunece când am ajuns acasă la Imo. Drumul neasfaltat care ducea la fermă și la casă era înconjurat de pădure, ceea ce-l făcea să fie și mai întunecat. Zgomotul traficului de pe drumul principal dispăruse în spatele meu.

Mercedesul lui Imo era parcat în fața casei, ca de obicei, dar acolo mai era o altă mașină. Eram destul de sigur că-i aparține lui Ole. Aveam dreptate: m-am uitat pe una dintre ferestre și am văzut o umbrelă cu sigla *Fredheimsposten.*

Mi-am sprijinit bicicleta de peretele casei și m-am întrebat de ce Ole nu l-ar fi putut ajuta pe unchiul meu și de ce Imo fusese nevoit să apeleze la mine. Sau probabil Ole sosise după ce Imo mă sunase.

Ușa era închisă, iar lumina din bucătărie, stinsă. Dar era aprinsă în studio și am auzit muzică venind prin ușa deschisă. Imo cânta la chitară. Mi-am dat seama. Am recunoscut și melodia. Era soloul lui Johannes – piesa pe care Imo o compusese pentru concertul de la liceu. Punctul de atracție al serii. L-am strigat pe unchiul meu.

— Intră, campionule!

Am băgat capul pe ușă. Imo stătea pe un scaun de piele.

— Intră! repetă el, în timp ce continua să cânte. E-un cântec grozav, așa-i?

— Da.

Imo cânta versurile melodiei în surdină – aproape pentru sine.

— Am compus-o cu mult timp în urmă. De fapt, înainte să te naști.

Am fost puțin surprins.

— Unde-i Ole?

Imo nu mi-a răspuns, doar a închis ochii, de parcă s-ar fi bucurat de propria muzică. Degetele lui dansau înainte și înapoi, în sus și în jos pe corzile chitarei.

— De ce-ai nevoie de ajutorul meu?

— Corul mamei tale cânta această melodie pe vremuri.

Imo încă mai avea ochii închiși – de parcă nici măcar n-ar fi auzit

întrebarea mea.

M-am uitat pe fereastră pentru a vedea dacă există dovezi ale prezenței lui Ole.

— Imo, unde-i…?

— Șșș! mă întrerupse el. Asta-i partea cea mai bună.

Apoi începu să acompanieze corul. Vocea i se auzea ceva mai tare.

Când corul termină de cântat, Imo tăcu și deschise ochii.

— Mama ta avea o voce grozavă. Nu știu dacă-ți amintești. Nu cred că a cântat mult în ultimii ani.

Imo se uită la mine. Multă vreme. Părea… obosit. Trist, chiar. Nu-l mai văzusem niciodată așa pe unchiul meu. M-a îngrijorat.

— Știi că toate astea vor fi ale tale într-o zi, nu?

Își deschise larg brațele.

— Ale mele? Ce vrei să spui?

— Studioul, casa, ferma. Fratele tău nu e chiar genul care să aibă grijă de porci. Sau de casă. Cine știe ce se va alege de acel puști.

Nu știam ce să spun. Cu siguranță nu era stilul lui Imo să vorbească astfel. Era pe moarte sau ceva?

Se ridică și lăsă jos chitara.

— Am compus melodia aia pentru mama ta. Cu mult timp înainte să-l cunoască pe tatăl tău.

M-am uitat la el.

— Ai compus-o pentru mama?

El încuviință.

— Dar…

Gândurile îmi fugeau în toate direcțiile. Versurile melodiei îmi stăruiau în minte. Toată lumea crezuse că melodia era o declarație de dragoste pentru Fredheim.

Imo făcu un pas mai aproape. M-am gândit la discuția pe care o avuseserăm în urmă cu câteva zile, când îl întrebasem dacă existase vreodată o persoană specială viața lui.

„Bineînțeles că a existat.

Deci ce s-a întâmplat?

Nimic. Cred că asta a fost problema. Ea nu m-a vrut, așa că…”

Mama fusese marea dragoste a lui Imo. Nu-mi venea să cred.

— Nu te-a vrut nici după ce a murit tata? l-am întrebat cu un tremur în

glas.

Nu puteam respira cum trebuie.

Imo nu răspunse imediat. Apoi clătină din cap.

— I-ai spus vreodată că o iubești?

— Da. De câteva ori. Poate nu direct, dar… Sunt sigur că știa.

Habar n-aveam ce să fac cu toate chestiile astea. Erau prea multe pentru o singură zi.

— Jimmy nu se purta prea frumos cu mama ta, Even.

— Acum știu asta. Am…

M-am oprit. Trebuia să o spun? Trebuia. Simțeam că mor dacă păstrez secretul.

— Tocmai am descoperit că Mari era sora mea vitregă.

— Deci ai aflat și tu. Imo clătină din cap, înainte de a spune: Ole Hoff a aflat și el. Ei bine, oricum ar fi aflat. Mai devreme sau mai târziu.

Timp de un minut, uitasem complet de Ole. Faptul că mașina lui era parcată afară, dar Ole nu se vedea nicăieri, ceea ce mă îngrijora.

— Timp de peste un deceniu, continuă Imo, mama ta și Ole au crezut că Julia, soția lui Ole, avea o aventură cu Jimmy. Nu era adevărat. Cecilie avea o aventură cu el.

— Dar…?

— E-o prostie, pe bune, continuă Imo. Mă hotărâsem să schimb solista la una dintre melodiile pe care le cântam la cor. „Pie Jesu” de Andrew Lloyd Webber. Ai ascultat-o vreodată?

— Nu.

— Even! exclamă Imo. E una din cele mai frumoase melodii pe care o vei auzi vreodată. Mă face să plâng de fiecare dată.

— Imo, ce legătură are cu…?

— Susanne a găsit partiturile cu numele Juliei pe bancheta din spate a mașinii sale. Totuși, nu erau ale Juliei – pentru că schimbasem rolurile. În loc să tipăresc un nou set de partituri pentru Cecilie, i-am dat partitura Juliei. Și așa au început zece ani de agonie și suferință.

Nu știam ce să spun.

— Ole nu știa de Cecilie?

— Nu.

— Nu s-a gândit să-și întrebe soția?

— A întrebat-o. Astăzi. Au luat masa împreună sau așa ceva. În cele din

urmă, a înfruntat situația ca un bărbat.

— Dar de ce n-a făcut-o înainte? Acum zece ani?

— Îi era frică. Se temea de adevăr. În plus Jimmy murise în ziua aceea, așa că Ole a crezut că toate problemele sale erau rezolvate ca prin minune. Gata – uite așa. Își puteau continua viața de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. A crezut că va lăsa lucrurile așa cum sunt, ca să spunem așa, și a hotărât să uite.

— Până când n-a mai putut.

— Da. Ce s-a întâmplat săptămâna asta a adus totul înapoi, cred. Să se ciocnească așa din întâmplare cu mama ta.

Încă mă străduiam să înțeleg încotro se îndrepta această conversație.

— Deci Julia nu-l înșelase?

— Nu.

— Iisuse!

— Ole a vrut să vadă dacă știu ceva, așa că m-a sunat.

— Te-a sunat din Solstad?

Imo mă privi întrebător. I-am explicat cum știam că Ole fusese acolo.

— Nu știu de unde m-a sunat. Nu contează. Am vorbit o vreme, apoi am acceptat să ne întâlnim aici, la o cafea și la o discuție – față în față este întotdeauna mai bine în astfel de cazuri.

Eram din ce în ce mai confuz.

— Ole ajunsese aici dinainte. Cred că de aceea a decis să iscodească puțin.

— Să iscodească?

— Să arunce o privire. Și atunci a descoperit *asta.*

Imo făcu semn din cap spre unul dintre pereții studioului său. Și acolo, pe podea, zăcea cutia pentru microfoane a lui Johannes.

78.

– Imo! Ce dracu'?

— Mari n-ar fi reușit niciodată să păstreze secretul. Faptul că erați frați vitregi. Și dacă mama ta ar fi aflat că Jimmy a mai avut un alt copil, conceput când erau căsătoriți… nu cred că s-ar fi descurcat foarte bine. Vestea ar fi distrus-o.

Se așeză și clătină din cap.

— Nu puteam lăsa să se întâmple nenorocirea asta. Nu puteam s-o las pe mama ta să treacă prin asta, pe lângă celelalte probleme cu care se confrunta deja. Și, cu siguranță, nu pot lăsa acest lucru să se întâmple acum, după ce Tobias…

Făcu încă o pauză.

Am închis ochii.

Nu, mi-am spus. Nu. Nu. Nu.

— Vreau să știi, Even, că n-am vrut niciodată să se întâmple așa ceva. Am încercat să o conving pe Mari să lase totul așa cum era, dar apoi s-a despărțit de tine – evident, pentru că descoperise că amândoi aveți același tată. Dar știa că nu vei accepta niciodată despărțirea fără o explicație serioasă, așa că…

— Deci este vina *mea,* asta spui? am strigat.

Aveam lacrimi în ochi.

— Nu, nu, spuse el repede, ridicându-și mâinile împăciuitor, ca și cum și-ar fi cerut scuze. Deloc. N-ai nicio vină pentru nimic din toate astea. Doar te-ai îndrăgostit de fata nepotrivită – nu poți decide în astfel de situații. Și la mine e la fel – mi-aș fi dorit să mă îndrăgostesc de altcineva decât de mama ta. Dar inima face cum vrea ea.

Mi-am ridicat pumnii și, înainte să știu ce fac, l-am pocnit în față.

Imo se clătină și căzu pe spate, direct pe pupitrul de mixaj. Sângele îi țâșni pe nas, dar nu scoase niciun sunet, doar se ținu de pupitru și încercă să-și revină.

— Haide! spuse el și-și șterse sângele de pe față. Descarcă-te! Pocnește-mă cât vrei! Știu că merit.

Eram gata să mă dezlănțui, când ceva m-a oprit. Gândul că Ole Hoff era pe aici pe undeva, că Imo avea cutia pentru microfoane și că mă sunase pentru că avea nevoie de ajutor cu… ceva.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! am spus eu, cu vocea tremurândă. Spune-mi tot!

Imo își șterse sângele din colțurile gurii, apoi își curăță degetele pe sacou.

— Am dus toate echipamentele la mașină, și, ca de obicei, după concert niciunul dintre ceilalți nu se obosise să ia una dintre tobele din sala de muzică, așa că tot eu a trebuit s-o fac și pe asta.

Își dădu ochii peste cap.

— Mari tocmai se pregătea să plece când am venit. Își terminase interviul cu Johannes.

Imo clătină din cap.

— Am vorbit puțin despre concert. Despre melodie. A spus că nu auzise niciodată ceva atât de frumos.

Amintirea îl făcu să zâmbească.

— Dar nu erai singurul care se întreba de ce Mari se despărțise de tine, continuă el. Și eu voiam să știu. Așa c-am întrebat-o.

Se opri înainte de a continua.

— Pentru început, nu voia să-mi mărturisească nimic. I-am spus că nu se putea ascunde de tine pentru totdeauna. Am întrebat-o dacă vrea să-ți transmit ceva – ceva care ar putea ajuta la explicarea celor întâmplate. Și… parcă cedase nervos. Ca și cum nu mai îndura să păstreze secretul mult timp. A oftat, părând gata să explodeze. Apoi s-a așezat. M-am așezat și eu.

Acum, Imo începu să vorbească mai repede.

— Mi-a spus ce descoperise despre Jimmy și mama ei. Aflase că era sora ta vitregă. Numai gândul ăsta o îmbolnăvise, dar știa că n-ar fi niciodată capabilă să-ți ascundă adevărul. Oricum s-ar fi aflat, a spus ea, și se săturase să încerce să se ascundă, se săturase să păstreze secrete. Hotărâse să-ți spună a doua zi.

M-am uitat în jos și mi-am încleștat degetele.

— I-am spus lui Mari că nu poate face asta. De dragul Susannei – dar și de dragul tuturor celorlalți. Și de dragul propriilor părinți. Și atunci mi-a răspuns că ei deja știau și că probabil mariajul lor avea să se destrame, în

consecință. Dar, deși era puțin probabil ca ei să le spună vecinilor lor și restului orașului Fredheim, ție Mari n-ar fi fost în stare să-ți ascundă adevărul. Nu pe termen lung. Așa că… Eu…

Imo făcu o pauză lungă. Și parcă lumea se opri odată cu el.

— Trebuia s-o opresc.

Imo făcu încă o pauză. Nu știu pentru cât timp.

— Niciodată n-am intenționat să se întâmple asta, Even. Am apucat-o în timp ce se ridica să plece. A început să se lupte cu mine și înainte să știu ce făceam, aveam mâinile încleștate în jurul gâtului ei.

Își lăsă capul în jos.

— Și apoi… s-a prăbușit în brațele mele.

Oftă din răsputeri.

— Am încercat să o resuscitez, dar, desigur, n-am putut. Și atunci, în pragul ușii, a apărut Johannes.

Am înghițit din nou.

Imo inspiră adânc.

— Își uitase telefonul. S-a uitat la mine, s-a uitat la Mari. Și apoi a fugit. Trebuia să mă asigur că el nu putea spune nimănui ce văzuse. Ce alegere aveam?

— Așa că l-ai omorât în bătaie folosind cutia lui pentru microfoane.

Imo nu răspunse, dar nici nu mai era nevoie.

Am clătinat din cap. Voiam să-l lovesc din nou.

Imo păru să-mi citească gândurile.

— Haide! Vreau să-ți verși toată furia, pentru că în curând va trebui să iei o decizie. O decizie majoră, importantă.

Pumnii mei erau încă încleștați și aveam sânge pe articulațiile mâinii drepte. Nu simțeam nicio durere, nicio înțepătură. Doar furie.

— Despre ce vorbești? am mârâit eu.

Imo își îndreptă spatele.

— Poți merge la poliție și le poți povesti tot ce ți-am spus. Și apoi s-a terminat. Dar mai înainte, Even, vreau să te gândești cu atenție la consecințe. Crezi că mama ta va putea trăi cu faptul că e una dintre cauzele tragediei? Am încercat să o protejez. Asta e tot ce am făcut. Înainte de a-i răspunde, el continuă: Susanne n-ar face față deloc. Ar bea până la moarte, sunt sigur. Și cum crezi c-ar reacționa fratele tău? Tocmai a încercat să se sinucidă. Fără mama ta, fără mine… vei avea *tu* grijă de el pentru tot restul

vieții tale?

Se uită la mine.

— Familia ta va fi distrusă, Even. Și dacă te hotărăști să mergi la poliție, vă trebuie să trăiești cu asta. Sau… poți lua în considerare alternativa.

Așteptă o clipă înainte de a continua.

— Ole este singurul care a văzut cutia pentru microfoane. N-a avut timp să meargă la poliție, așa că, în afară de tine, el este singurul care mă poate da de gol.

Mi-am îngropat fața în mâini. Acum știam de ce Imo avea nevoie de ajutorul meu. De ce voise să vin. De ce îmi spusese toate astea.

Voia să-l ajut să scape de Ole Hoff.

Voia să-i fiu complice.

Arătă spre cutia pentru microfoane. Abia acum am văzut perechea de mănuși din piele aruncată alături, pe podea. Firește. Nu le pierduse, de fapt.

Mă chinuiam să înțeleg cum persoana din fața mea – un om care-mi fusese ca un tată atâta timp și prietenul meu în toți acești ani – putea deveni brusc atât de rece și calculat. De unde provine instinctul criminal? Cum știuse să scape? Totul părea atât de rece și calculat. Nu puteam vorbi și nici nu mă puteam mișca.

— Așadar, tu l-ai ucis și pe Børre?

Imo nu răspunse.

— De ce ai făcut-o?

— Acum n-avem timp de asta.

— Ba da.

— Ba nu, spuse Imo categoric. Am o lecție de canto în curând, iar tu și cu mine trebuie să terminăm totul până atunci. Și, după aceea, va trebui să ne purtăm cât mai normal posibil.

Se opri să-și tragă respirația.

— Cu alte cuvinte, este timpul să alegi, Even. Ce se întâmplă mai departe depinde doar de tine. Dacă alegi să mă ajuți, îți alegi totodată mama, fratele, familia. Sau poți arunca totul pe apa sâmbetei. Trebuie să te întrebi ceva, Even: ce e cel mai important pentru tine?

Îmi puse mâinile pe umeri. Nu aveam energie să le dau deoparte, deși voiam.

— Toate acestea vor dispărea, dacă mă vei ajuta cu acest ultim fleac nesemnificativ.

Așteptă până când m-am uitat în ochii lui.

— Ole nu va fi cel care va informa poliția.

Mi-era imposibil să-mi rețin lacrimile. Nu-mi venea să cred că Imo mă obliga să fac o alegere atât de imposibilă. Să iau vreodată această decizie.

— Toate astea vor dispărea. Și știu că ești suficient de puternic să te descurci. Ești suficient de puternic să vezi imaginea de ansamblu. Să știi ce avem de făcut.

— Așadar… crezi c-ar trebui să-mi țin gura despre astea toată viața?

Lacrimile îmi curgeau pe obraji.

— Da, exact asta cred.

Am clătinat din cap.

— Nu pot. N-o să pot face asta.

Imo simți vânătaia pe obraz, își privi degetul înroșit, apoi îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Cum crezi că va reacționa toată lumea când va afla că Jimmy era tatăl lui Mari?

Am clătinat din cap – nu înțelegeam.

— Ce se întâmplă dacă cineva începe să creadă că accidentul de mașină al tatălui tău n-a fost deloc un accident?

Imo continuă.

— Că mama ta a fost cea care a luat-o razna în mașină în ziua aceea? Ce se întâmplă dacă *acel* zvon începe să se răspândească?

L-am privit cu ochi mari de uimire.

— Jimmy era sănătos tun – nu și-a pierdut cunoștința în viața lui. Nu crezi că unul dintre bârfitorii de pe-aici s-ar gândi că mama ta a dat declarații false poliției, astfel încât poliția să n-o suspecteze?

Făcu o scurtă pauză.

— Uită de dovezi, continuă el. Adevărata judecată aparține vecinilor, comunității locale. Oamenii vor intra la idei; ei vor crede că mama ta l-a omorât și tu știi la fel de bine ca mine că ea nu va face față.

Nu puteam scoate o vorbă. Totul era prea mult dintr-odată.

— Am vorbit cu Susanne la telefon în acea zi, continuă Imo. Înainte de accident. Voia să-l iau pe Tobias de la creșă. Vorbea ca o nebună. N-ar fi greu să-i faci pe oameni să creadă că în ziua aceea s-a dus după tatăl tău cu mașina; aflase că îi fusese infidel și, fără îndoială, încercase să afle adevărul de la el în timp ce el conducea. Probabil de aceea mașina a ieșit de

pe carosabil, pentru că Susanne striga la Jimmy, distrăgându-i atenția. Poate că-l lovea. Poate a fost vina ei, Even. Poate că mama ta *l-a* ucis.

Imo mă apucă din nou de umeri.

— Asta vor crede oamenii. Știi că este adevărat.

Simțeam că mă chinui să respir. De parcă mă înecam.

Nu voiam să cred ce-mi spunea, dar în adâncul sufletului meu știam că are dreptate.

— Și încă ceva. Dacă ajung în închisoare, nu voi ieși niciodată viu de acolo. Știi asta. Prizonierii nu tolerează criminalii care omoară copii sau adolescenți.

Un alt lucru pe care voia să-l am pe conștiință.

Încă o viață.

Îmi pocnea capul.

— A mai rămas un singur lucru de făcut. Mai avem doar un singur lucru de făcut și apoi putem lăsa totul deoparte. Și nu vom vorbi niciodată despre asta.

Nu mă puteam opri din plâns. Orice aș fi făcut, totul s-ar fi transformat într-un căcat – cu mama, Imo, Tobias, eu.

Aș putea continua să trăiesc?

Aș putea permite ca asasinarea lui Mari și Johannes, a lui Børre și Ole să rămână unul dintre acele mistere nerezolvate despre care ziarele ar scrie din când în când? Oare ceva ar mai putea reveni la normal, vreodată?

Trebuia să fac o alegere.

Familia mea.

Sau…

M-am gândit mult și bine înainte să-mi șterg lacrimile și să mă uit la Imo.

Apoi am încuviințat și l-am întrebat:

— Unde este?

79.

ACUM

— Așadar ai hotărât să faci ceea ce voia unchiul tău?

Procurorul a venit din nou direct la boxa martorilor. Mă uit la mama. Mă uit la Cecilie, la Oskar și la prietenii mei care stau acolo în sala tribunalului, atenți la fiecare cuvânt pe care îl rostesc.

Îmi dreg vocea și spun:

— Da.

80.

ATUNCI

Dacă Imo n-ar fi plecat primul, nici nu m-aș fi putut clinti. Doar îi călcam pe urme, pas cu pas, ca pe pilot automat. Simțeam că în orice clipă aș fi putut vomita.

— Unde e? l-am întrebat din nou.

— Aici, spuse Imo și arătă spre cotețul de porci.

M-am uitat acolo.

— Imo, ce-ai…?

— Gândește-te, spuse Imo peste umăr. Dacă îl îngropăm sau îl lăsam într-un lac undeva, există întotdeauna riscul ca cineva să-l găsească sau ca vreun animal să-l dezgroape. Dacă îl ducem în altă parte, există riscul ca cineva să ne vadă. Nu ne putem asuma niciun risc în această etapă. E prea periculos.

Mi-am simțit stomacul zvâcnind. Nu mai simțeam pământul de sub picioare. Speram că Imo se va opri și îi va veni mintea la cap, că se va răzgândi și va spune, nu, nu vom face asta până la urmă – a fost doar un coșmar. Dar nu era nimic care să indice faptul că Imo s-ar fi răzgândit. Continuă să se îndrepte spre adăpostul de porci, cu o expresie de hotărâre neclintită afișată pe față.

Ticălos nenorocit, m-am gândit. Cum era în stare să-mi facă asta? spusese că nu vom mai vorbi niciodată despre asta, dar cum crezuse că vom mai putea trăi normal după aceea? Și-a imaginat că vom bea unul sau două shoturi de tequila ori de câte ori lucrurile vor deveni prea greu de stăpânit?

În niciun caz.

Nu voiam să mai am nimic de-a face cu el. Niciodată.

În adăpostul pentru porci, Ole zăcea întins pe jos, ghemuit, lângă țarc. Avea ochii deschiși. Clipea furios, respirând pe nas. Avea căluș la gură și mâinile legate la spate.

Am oftat ușurat. Nu era mort.

Cel puțin, nu încă.

Porcii au început să grohăie de îndată ce l-au văzut pe Imo. Apariția lui însemna mâncare.

Astăzi, acea mâncare era Ole Hoff. Tatăl celui mai bun prieten al meu.

Am stat acolo cu gura căscată de uimire, chinuindu-mă să respir. Ole încerca să spună ceva, dar sunetele care-i ieșeau din gură erau nedeslușite.

— Mi-a trimis un mesaj înainte, m-am bâlbâit. Și m-a sunat. Ce-ar fi fost dacă ar fi încercat să contacteze pe altcineva? Dacă ar fi spus cuiva că vine aici?

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Imo se îndreptă spre țarc. Am închis ochii. Și când i-am deschis din nou, Ole se uita la mine. Mi-am dat seama că mă implora să-i salvez viața.

Porcii grohăiau scoțând guițături ascuțite.

— Îl poți ridica? strigă Imo acoperind zgomotul.

— Eu?

— Mi-am rupt spatele când l-am dus aici. Se va zbate, acum, că e treaz.

M-am uitat iar în jos la Ole.

— Nu-l putem arunca acolo de viu! am zis. Asta e doar… demență.

— Porcii nu sunt animale de pradă, strigă Imo pe deasupra zgomotului. Mai întâi ar fi trebuit să-i înfometăm, măcar. Nu, va trebui să-l tăiem în bucăți.

„Să-l tăiem în bucăți”.

Cea mai mare ființă pe care o ucisesem vreodată fusese o viespe. Și chiar și aia mă dezgustase.

Oricine poate fi criminal. Asta le spusesem colegilor mei. Acum și eu trebuia să devin unul.

Și atunci am știut.

Nu aveam s-o fac vreodată.

Nu puteam. Pur și simplu nu puteam.

Am clătinat din cap și am spus nu. Imo s-a întors și s-a uitat la mine.

— Ce-ai spus?

Porcii continuau să grohăie asurzitor.

— Nu pot, Imo.

A rămas acolo, privindu-mă.

— Nu-l pot omorî pe Ole. Și n-am de gând să-l tai în bucăți, pentru a-l da de mâncare la porci. În niciun caz.

La început, Imo nu spuse nimic, doar se uită la mine.

— Even, n-avem de ales.

— Ba da. Este greșit și știi asta. Nu ești nebun.

— Nu, dar poți să-mi spui vreo altă modalitate să ieșim din situația asta?

M-am gândit.

Mult și bine.

Și n-am găsit altă soluție.

— Trebuie să mă ajuți! mă imploră Imo.

Îi vedeam rugămintea disperată în priviri.

Mi-am dorit să pot face ceva pentru ca totul să dispară. Ochii mi s-au umplut iar de lacrimi.

Imo veni repede spre mine. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că avea să mă lovească sau că-l va târî el însuși pe Ole în țarc. În schimb, unchiul meu trecu pe lângă mine și ieși din adăpost.

Unde naiba se ducea?

L-am privit pe Ole, nesigur de ce ar trebui să fac – speriat de ce s-ar putea întâmpla în următoarele câteva minute dacă nu făceam *ceva.* M-am aplecat și i-am scos călușul din gură. Imediat, a gâfâit după aer.

— Trebuie să suni la poliție, Even, horcăi Ole. Repede, înainte ca el să se întoarcă!

Am avut nevoie de câteva secunde să-mi revin. M-am gândit la ce s-ar întâmpla astăzi – sau poate luna viitoare sau anul viitor – dacă mergeam înainte și ne descotoroseam de Ole. Cum putea avea Imo încredere în mine că-mi voi ține gura?

Nu putea. Așa că probabil m-ar fi ucis și pe mine. Pentru a elimina orice îndoială. Pentru a se proteja pe el și pentru a o proteja pe mama, dragostea vieții lui.

Am bâjbâit căutându-mi telefonul prin buzunar. Mâinile îmi tremurau violent în timp ce încercam să sun la poliție. De abia puteam ține telefonul în mână.

Ole a gemut, exact când am observat o mișcare în prag.

Imo stătea acolo, uitându-se la noi. Avea o armă în mână.

Și o îndrepta spre mine.

81.

– Lasă-l jos, Even! spuse Imo, făcând semn din cap spre telefon.

Mâna îi tremura iar.

— Imediat!

M-am uitat la Ole. Avea ochii închiși. Sudoarea i se forma pe frunte, de-a lungul liniei părului.

Imo venea spre mine, ținând încă arma în mână. Am pus telefonul la loc în buzunar.

— Deci, chiar ai de gând să mă denunți?

Imo își linse buzele și clătină din cap.

— Te rog, sunt sigur că putem găsi o altă cale de a ieși din situația asta.

Imo se apropie, cu mâna tremurând. Era doar nervos? Văzusem că mâna îi tremura așa și înainte, deci poate că nu.

— Putem, spuse el. Putem suna la poliție și le pot spune că *tu* ai fost cel care mi-a cerut s-o ucid pe Mari. Că erai supărat pentru că ea se despărțise de tine și erai gelos pe Johannes.

Eram înmărmurit.

— Și poți nega cât vrei, dar va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

Imo își trecu o mână peste fruntea transpirată.

— Nu mi-ai face asta, am zis. Nu i-ai face mamei asta. Nu dacă ceea ce spui e adevărat – c-ai făcut toate acestea pentru a o proteja.

Imo coborî arma câteva clipe, gândindu-se la ceea ce tocmai îi spusesem. Mâna încă îi mai tremura, de parcă arma ar fi fost prea grea.

— Ultima șansă, Even. Ridică-l!

Am spus nu.

— Hai! insistă el. N-avem mult timp.

Am rămas nemișcat pe podeaua de beton și l-am privit în tăcere.

— Bine, spuse el oftând în timp ce-și băga arma în buzunarul din spatele pantalonilor. Atunci o voi face singur.

Îl apucă pe Ole de brațe, iar acesta încercă să se lupte la fiecare mișcare a lui Imo. Totuși, unchiul meu era puternic ca un taur. Îl văzusem aruncând porci și saci cu nutreț de parcă ar fi fost ușori ca fulgul. Oricât de mult ar fi

dat Ole din picioare sau s-ar fi zbătut, Imo îl ținu strâns de subsuori și-l târî pe pardoseală.

Mă simțeam de parcă aș fi fost lipit de podea. Totul se petrecea extrem de rapid. Imediat ce Imo deschise poarta spre țarc, grohăiturile deveniseră asurzitoare. Atunci am realizat de ce Imo nu-l împușcase pe Ole deja – nu exista pardoseală finisată și ar fi fost dificil să spele sângele de pe beton. În țarc, porcii scurmau într-un plastic ondulat.

Imo se ridică brusc și țipă de durere. Trebuie să fi fost de la șale.

— Even, fă ceva! strigă Ole, apoi reuși să se răsucească liber.

Începu să se târască spre mine, dar Imo era peste el într-o clipă. De data asta se aplecă, apoi îl puse pe-un umăr, urlând de durere din cauza efortului. Dar cele șaptezeci și ceva de kilograme pe care le avea pe el nu stăteau nemișcate. Imo se clătină puțin, dar continuă să se îndrepte spre țarc, pufăind și gâfâind. Deschise larg poarta cu o lovitură de picior. Apoi îl aruncă pe Ole pe jos.

Ole se lovi la cap când căzu, dar nu-și pierdu cunoștința. Câțiva porci se retraseră în spatele adăpostului. Ole avea ochii plini de lacrimi.

Imo ținea o mână în spate.

Apoi scoase arma.

Ăsta era momentul. Avea de gând să-l împuște pe tatăl lui Oskar. Avea să-l omoare acum. Apoi îl va tăia în bucăți. Făcu un pas spre Ole și ridică arma. Din nou, junghiul din spate îl făcu să se strâmbe de durere. Genunchii păreau să i se clatine.

Într-o fracțiune de secundă, am știut ce trebuie să fac.

La începutul lunii august, Imo suferise o intervenție chirurgicală în zona lombară. În fiecare dimineață și seară, timp de trei săptămâni, am avut grijă de porcii lui.

Acum, unchiul meu se aplecă într-un efort de a-și alina durerea și-și deschise cămașa ce dezvăluia cicatricea de cinci centimetri de la baza spatelui. Am apucat o lopată și am intrat în țarcul din spatele lui. Am ridicat-o și am îndreptat-o către punctul său nevralgic.

Și apoi l-am lovit cât am putut de tare.

Imo urlă de durere și căzu imediat în genunchi. Dar încă mai ținea arma în mână. Am încercat să-l lovesc peste ea, dar am ratat și i-am lovit încheietura. Lovitura îl făcu să urle și mai tare. Și, de durere, scăpă arma din mână.

Am stat deasupra lui, gâfâind, gata să ridic iar lopata și să-l lovesc chiar în față de data asta. Am tras un șut armei, îndepărtând-o de el. Arma dispăru printre porci.

Imo zăcea acum întins pe o parte, zvârcolindu-se de durere. Încercă să se ridice, proptindu-se în mâna lui sănătoasă.

— Ce naiba faci? răcni el.

Fără să-l scap din ochi pe Imo, m-am dus să-l ajut pe Ole să se ridice. Se clătina pe picioare și am reușit să-l mențin în poziție verticală pe podeaua murdară, alunecoasă și umedă.

Ne-am împleticit și am alunecat spre poarta țarcului. Într-o mână țineam lopata, în caz că Imo venea după noi. În timp ce ne chinuiam să ieșim din țarc, m-am uitat în jur pentru a-l vedea pe Imo întins încă în noroi, gâfâind de durere și de oboseală, în timp ce încerca să se ridice în patru labe. Acum pipăia în jur după armă și, cum nu reuși s-o găsească, începu să se târască încet spre porci. Curând va avea arma în mână.

— Cheile, i-am spus lui Ole, în timp ce ieșeam în grabă din coteț.

Ole se opri și-și ridică brațele, lăsându-mă să-i cercetez buzunarele.

Nu le-am găsit nicăieri.

— Probabil le-a luat Imo, spuse Ole, speriat.

M-am întors spre coteț, așteptându-mă să văd fata murdară a lui Imo și mâna lui tremurând, cu arma îndreptată spre noi.

În schimb, s-a auzit o împușcătură.

Dinăuntru.

Sunetul a fost atât de puternic încât am tresărit, dar nu era greu de ghicit ce se întâmplase.

Eu și Ole ne-am privit un moment care părea să dureze o veșnicie.

Minții mele i-a luat foarte mult timp până să înceapă să gândească din nou. Doar stăteam acolo, paralizat, privind drept înainte.

Imo.

Tatăl meu adoptiv.

Prietenul meu.

Mă simțeam amorțit. Nici măcar nu puteam plânge.

Apoi m-am întors spre coteț.

L-am auzit pe Ole vorbind cu mine, dar n-am auzit ce-mi spunea – nu mă puteam gândi decât la Imo și la porcii lui. Probabil nu le era destul de

foame, dar dacă ar exista chiar și cea mai mică ocazie, voiam să-i opresc înainte să… Nici n-am vrut să-mi imaginez.

Din fericire, era atâta mizerie în jurul lui, încât sângele și creierul său nu se mai observau. Mi-am concentrat atenția asupra picioarelor sale, m-am întors cu spatele și l-am târât de picioare, scoțându-l afară din țarc. Apoi am închis poarta.

L-am lăsat acolo și m-am întors să-l găsesc pe Ole.

Se așezase pe iarba udă, stând cu spatele sprijinit de mașină.

Pe față avea întipărită o privire pierdută, de parcă ar fi fost încă șocat.

Cred că și eu eram. Nu-mi venea să cred ce le făcuse Imo – lui Mari, lui Johannes și lui Børre, și la ce voise să iau parte. Nu-mi venea să cred ce crimă preîntâmpinasem, cu doar una sau două fracțiuni de secundă înainte să fie prea târziu.

Mi-a luat ceva timp să sun la poliție. Când am sunat, Yngve Mork mi-a spus că sunt deja pe drum. N-am înțeles cum, dar nu mai conta. Tot ce știam era că se terminase.

Eu și Ole stăteam acolo, ascultând foșnetele pădurii. Păsările, copacii, ramurile care se legănau în vânt fremătând ușor. Conurile care cădeau pe jos. Avioanele care făceau manevre deasupra noastră, așteptând să aterizeze la Oslo Gardermoen Airport.

Înainte, în mine avusese loc o furtună.

Acum totul se liniștise.

82.

ACUM

— Vrei să iei o pauză?

Mâna domnișoarei Håkonsen se sprijină pe boxa din fața mea. Simt cum cămașa mi s-a lipit de corp. Cravata mea e prea strânsă. Mă gândesc să-i slăbesc puțin nodul.

— Nu… nu cred.

Vreau doar să se termine. Înțeleg că povestea asta o afectează și pe mama. Ochii ei au o privire inexpresivă și se uită drept înainte. Nici fratele meu nu se simte prea bine. Ochii lui par goi, așa cum au fost de-a lungul declarației mele.

La noi acasă n-am vorbit despre Imo de când s-a sinucis. Nici măcar o dată – nu în acea zi îngrozitoare și în niciuna din zilele care au urmat. Mama a început să plângă când a auzit, dar apoi s-a stăpânit – era ca și cum ar fi apăsat pe un întrerupător. După aceea, a fost vorba doar despre a avea grijă de Tobias, făcând totul pentru a nu-l supăra. Calea minimei rezistențe.

Eu, pe de altă parte, m-am gândit mult la unchiul meu în zilele de după moartea sa. Bang, și gata! Bang, și plecase de pe lumea asta! Nu trebuia să meargă la închisoare. Nu trebuia s-o privească în ochi pe mama sau pe oricine altcineva. Nu trebuia să trăiască cu ceea ce făcuse și cu ceea ce încercase să mă forțeze să fac.

Înainte de a-mi adresa următoarea întrebare, domnișoara Håkonsen așteaptă până când îmi întorc capul spre ea.

— Cum era de așteptat, poliția nu a reușit să obțină o mărturie directă de la unchiul tău, dar au găsit cutia pentru microfoane și mănușile din piele ale lui Imo, care se potriveau cu bucata pe care o găsiseră sub podul Fredheim, după asasinarea lui Børre Halvorsen. Și aveau drept mărturie declarațiile martorilor – atât a ta, cât și a lui Ole Hoff. Deci chiar era posibil pentru locuitorii din Fredheim și pentru toată din Norvegia să tragă o linie și să lase crimele în urma lor.

Face o mică pauză în elaborarea următoarei întrebări.

— Când ți-ai dat seama că e ceva în neregulă?

Îl caut pe Ole Hoff în public. Îl văd așezat cu două rânduri în spatele lui Yngve Mork. Îmi îndrept umerii, apoi îi las din nou să cadă.

Și spun:

— După înmormântare.

83.

ATUNCI

Mari a fost îngropată într-o joi.

Era o zi rece și umedă. Zăpada ușoară se așternuse peste noapte într-un strat moale. Arăta de parcă cineva presărase zahăr pudră peste groapa întunecată de pământ și peste nisipul proaspăt de lângă ea.

Când am ajuns la înmormântarea ei, atât Børre, cât și Johannes fuseseră deja îngropați. M-am bucurat, pentru că slujbele funerare în memoria lor mă amorțiseră puțin. Auzisem melodiile triste. Ascultasem vocea preotului și ceea ce avusese de spus despre Dumnezeu și rugăciune și despre ce era nevoie să facem în vremuri de disperare. Așa că în timp ce am rămas cu toții îndurerați, jelind-o pe fosta mea iubită, pe sora mea vitregă, eu n-am mai fost atent. Probabil era o modalitate de a rezista în fața caracterului implacabil al morții ei și al tuturor lucrurilor care se întâmplaseră de atunci.

Frode, tatăl lui Mari, a stat lângă soția sa pe tot parcursul înmormântării. Am observat cum se priveau din când în când, cum ea și-a sprijinit capul de umărul lui. La cimitir, Frode a tras-o mai aproape de el. Când Mari a fost în cele din urmă coborâtă în pământ și noi toți ne-am strâns în jurul familiei îndurerate pentru a-i transmite condoleanțe, el m-a îmbrățișat și m-a ținut strâns. N-a spus nimic, dar am văzut tot ce trebuia în ochii lui. Îi părea rău. Pentru o mulțime de lucruri.

După aceea, Cecilie m-a întrebat dacă vreau să mă alătur priveghiului de acasă, dar am refuzat respectuos. N-am vrut să vorbesc cu nimeni, mai ales cu necunoscuți care urmau să-mi adreseze întrebări despre Imo sau despre ce se întâmplase de fapt în adăpostul de porci în acea zi. Terminasem cu toate astea. Cel puțin, asta credeam.

În timp ce mă îndepărtam de cimitir, Ole Hoff veni la mine.

— Even, spuse el. Pot să-ți vorbesc un minut?

— Da, desigur.

Mă luă deoparte de restul persoanelor îndoliate. Ne-am oprit lângă mașina lui.

— Ce e?

Am văzut că ceva îl deranja.

— E…

Îi făcu semn cu mâna unui bărbat în costum. La început nu l-am recunoscut, apoi mi-am dat seama că era Tic-Tac. Nu-l mai văzusem niciodată în costum.

Ole se întoarse spre mine și-mi spuse:

— Ceva nu e-n regulă aici.

M-am uitat la el și l-am întrebat, cu un ușor tremur în voce:

— Ce vrei să spui?

— Cât știi cu adevărat despre ce s-a întâmplat de fapt în noaptea aceea?

— Care noapte?

— Noaptea în care Mari a fost omorâtă.

M-am gândit o secundă.

— Știu doar ce mi-a spus Imo. Că și-a pus mâinile în jurul gâtului lui Mari și, înainte să-și dea seama, a strangulat-o.

— Nu ți-a spus că mai întâi a lovit-o?

— A lovit-o? Nu, am răspuns, devenind neliniștit. Nu mi-a spus nimic despre asta.

Ole încuviință.

— Se pare că Mari a fost lovită înainte de a fi strangulată. Înainte ca cineva să încerce s-o resusciteze. Am citit raportul medico-legal al autopsiei.

Am încercat să mă gândesc.

— Îl știai cel mai bine pe unchiul tău. E genul de om care-ar pocni în față o fată atât de tânără?

M-am gândit la întâlnirea mea cu Ida Hammer în acea noapte în toaleta ei. La ce-mi spusese Imo după aceea despre cum ar trebui să se poarte un bărbat adevărat cu femeile.

„Unu, nu răspândi zvonuri false despre o fată. E o răutate. Doi, ai o singură relație cu o fată la un moment dat. Și trei… își ținu al treilea deget în aer și făcu o scurtă pauză psihologică, pentru efectul dramatic: Nu o lovești. În niciun caz. Dacă un tip se ia de tine, îl pocnești. Dar pe o fată n-o lovești. Niciodată”.

Ole se uită la mine.

— Deci, ce vrei să spui? l-am întrebat, cu vocea tremurând.

— Nu cred că unchiul tău a omorât-o pe Mari.

84.

Există lucruri în viață care răstoarnă totul brusc. O virgulă așezată greșit, un plus sau un minus care schimbă întreaga ecuație.

Multe dintre dovezi arătaseră că Imo e ucigașul. Faptul că mărturisise era una dintre ele. La fel, cutia pentru microfoane a lui Johannes fusese găsită în casa lui, asta era încă o dovadă. Povestea pe care mi-o spusese – că discutase cu Mari despre părinții mei – dezvăluia toate detaliile.

Așadar, ce nu se potrivea?

Aș fi putut spune că Ole descoperise ceva, că se chinuia cum să-mi prezinte descoperirea.

— Știai că Imo era bolnav?

Mi-am ridicat capul.

— Bolnav? Ce vrei să spui?

— Avea Parkinson. Totuși, în faza incipientă. Știi ce este Parkinson, nu-i așa?

Știam că este o boală care îți îngreuna autocontrolul membrelor. Ceea ce explica mâinile tremurânde ale lui Imo și toate medicamentele din dulapul său de la baie. Presupusesem că erau pastile de care avea nevoie pentru durerile sale de spate.

— Parkinson e-o boală îngrozitoare cu care trebuie să trăiești. Practic, e doar o moarte foarte lentă.

— Crezi… că el… că Imo și-a asumat vina pentru ceea ce se întâmplase, pentru că oricum nu mai avea mult de trăit?

Mi-era frig după ce stătusem în curtea bisericii, dar nu de asta tremuram acum.

— Există această posibilitate, da. Și deși nu cred că unchiul tău a omorât-o pe Mari, sunt destul de sigur că i-a omorât pe Johannes Eklund și pe Børre Halvorsen.

Am simțit cum ochii mi se măreau de uimire. Habar n-aveam despre ce vorbea și nici nu-mi explica.

Dar apoi mi-a picat fisa și am găsit greșeala din propria mea ecuație – plusul care ar fi trebuit să fie un minus.

Am înțeles ce voia să spună Ole.
Mi-am îngropat fața în mâini.
— Nu. Dumnezeule, nu!

85.

ACUM

— Și ce ai făcut atunci?

— Mai întâi a trebuit să-mi revin – am fost șocat. Apoi l-am sunat pe Victor Ramsfjell. Cel mai bun prieten al lui Børre Halvorsen.

— De ce l-ai sunat?

— Trebuia… să-l întreb ceva. Un detaliu care ar fi confirmat suspiciunile lui Ole.

— Și care era acel detaliu?

Mai arunc o privire spre mama. Plânge. Incontrolabil.

86.

ATUNCI

După ce o îngropase pe Åse, Yngve se întrebase cum ar fi să pună iar piciorul în biserică. Se întrebase cum va reacționa văzând alte persoane îndoliate, cum ar reacționa la tristețea sumbră care părea să locuiască întotdeauna în casa Domnului. La conversațiile purtate în șoaptă. La muzica lentă, melancolică. La oamenii care poartă haine cernite. La bărbații și femeile care apoi pășesc atenți printre pietrele funerare, ca și cum s-ar teme să nu tulbure somnul veșnic al celor trecuți în neființă.

Nu fusese atât de rău pe cât crezuse – nici măcar la prima înmormântare. Da, se gândise la Åse tot timpul. Ba chiar o văzuse, chiar lângă altar, transmițând condoleanțe familiei lui Johannes Eklund, dar nu vorbise cu ea. Nici măcar când se oprise la mormântul ei, după slujba de înmormântare. Åse n-avea nevoie. Și nici Yngve nu avea nevoie ca ea să-i spună ceva. Era bine.

După înmormântarea lui Mari Lindgren, Yngve se așează la biroul lui, răsfoind printre declarațiile luate, când recepționerul îl anunță că Ole Hoff și Even Tollefsen doresc să-l vadă.

— Trimite-i înăuntru, spuse Yngve și așează documentele în interiorul unei mape cu buzunare.

Îi întâmpină în fața ușii biroului principal. Yngve putea să vadă că se întâmplase ceva.

— Ce este?

Ole se uită în jur pentru a vedea dacă ascultă cineva. Therese Kyrkjebø stătea la calculatorul ei, privindu-i, cu fața ușor palidă, dar clar intrigată de prezența lor inopinată. Yngve surprinse și privirea curioasă a procuroarei de caz Vibeke Hanstveit, din spatele peretelui de sticlă al biroului ei.

Curând, toți cinci stăteau în biroul ei. Even și Ole își prezentaseră povestea, ceea ce descoperiseră. Și Yngve trebui să recunoască, ceea ce spuneau suna plauzibil, oricât de șocant ar fi fost. Întrebarea era, cum aveau s-o dovedească?

— Cred că știu cum să obțin o mărturisire, spuse Even.

— Serios?

Hanstveit era sceptică.

— Da, serios.

Yngve se uită la pumnii strânși ai băiatului. La bărbia lui încordată.

— Avem nevoie de o mărturisire care să fie admisă, protestă Hanstveit.

— Sunt sigur că o puteți obține după aceea. Când veți ști.

Apoi le explică planul său.

Yngve trebui să recunoască faptul că era un plan bun. Și Even părea plin de curaj și hotărâre și de disperare, poate. Exista și multă furie acolo. Parcă avea nevoie să facă asta, pentru binele lui. Tatăl său murise de zece ani. Imo murise și el acum, după ce șocase întreaga Norvegie. Mari, fosta lui iubită și sora vitregă, fusese și ea omorâtă. Și, cu mai puțin de o săptămână în urmă, Tobias, fratele lui Even, încercase să se sinucidă.

— Nu mă simt foarte bine să te trimit așa acolo, spuse Yngve, înainte de a-l privi pe Even. Ar putea fi periculos.

— Mă descurc.

Yngve își dădu seama că și Hanstveit era în asentimentul lui, dar ea nu-și exprimă alte îngrijorări.

— Bine, atunci, concluzionă Yngve. Să-i dăm drumul!

— Un singur lucru, spuse Even.

— Ce este?

— Mai întâi pot lua cina cu ei?

87.

În seara aceea, cina noastră consta în chiftele suedeze, paste și sos de roșii cu gust intens de busuioc. Și Knut era acolo. Ca de obicei, nu spunea prea multe.

După aceea, l-am întrebat pe Tobias dacă vrea să ne jucăm Call of Duty. Trecuse o veșnicie de când nu ne mai jucaserăm împreună. Psihiatrul de la spital ajunsese la concluzia că fratele meu nu mai era predispus la sinucidere, dar că avea nevoie de obiceiuri constante – fără surprize bruște, fără supărare, doar armonie. Părea mult mai fericit în ultimele zile. Era, cumva mai senin, de parcă ar fi reușit să lase trecutul în urmă.

— Tocmai am vorbit cu Victor Ramsfjell, i-am spus la un moment dat, în timpul primului joc.

— Hm?

Mâinile fratelui meu se mișcau în continuare. Părea concentrat pe ce face.

— Victor. Amicul lui Børre Halvorsen. Tipul roșcat, știi? E de-o seamă cu tine.

La început, Tobias nu spuse nimic. Apoi:

— De ce ai vorbit cu *el*?

— Am vrut să verific ceva.

Tobias continuă să se joace, dar mi-am dat seama că-și pierduse puțin din concentrare.

— Victor nu era la liceu în noaptea în care Mari și Johannes au fost uciși. Dar Børre era cel mai bun prieten al său și vorbeau tot timpul. Unul dintre lucrurile despre care au vorbit a fost când Børre te-a văzut la fereastră, în redacția ziarului liceului, în acea noapte.

Mâinile lui Tobias își încetiniră mișcările.

— Mi-ai spus că ai așteptat-o pe Mari *în afara* școlii, Tobias, dar nu e adevărat. Børre te-a văzut la fereastra aceea mult timp *după* ce concertul se terminase.

Tobias renunță să mai joace, dar evită să mă privească în ochi.

M-am gândit la tentativa de sinucidere a fratelui meu. La început

crezusem că se săturase cumva de viața lui, deși probabil și acest lucru jucase un rol, dar mai ales, cred că-i fusese teamă să nu fie prins. Îi fusese teamă că atunci când Yngve Mork îl dusese la secția de poliție pentru interogatoriu, el va ceda nervos.

— De aceea a trebuit să moară Børre? Ca să nu spună poliției *când* te-a văzut?

Fratele meu nu-mi răspunse.

— Asta te-ar fi transformat într-un mincinos, am continuat. Børre ar fi putut face în așa fel încât poliția să te aresteze. Și atunci *ai fi putut* declara poliției despre Imo. Și Imo nu și-ar fi putut asuma acest risc.

M-am gândit la Ole Hoff și la ceea ce Imo încercase să mă determine să fac. Dacă am fi mers până la capăt – dacă l-am fi ucis pe Ole –, Imo ne-ar fi spus că n-am mai fi vorbit niciodată despre asta. Niciunul dintre noi n-ar mai fi vrut să dezgropăm trecutul. Am fi încercat să uităm. Dacă s-ar fi declanșat semnale de alarmă în mintea mea, le-aș fi ignorat – căci mi-ar fi provocat doar probleme. Și cum toate dovezile se îndreptau în direcția lui Imo, n-a existat niciun motiv ca poliția să se îndoiască de mărturisirea sa sau de vreo dovadă care părea s-o confirme. Așa că nu a existat niciun motiv să-i pună lui Tobias alte întrebări.

Dar nu înțelesesem niciodată de ce ar fi trebuit să moară Børre. Nu știa nimic despre tata și Cecilie și despre faptul că Mari era copilul lor.

Avatarul fratelui meu muri pe ecranul din fața noastră. Tobias clipi. Părea că pleoapele i se mișcau cu încetinitorul. Respiră adânc și se uită la tavan câteva secunde. Se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am vurt doar să vorbesc cu ea, spuse el calm. După ce discutase și Imo. Am vrut să vorbesc cu ea, pentru că… nu înțelesesem… ea mă contactase prima, fusese drăguță și prietenoasă la telefon. Recunoscătoare când i-am dat fotografiile alea prostești cu tine și cu tata și i-am spus ce grupă sangvină avea.

Tobias rupse un fir destrămat din țesătura blugilor.

— Și apoi, Mari s-a despărțit de *tine* și m-am gândit… m-am gândit că poate… poate…

Se frământă o clipă.

— Nu credeam că va fi precum celelalte fete, spuse el în cele din urmă. Nu ca târfa aia de Amalie din Solstad.

După înmormântare, Ole îmi mărturisise că, înainte ca Imo să-l atace,

condusese până la Solstad. Vorbise cu tatăl lui Ruben – idiotul care venise la Fredheim în toiul nopții să-l ia pe Tobias. N-am conștientizat cât de grav fusese incidentul cu Amalie, fata îndrăgostită de mine, dar, potrivit tatălui lui Ruben, Tobias se enervase atât de tare în ziua aceea, încât fusese gata s-o strângă de gât. Din fericire, cineva reușise să-l oprească înainte să fie prea târziu. Amalie fusese îngrozită.

Ole încercase să mă sune din Solstad. Voise să afle ce știam despre incident. Când nu îi răspunsesem, se îndreptase spre Imo. Ole se dusese la el acasă, pentru că voia să-i adreseze câteva întrebări despre Jimmy și Cecilie, după ce descoperise adevărul despre soția lui mai devreme în acea zi. Și atunci văzuse cutia pentru microfoane a lui Johannes. Imo își dăduse seama că Ole le putea provoca multe probleme, atât lui, cât și lui Tobias, așa că hotărâse să-l scoată complet din ecuație pe tatăl lui Oskar. Și aducându-*mă* și pe mine în peisaj, s-a gândit că va acoperi tot terenul. Că totul va dispărea.

— Am crezut că mă place, spuse Tobias cu un suspin blând. Am crezut că mă place cu adevărat. Dar ea nu mi-a răspuns la mesaje și nici nu a vrut să-mi vorbească după concert, când am mers s-o văd la redacția ziarului liceului. Era ca un zid. Nici măcar nu voia să mă privească în ochi. Atunci mi-am dat seama că ea doar se *comportase* frumos pentru a obține ceea ce-și dorea. Era la fel ca toate celelalte.

Tobias se întoarse spre mine având o privire furioasă și tristă întipărită pe față. M-am întrebat dacă ar trebui să-i spun despre telefonul lui Mari, că nu-i răspunsese la mesaje pentru că telefonul ei fusese stricat, nu neapărat pentru că n-ar fi vrut.

— Și apoi m-am enervat atât de tare încât am…

— … lovit-o.

Am terminat propoziția în locul lui.

— Întâi ai lovit-o și apoi ai strangulat-o.

Tobias se uită în altă parte. Apoi dădu din cap și trase aer în piept.

— Toate s-au întâmplat atât de repede, încât… nu mi-am dat seama că…

Își lăsă capul în jos.

— N-am vrut s-o omor. Pur și simplu s-a întâmplat.

Nu m-am putut mișca. Nici măcar un mușchi.

— Apoi Imo s-a întors și a văzut ce se întâmplase.

Tobias respiră din nou sacadat.

— La început el…

Tobias clătină din cap.

— A încercat s-o resusciteze. A făcut tot ce a putut, toate manevrele pentru ca inima să-i bată ritmic, și i-a făcut respirație gură la gură ca un nebun. Și apoi a venit Johannes și…

Tobias se opri.

O vreme am crezut că Mari fusese omorâtă pentru că descoperise ceva despre accidentul de mașină al tatălui meu, o dovadă că versiunea mamei nu era adevărată. Probabil nu era. Încă mai aveam nevoie să o întreb pe mama despre accident. Dar îmi dădusem seama că Mari își dorise să afle cât mai multe despre tatăl ei biologic. Probabil voia doar să știe cum murise.

— Ce s-a întâmplat după aceea? După ce amândoi ați devenit criminali.

— Imo… a măsurat sala de muzică în lung și-n lat, gândindu-se. Trebuia să ieșim de acolo, dar nu puteam folosi ușile de la etaj. I-am spus că ușa redacției ziarului liceului era deschisă. Am intrat acolo… am ieșit pe fereastră și am urcat pe acoperiș.

— Amândoi?

— Da. N-aveam altă opțiune. Imo avea mașina parcată în partea cealaltă. M-a lăsat în apropierea casei noastre și mi-a spus să mă duc acasă. Să mă bag în pat. Să merg la școală a doua zi și să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Să aștept instrucțiuni.

M-am gândit la postarea de pe Facebook a lui Børre din acea zi, cea în care spunea că mint. Că mă văzuse. I-am arătat-o lui Imo înainte să mergem la el acasă, să bem și să mâncăm. Dacă n-aș fi făcut asta, atunci probabil Børre ar mai fi fost încă în viață.

— Ce s-a întâmplat la întoarcerea în Fredheim? Când am venit să te iau de la Solstad?

— Imo mi-a spus ce trebuie să declar la poliție. Pentru a ne salva pe amândoi. Mi-a spus să le declar că voiam doar să recuperez fotografiile, astfel încât mama să nu ne înnebunească. Era singurul lucru la care se putea gândi c-ar avea vreun sens.

Fusesem surprins că lui Tobias îi păsa destul de mult de sentimentele mamei, astfel încât o căutase pe Mari în noaptea concertului, pentru a recupera fotografiile. Așa ceva nu părea să-i stea în fire. Mi-a fost totuși ușor să-mi imaginez călătoria înapoi de la Solstad la Fredheim. Imo

revăzând detaliile împreună cu fratele meu, cum ar trebui să procedeze pentru a nu fi prinși. Înțelegeam de ce Tobias izbucnise în cele din urmă și încercase să-și pună capăt vieții. Să se salveze de suferință.

M-am gândit la seara mea de beție cu Imo. Unchiul meu îi dăduse mesaj lui Tobias. *Doar verific dacă fratele tău este în regulă.* Cu alte cuvinte: verific dacă Tobias se ținea de planul lor și nu spunea nimic despre ceea ce făcuseră. Probabil acesta fusese planul lui Imo tot timpul – să se asigure că Tobias era singur și că eu eram atât de beat, că-mi pierdusem cunoștința. Astfel încât el să poată ieși să-l omoare pe Børre.

— Cât de bine l-ai cunoscut pe Børre?

— Nu prea bine, dar știam că obișnuia să stea sub pod din când în când.

— Și i-ai spus lui Imo?

Tobias dădu din cap.

Și Imo acționase pe baza informațiilor oferite de fratele meu. El îl găsise pe Børre și-l omorâse sub pod în noaptea aceea.

— Zilele trecute mi-ai spus că Knut intrase în liceu în noaptea aceea. De ce ai făcut asta? Știai că e nevinovat.

Tobias se opri o clipă, apoi spuse:

— Erai pe mine. Îi povestiseși lui Imo despre suspiciunile tale, despre cearta noastră. M-am speriat că s-ar putea să le spui ceva și polițiștilor, ca să pună și mai multă presiune pe mine. Am vrut să te concentrezi pe altcineva.

— Ca să nu te suspectez *tine*?

Fratele meu încuviință.

— *Tu* te-ai gândit la asta? Nu Imo?

— A fost ideea mea, da.

Și funcționase. O vreme, cel puțin.

Crezusem că voi fi mai supărat pe Tobias, dar unei mici părți din mine chiar îi fusese milă de el. Avusese întotdeauna o relație dificilă cu fetele și se străduise să-și găsească locul atât la Solstad, cât și la Fredheim. Și nu avusese niciodată mulți prieteni. Cu siguranță nu prieteni buni. El n-avea fotbalul, așa ca mine.

Probabil anii de beție în care mama noastră ne neglijase avuseseră un impact mai puternic asupra lui decât asupra mea. La urma urmei, el era cu doi ani mai mic decât mine. Și probabil, doar probabil, așchia nu sare departe de trunchi. Probabil Tobias devenise criminal pentru că și mama era

la fel. Și probabil furia lui, la fel ca a mamei noastre, era imposibil de controlat pentru că era doar o parte din el.

Totuși, nu-l voi putea ierta niciodată. Și nici nu mai voiam să am de-a face cu el. O omorâse pe Mari. Sora noastră vitregă. Dacă n-ar fi făcut asta, Imo nu l-ar fi ucis pe Johannes. Și pe Børre. Imo însuși n-ar fi fost mort acum.

Mai înainte să-i dau semnalul lui Mork, care ascultase toată discuția noastră prin microfonul care-mi fusese lipit pe piept, am vrut să-i mai ofer fratelui meu câteva minute de normalitate, un moment sau două de adolescență, înainte ca viața lui să se schimbe pentru totdeauna.

Mi-am luat controllerul. Am făcut semn din cap către ecran, întrebându-l dacă ar trebui să jucăm alt joc. Tobias s-a uitat lung la mine. În timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, a încuviințat.

88.

ACUM

Tobias privește blatul mesei din fața lui. Pare mult prea mic pentru costumul pe care-l poartă. A slăbit mult de când Yngve Mork l-a arestat toamna trecută. Nu s-a deranjat să-și radă barba. Chiar și îmbrăcat în costum, tot reușește să pară neîngrijit.

Tobias n-a spus niciodată că îi pare rău. Nici mie și nici altcuiva. N-a încercat niciodată să-și exprime regretul în fața părinților lui Mari și n-a făcut niciun efort să mă privească atunci când judecătorul mi-a permis să părăsesc sala tribunalului. Fratele meu nici măcar nu și-a recunoscut crima în mod oficial, motiv pentru care noi toți fuseserăm chemați ca martori.

Dar acum am încheiat-o cu el. Am încheiat ancheta.

Sunt gata să merg mai departe, deși sunt sigur că evenimentele petrecute la Fredheim în octombrie anul trecut vor rămâne cu mine până în ziua în care voi muri. Acum mă cunoaște toată lumea. Ori de câte ori oamenii din Fredheim îmi aud numele, ori de câte ori mă văd, se gândesc la membrii nebuni ai familiei mele și la ce s-a întâmplat în mica noastră comunitate pe parcursul câtorva zile reci și umede de toamnă.

După toate astea, mă întreb dacă și mama va deveni o paria a societății. Am povestit întregii Norvegii cum îmi trăsese o palmă, cum o bănuisem că-mi omorâse tatăl. Probabil mă va urî pentru tot restul vieții, mă va renega și va bea până la moarte, așa cum sugerase Imo. Sau probabil va dori să ne mutăm din nou, eventual într-un oraș mai mare, unde e mai ușor să dispari și să uiți. Nu știu. Nici nu vreau să mă gândesc la asta acum.

Probabil oamenii cumsecade ai Norvegiei vor crede că și eu am în mine, înnăscute, abilitatea și instinctul criminal, dacă sunt destul de călcat pe bătături. Vor crede că instinctul criminal e cumva o trăsătură de familie, de care chiar nu poți scăpa, oricât ai încerca. Nu știu ce să zic. Acum, nici măcar nu-mi pasă. Vreau doar să părăsesc sala tribunalului și să plec acasă.

EPILOG

La câteva săptămâni după încheierea procesului, Yngve a avut o altă discuție cu Dumnezeu. Era în timpul uneia dintre multele nopți când somnul îl ocolea.

El nu-L întrebă dacă Åse e bine acum, pentru că o știa împăcată, știa că nu mai e supărată pe el pentru că n-o ajutase să moară atunci când își dorise cu disperare să se termine totul. Nici nu trebui să-L întrebe dacă o poate revedea, pentru că încă o mai întâlnea, din când în când, la ore și în locuri întâmplătoare.

În schimb, Yngve întrebă dacă Dumnezeu ar paria pe noul manager de la Manchester United. Dacă El nu le-ar putea oferi tuturor o iarnă blândă, măcar o dată. Voia ca Cel de Sus să vegheze asupra Fredheimului și în următorii câțiva ani, pentru ca Yngve să se poată pensiona și să nu mai fie speriat prea des de alarma sirenelor, de sunetul suferinței și al inimilor frânte.

Nici de data asta nu primi vreun răspuns.

Era duminică și citea ziarul. Avea în fața lui și o ceașcă de cafea, a treia de azi. Radioul era pornit. Asculta un concurs de geografie, „În jurul lumii în 80 de secunde”, și se bucura ori de câte ori reușea să răspundă înaintea concurenților. Mai luă o înghițitură de cafea și întoarse pagina.

Yngve, vrei te rog să pui ceainicul pe foc?

Yngve se ridică și se duse la dulapul de deasupra aragazului. Îl deschise și se opri. Se uită la pachetul galben de ceai, aflat încă în ambalajul său din plastic.

Îl scoase și-l strânse ușor, ducându-l la nas, uimit să mai simtă încă aroma ceaiului prin plastic.

Sună telefonul.

Era Therese Kyrkjebø.

Yngve puse jos pachetul de ceai. Era din nou de serviciu și se temea mereu de ce era mai rău când unul dintre colegii săi îl suna. Răspunse și auzi un suspin liniștit la celălalt capăt. Pentru o clipă se temu că ceva îngrozitor se abătuse încă o dată asupra frumosului oraș Fredheim.

— A venit pe lume, spuse Therese respirând zgomotos. S-a născut azi-noapte. Este băiat!

Yngve răsuflă ușurat, zâmbind. La început nu scoase o vorbă, pentru că se gândea din nou la Dumnezeu.

— Ce veste minunată! șopti Yngve în timp ce îi dădeau lacrimile. Sunt atât de bucuros pentru tine, Therese! Te felicit din toată inima!

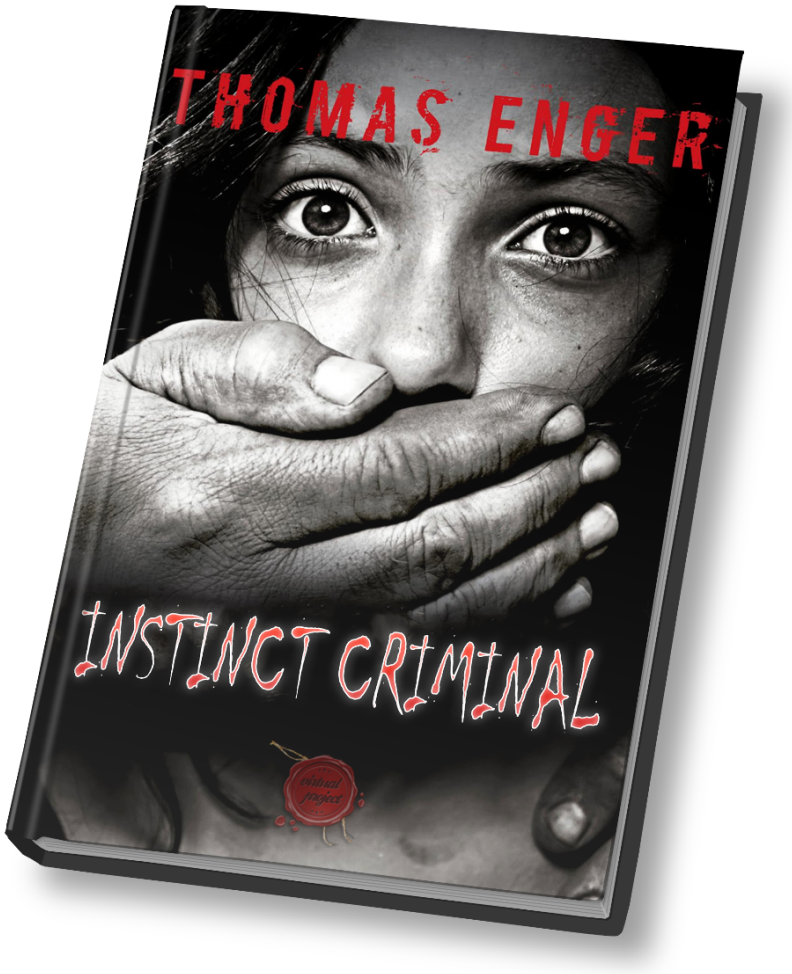

virtual-project.eu

[1] Editura Litera, colecția *Thriller,* traducerea în limba română Petru Iamandi, București, 2013. (N.tr.).
[2] University College London. (N.tr.).
[3] Premiu acordat de Crime Writers Association pentru cel mai bun roman polițist tradus al anului. (N.tr.).

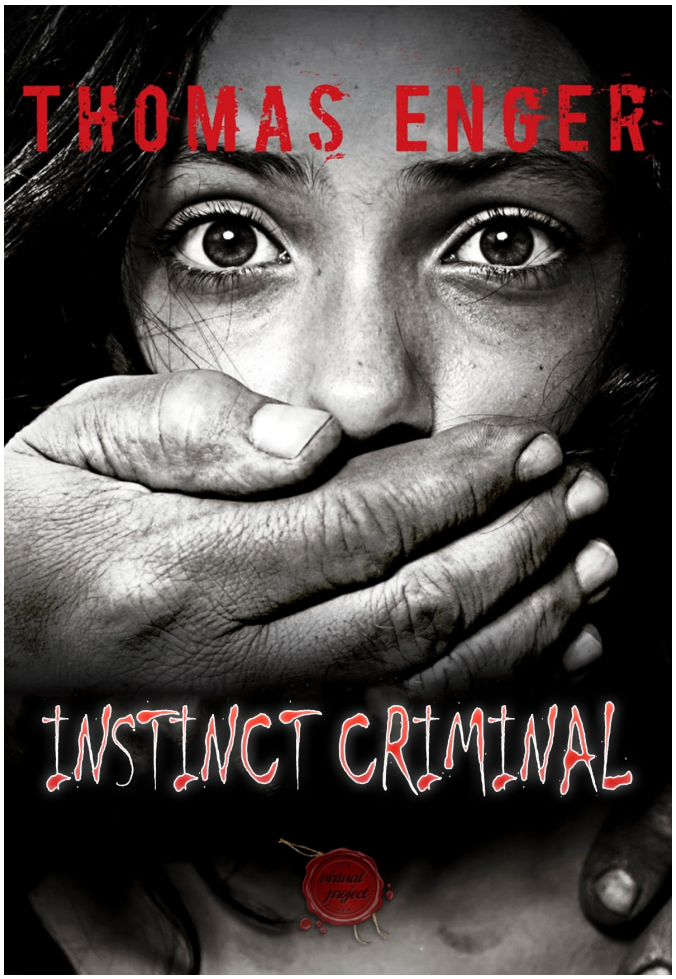
THOMAS ENGER
INSTINCT CRIMINAL
virtual project